

# **Timpul sfârșitului**

**Jeff Pippenger**

# Cuprins

|                                  |    |
|----------------------------------|----|
| Mărturia celor două Râuri.....   | 3  |
| Nimic nou sub soare.....         | 9  |
| Istoria în tranziție.....        | 15 |
| Timpul sfârșitului.....          | 27 |
| Tara minunată modernă.....       | 34 |
| Marea Scăpare.....               | 40 |
| Edom, Moab, Amon.....            | 46 |
| Revenire din moarte.....         | 52 |
| Zvonuri înspăimântătoare.....    | 58 |
| Nimeni nu va veni în ajutor..... | 62 |

Articolele conținute în această publicație sunt scrise de  
Jeff Pippenger și au fost publicate în  
*Our Firm Foundation* în anul 1996

Traducere în limba română de  
Valentin Rusu

Textele biblice folosite au fost preluate din  
traducerea Cornilescu

## Mărturia celor două Râuri

În următoarea serie de articole, vom studia Daniel 11:40 – 45. Aceste șase versete din cartea lui Daniel au continuat să rămână neelucidate până în timpul nostru. Generația noastră este cea care are onoarea de a înțelege și de a recunoaște împlinirea profetică a acestui pasaj biblic.

Ne vom strădui să arătăm că aceste versete descriu o succesiune de evenimente care ne conduc până la încheierea timpului de probă pentru omenire și dincolo de acesta. Vom vedea că Daniel 11, care este amplificat în Apocalipsa capitolele 13 – 18, prezintă tocmai evenimentele despre care Sora White spunea că vor fi de natură „finală”.

Daniel 11:40 – 45 constituie cheia profetică desemnată de Domnul pentru a călăuzi, pregăti și întări pe poporul Său în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului, și pentru a-i ajuta să deslușească viitorul pe cei care caută să cunoască aceste evenimente.

Înainte de a intra în detaliile studiului, merită să evidențiem cel puțin patru considerații de ordin general.

În primul rând, dovezile profetice, în ansamblu, ne conduc spre convingerea că suntem ultima generație a poporului lui Dumnezeu pe acest pământ; tocmai acea generație pe care oamenii sfinți și profeții din vechime au dorit nespun de mult să o vadă.

În al doilea rând, seria evenimentelor finale a început deja să se desfășoare odată cu căderea Uniunii Sovietice, cu toate că Adventismul, în general, a rămas indiferent cu privire la acest fapt.

În al treilea rând, aceste versete biblice au fost destinate de Dumnezeu să îndeplinească rolul de catalizator al renașterii spirituale finale a poporului Său.

Și, în cele din urmă, aceste versete indică succesiunea acelor evenimente despre care sora White vorbește atât de adesea, avertizându-ne că vor cunoaște o desfășurare foarte rapidă.

### Cadrul istoric

Încă de la începutul studiului, ne propunem să stabilim dacă a sosit sau nu această perioadă de timp asociată evenimentelor finale din Daniel 11. Biblia și Spiritul Profetic descriu cu o deosebită claritate tocmai timpul în care trăim. Unul dintre pasaje care prezintă condițiile timpului nostru, se află în capitolul introductiv al volumului nouă din *Testimonies*:

“Trăim în timpul sfârșitului. Semnele, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt importante și solemne. **Treptat, dar sigur, Duhul lui Dumnezeu se retrage de pe pământ**”. Plăgile și judecățile au început deja să se abată asupra celor ce disprețuiesc harul lui Dumnezeu. Calamitățile care se produc pe mare și pe uscat, starea de neliniște socială și veștile alarmante despre războaie constituie o realitate prezentă. Acestea prevestesc apropierea unor evenimente de dimensiuni extreme.

“**Slujitorii răului își unesc forțele și își consolidează poziția.** Ei se pregătesc pentru ultima mare criză. Curând, în lumea noastră vor avea loc mari schimbări, iar **evenimentele finale vor fi rapide.**”

“**Starea de lucruri din lume demonstrează că timpul de strâmtorării este chiar înaintea noastră.** Ziarele cotidiene sunt pline de indicii privitoare la un conflict teribil ce va avea loc în viitorul apropiat. Jafurile sunt frecvente. Bătăile sunt ceva obișnuit. La fiecare pas se comit crime și tâlhării. Oameni posedați de demoniucid bărbați, femei și copii mici. Omul a ajuns posedat de vicii și pretutindeni se văd tot felul de rele. . . .

“Chiar și în rândul educatorilor și al oamenilor de stat, foarte puțini înțeleg cauzele stării actuale a societății. **Cei care se află în conducerea guvernelor** nu sunt în stare să rezolve problema corupției morale, a lipsurilor, a sărăciei și a creșterii criminalității. Ei **se luptă să înființeze sisteme mai sigure pentru operațiunile financiare, dar eforturile lor sunt zadarnice**. Dacă ar acorda mai multă atenție învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii ar găsi o soluție pentru problemele care îi depășesc. . . .

“Lumea este tulburată de spiritul războiului. **Împlinirea celui de-al unsprezecelea capitol din Daniel este aproape de finalizare**. Curând se vor desfășura scenele de necaz și strâmtorare despre care se vorbește în profeție. . . .

“Satana este un cercetător sânguinos și perseverent al Bibliei. El știe că nu mai are decât puțin timp și caută să contracareze prin toate mijloacele lucrarea Domnului pe pământ. Experiența poporului lui Dumnezeu, care va trăi pe **pământ când slava cerească va însoți repetarea persecuțiilor din trecut** este imposibil de imaginat. Ei vor umbla în lumina venită de la tronul lui Dumnezeu. Îngerii vor realiza o comunicare continuă între cer și pământ. Iar Satana, înconjurat de îngeri răi, pretinzându-se a fi Dumnezeu, va face minuni de tot felul, pentru a înșela, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși”. *Testimonies*, vol. 9, p. 11, 13 – 14, 16. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

Vorbesc aceste citate despre zilele noastre? Observați cadrul descris de către sora White, în contextul în care ne face cunoscut faptul că, “împlinirea celui de-al unsprezecelea capitol din Daniel este aproape de finalizare”. Aceasta este o referință clară cu privire la zilele noastre, prin urmare, Daniel 11 se va împlini curând.

## **Retragerea Duhului Sfânt**

Nu vedem noi, în judecățile care se abat asupra pământului, o dovadă a retragerii Duhului lui Dumnezeu? Desigur, cutremurele, inundațiile, erupțiile vulcanice, uraganele, războaiele, crimele, foametea și bolile, toate confirmă faptul că influența protectoare a Duhului lui Dumnezeu se îndepărtează de această planetă și de locuitorii ei.

Observăm, de asemenea, coalizarea lumii religioase prin intermediul mișcării ecumenice. Marile afaceri se unesc în corporații imense. Țările semnează tratate de colaborare, cum ar fi GATT și NAFTA, realizând alianțe economice și încercând să creeze o piață mondială, cu scopul de a “înființa sisteme mai sigure pentru operațiunile financiare”. Vedem cum Națiunile Unite se dezvoltă, devenind o putere de neconceput în urmă cu cincizeci de ani, deși au existat încercări de consolidare a lumii prin intermediul unei băncii mondiale, a unui sistem medical global, a unei poliții internaționale, a unui tribunal internațional cu legi mondiale, a unei populații mondiale și prin intermediul mișcărilor ecologice. Problemele omenirii sunt prezentate acum în presa internațională ca fiind probleme “ale întregii planete”.

Recent, am participat la *Marșul Unui Milion de Creștini* în Washington, D.C., unde l-am auzit pe militantul de culoare, Louis Farakan, adresând un apel pentru consolidarea familiei și, în special, un apel adresat comunității de culoare, în care îi sfătuia pe negrii să se unească într-o singură grupare economică și politică. El insista asupra faptului că această unire constituie o necesitate imperioasă pentru comunitatea de culoare. Dar, și mai semnificativ era apelul lui de a lăsa la o parte orice deosebiri religioase, pentru ca astfel, toți negrii să se poată coaliza pentru binele Americii negre, care, desigur, în opinia lui, era mai importantă decât diferențele religioase.

Fără îndoială, criminalitatea din zilele noastre constituie o împlinire a prezicerilor sorei White, iar afirmația că liderii acestei națiuni “luptă în zadar să înființeze baze mai sigure pentru operațiunile financiare”, descrie în mod fidel criza economică a țării noastre. Sora White ne adresează, de asemenea, un avertisment cu privire la faptul că misiunea pe care suntem chemați să o îndeplinim ca popor, trebuie

îndeplinită înainte ca banii noștri să devină inutili. Cu toate acestea, alături de acest avertisment există și făgăduința că Dumnezeu se află la cârma evenimentelor. Printr-o descriere clară, Ellen White ne înștiințează că previziunile economice nefaste cu care se confruntă conducătorii acestei națiuni, nu L-au luat prin surprindere pe Dumnezeu. Este de asemenea o certitudine, faptul că “spiritul războiului” poate fi ușor observat în aceste timpuri.

## **O dublă tematică istorică**

Acesta este contextul istoric în care profeta încadrează punctul culminant al capitolului 11 din Daniel și asociază în cadrul descrierii, evenimente finale care prezintă două aspecte, dulce-amar, declarând: “Este imposibil să ne imaginăm experiența poporului lui Dumnezeu care va trăi pe pământ, când slava cerească va însoți repetarea persecuțiilor din trecut”. Ibid., p. 16. În fața poporului lui Dumnezeu se află două experiențe – experiența slavei, care îi însoțește pe cei ce trăiesc și apără adevărul în ultimele ceasuri ale istoriei pământului, și experiența confruntării cu puterile apostate, care caută să se opună adevărului înainte de sfârșitul lumii.

Ellen White identifică aceste două aspecte ale mesajului și într-un alt loc, atunci când menționează pentru a doua oară Daniel capitolul 11:

“Lumina primită de către Daniel din partea lui Dumnezeu a fost dată în mod special pentru aceste zile din urmă. Viziunile avute de el pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, se află acum în curs de împlinire, și toate evenimentele prevestite se vor desfășura curând”. *Testimonies to Ministers*, p. 112 – 113.

Viziunea avută pe malurile râului Ulai este viziunea din Daniel opt, și singura parte a cărei împlinire nu se încheiase încă la data când sora White a făcut această declarație a fost Daniel 8:14, care începuse să se împlinească în 1844. Cu toate acestea, viziunea era, și continuă să fie, “în curs de împlinire”. Când ajunge în mare, râul Ulai încetează să mai existe. Tot astfel, când Hristos își încheie lucrarea din Locul Prea Sfânt, mesajul Evangheliei veșnice și-a încetat misiunea

Viziunea care a fost “acum în curs de împlinire” care îi fusese dată lui Daniel pe malul râului Hidechel, este viziunea ultimelor șase versete din Daniel unsprezece – singura parte din Daniel unsprezece care pâna încă în acel moment nu a fost împlinită, când Sora White a scris aceste cuvinte. Când ajunge în mare, râul Hidechel încetează să mai existe, și când împăratul de la miază-noapte “își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor”, mesajul lui Daniel unsprezece își va atinge concluzia.

Două râuri se varsă în două corpuri simbolice de apă- Ulai spre marea de cristal; Hidechel spre lacul de foc. Ambele două viziuni prezintă istoria celor răscumpărați și istoria celor pierduți. Precum aceste râuri curg în mare, mesajul lor, traversează linia de delimitare a timpului de har- pentru totdeauna separând cei neprihăniți de cei nelegiuți.

“Oh, cine poate descrie regretele și plânsul care se vor auzi pe pământ în clipele care despart timpul de eternitate, când dreptul Judecător își va ridica glasul și va declara, ‘E prea târziu’. Porțile cerului au fost pentru ei multă vreme deschise, și multă vreme solii cerești au strigat invitația: ‘Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!’ Apocalipsa 22:17. ‘Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile’. Dar verdictul continuă: ‘Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!’ Apocalipsa 22:11.” *In Heavenly Places*, 362.

Dubla tematică aflată în povestea acestor două râuri este ilustrată în întreita solie îngerească din Apocalipsa capitolul paisprezece. Aceste trei solii, nu numai că îndrumă omenirea spre Evanghelia veșnică și spre judecata desfășurată în Locul Prea Sfânt din Sanctuarul ceresc, dar identifică, de asemenea, și puterea vrăjmașă care se va împotrivi acestui mesaj în ceasul final al judecății.

Sora White ne informează că Daniel și Apocalipsa sunt cărți complementare:

“În Apocalipsa toate cărțile din Biblie se întâlnesc și se sfîrșesc. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una constituie profeția, cealaltă descoperirea. Cartea care a fost sigilată nu este Apocalipsa, ci profeția referitoare la zilele din urmă, din cartea lui Daniel. Îngerul i-a poruncit: ‘Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului’. Daniel 12:4”. *Acts of Apostles*, 585.

Daniel și Apocalipsa **se completează** reciproc din multe puncte de vedere, inclusiv în privința semnificației celor două râuri folosite pentru a identifica ultimul dublu mesaj al cărții lui Daniel. De asemenea, aceste râuri își regăsesc corespondentul simbolic în cele două râuri din Apocalipsa. Acolo descoperim râul vieții, care poartă mesajul făgăduinței vieții pentru cei ce acceptă Evanghelia veșnică, în timp ce Eufratul secătuit este înțeles ca fiind o ilustrare a corupției închinării babiloniene.

În timp ce bem din apa vieții, trebuie să-i avertizăm pe cei ce beau din apele murdare ale Eufratului, să fugă de puțurile crăpate ale Babilonului decăzut. Cartea lui Daniel conține ultima solie de avertizare pentru aceste ceasuri finale ale istoriei pământului. Această ultimă solie, simbolizată în viziunea de pe malurile râurilor Hidechel și Ulai, identifică, atât închinarea falsă a împăratului de la miază-noapte, cât și închinarea adevărată a Împăratului care se află acum în Locul Prea Sfânt din Cer.

## **O mare înviorare**

Cu siguranță, viziunile primite pe malurile Ulaiului și Hidechelului constituie doar o parte a povestirii lui Daniel, dar ce importanță au toate acestea pentru noi azi? Sora White accentuează în mod deosebit legătura dintre studierea cărților Daniel și Apocalipsa și declanșarea unei mari reînviări spirituale:

“Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor trăi o experiență religioasă complet diferită. Ei vor fi luminați de razele care strălucesc prin porțile deschise ale cerului, într-o asemenea măsură, încât inima și mintea lor vor fi impresionate de caracterul pe care trebuie să-l dezvolte cei ce doresc să înțeleagă binecuvântarea oferită ca răsplată a purității inimii. . . . În urma studiului cărții Apocalipsei, un lucru va fi înțeles în mod sigur și anume – relația dintre Dumnezeu și poporul Lui este temeinică și apropiată”. *The Faith I Live By*, p. 345.

Știm de asemenea că cea mai mare nevoie a noastră este venirea acestei reînviări spirituale în poporul lui Dumnezeu:

“Cea mai mare și cea mai urgentă dintre nevoile noastre este reînvierea adevăratei evlavii. Căutarea acesteia ar trebui să fie cea mai importantă dintre lucrările noastre”. *Review and Herald*, 22 Martie, 1887.

Înțelegerea faptului că o reînviare spirituală adevărată constituie cea mai mare dintre nevoile noastre și că această reînviare va fi legată de studiul cărților lui Daniel și Apocalipsa, nu se referă în mod necesar la profeția privitoare la cele două râuri ca fiind cheia declanșării ei. Cu toate acestea, poate fi ușor de observat că viziunea dată pe malurile Ulaiului cu referire la lucrarea lui Hristos în Locul Prea Sfânt este în mod sigur legată de această mult așteptată reînviare, deoarece nici o adevărată înviorare nu ar putea fi separată de lucrarea lui Hristos în cer.

Când poporul lui Dumnezeu se va implica în experiența Locului Prea Sfânt, va înțelege că relația dintre ei și Dumnezeu este tot atât de “temeinică și de apropiată” precum a fost relația dintre Tatăl și Domnul Hristos în timpul umblării Lui printre oameni. Singura modalitate de a fi mai aproape de Tatăl este dată de prezența Duhului Sfânt în propria viață. Dar, înțelegerea faptului că viziunea dată pe malurile Ulaiului este legată de reînviarea finală, nu înseamnă neapărat că și viziunea de pe malurile Hidechelului trebuie să aibă vreo influență în acest sens. Deoarece ea nu vorbește despre adevărul cu privire la sanctuar, ci despre vrăjmașii care resping acest adevăr. Contribuie mesajul Hidechelului la experiența noastră într-o

asemenea măsură încât să producă reînvierea? Da. Mesajului Hidechelului are o contribuție tot atât de mare, ca și solia celui de-al treilea înger care avertizează împotriva primirii semnului fiarei. Totuși, poporul lui Dumnezeu va fi pregătit să reziste și prin înțelegerea acestui mesaj.

“Cartea care a fost sigilată nu este Apocalipsa, ci profeția referitoare la zilele din urmă, din cartea lui Daniel. Scriptura spune, ‘Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește’ (Daniel 12:4). Când cartea a fost deschisă, s-a auzit declarația: ‘Nu va mai fi nici o zăbavă’ (vezi Apocalipsa 10:6). De acum, cartea lui Daniel este desigilată, iar descoperirea făcută lui Ioan de către Domnul Hristos trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. **Prin creșterea cunoștinței, urmează a fi pregătit un popor care să reziste în zilele de pe urmă**” *Selected Messages*, vol. 2, p. 105.

În acest citat, observăm că va avea loc o “creștere a cunoștinței” și că, tocmai prin această “creștere a cunoștinței”, “va fi pregătit un popor care să reziste”. Ce înseamnă această “sporire a cunoștinței” care ne va pregăti să rezistăm? În aceeași secțiune, cu două paragrafe mai jos, aflăm răspunsul:

“În solia primului înger, oamenii sunt chemați să I se închine lui Dumnezeu, Creatorul nostru, care a făcut pământul și tot ceea ce este pe el. Ei își aduseseră omagiul unei **instituții papale**, desființând Legea lui Iehova, dar avea să urmeze o **creștere a cunoștinței cu privire la acest subiect.**” Ibid., p. 106.

Creșterea cunoștinței care va pregăti poporul lui Dumnezeu pentru a rezista se referă la o cunoștință privitoare la contrafacerea Sabatului și este legată de solia cu privire la obligarea întregii lumi la închinarea în sabbatul fals care constituie semnul Papalității. Această cunoștință implică, atât acceptarea avertismentelor celor trei îngeri împotriva închinării la fiară, cât și acceptarea mesajului descoperit pe malurile râului Hidechel, în Daniel 11:40 – 45, deoarece împăratul de la miază-noapte este Papalitatea. Iată ce ni s-a spus:

“Scenele legate de lucrarea omului fărădelegii sunt ultimele date ale istoriei pământului, care au fost dezvăluite cu claritate”. Ibid., p. 102.

## **Daniel 12:1**

Știm că ultimele șase versete din Daniel unsprezece ajung până la scenele finale ale “istoriei acestui pământ”, deoarece, în următorul verset, Daniel 12:1, este raportată încheierea timpului de probă. “Ultimele date” ale acestor “scene” sunt legate de activitatea “omului fărădelegii” și de efortul de a aduce întregul pământ sub controlul lui prin impunerea legii duminicale. Împăratul de la miază-noapte este “omul fărădelegii”.

“Apoi, atenția mi-a fost îndreptată spre lucrurile odioase rostite de către unii dintre acești călcători ai Legii lui Dumnezeu. Mi-a fost arătată o lumină strălucitoare, venită de la Dumnezeu, pentru a-i călăuzi pe toți cei care doresc să meargă pe calea mântuirii și pentru a-i avertiza pe cei păcătoși să se ferească de mânia lui Dumnezeu și să se supună de bună voie cerințelor Lui. Atât timp cât lumina va continua să existe, încă mai exista speranță. Dar va urma o perioadă în care lumina va înceta. Atunci, cei sfinți vor rămâne sfinți pentru totdeauna, iar cei întinați vor rămâne întinați pentru totdeauna. Când Isus se va ridica în picioare; când lucrarea Lui în Locul Prea Sfânt va fi încheiată, nu va mai exista nici o altă rază de lumină pentru păcătoși.

“Dar Satana, prin intermediul slujitorilor lui aleși, îi înșală pe unii, așa cum o înșelase pe Eva în Eden, declarând: ‘Hotărât că nu veți muri’. El le spune că va mai exista un timp pentru pocăință, un timp de har, când cei întinați vor putea deveni curați. Colaboratorii Satanei și îngerii lui plasează lumina într-un veac viitor, învățând că va exista un timp de probă după venirea lui Hristos. Ei îl înșală pe păcătos și îi inspiră un sentiment de siguranță în inima lui împietrită. Păcătosul este neglijent și indiferent, și trăiește în păcat chiar în timpul cercetării sale. Lumina este situată undeva departe, unde este întuneric total. Mihail se ridică în picioare. În locul harului, păcătosul înșelat simte mânia Lui Dumnezeu care nu mai este atenuată de har. Iar

el se trezește prea târziu din această înșelătorie fatală. Acest plan a fost inventat de Satana și adus la îndeplinire prin slujitorii lui, care înlocuiesc adevărul lui Dumnezeu o minciună”. *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 275-276.

Daniel 12:1 anunță încheierea timpului de probă care are loc în perioada împlinirii profețiilor din Daniel 11:44 – 45. Aceste ultime șase versete prezintă “scene legate de lucrarea omului fărădelegii” și aparțin viziunii primite pe malurile Hidechelului, care se află în prezent “în curs de împlinire”. Viziunea descrie scenele finale legate de “omul fărădelegii”, cu privire la care va fi o “creștere a cunoștinței” prin care “va fi pregătit un popor care să reziste”.

Ultimele șase versete din Daniel 11 constituie un tipar al scenelor finale ale istoriei pământului. Ele conturează în primul rând istoria Papalității, precum și istoria vindecării răni de moarte, a revenirii Papalității pe tronul lumii și, în cele din urmă, a “sfârșitului” ei.

## **Ce trebuie să reținem noi?**

Ni s-a spus că Daniel 11 se află în prezent în curs de împlinire și că studiul cărților Daniel și Apocalipsa constituie un factor catalizator în declanșarea reînviării spirituale mult așteptată. Am fost informați că va exista o creștere a cunoștinței cu privire la Papalitate și cu privire la semnul autorității ei, ceea ce va contribui la pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru a rezista. De asemenea, am fost avertizați că suntem responsabili de cunoașterea acestor evenimente:

“În istoria profetică, toate evenimentele trecute, despre care Dumnezeu declarase în mod explicit că se vor împlini, s-au împlinit; iar cele care urmează la rând, vor avea loc. Daniel, profetul lui Dumnezeu, își îndeplinește menirea. Ioan își îndeplinește menirea. În Apocalipsa, Leul din tribul lui Iuda a rupt pecetea pentru toți cercetătorii profeției din cartea lui Daniel, și astfel Daniel își îndeplinește menirea. El își aduce mărturia pe care Domnul i-a descoperit-o în viziunea **evenimentelor mari și solemne pe care trebuie să le cunoaștem** acum, când ne aflăm chiar în pragul împlinirii lor”. *Selected Messages*, cartea 2, p. 109.

Toate poruncile lui Dumnezeu sunt făgăduințe și, dacă Dumnezeu ne spune că “trebuie să cunoaștem” aceste evenimente, înseamnă că El a rostit și făgăduința că vom fi în stare să le cunoaștem, dacă vom căuta aceasta:

“A sosit timpul ca Daniel să ocupe locul care i-a fost rânduit. A sosit timpul ca lumina care i-a fost dată lui Daniel să străbată lumea ca niciodată până acum. Dacă aceia pentru care Domnul a făcut atât de mult vor umbla în lumină, pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor cu privire la Domnul Hristos și cu privire la profețiile referitoare la El, va fi mult sporită”. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 4, p. 1174.

În timp ce continuăm această serie de articole, trebuie să acceptăm în mod solemn porunca de a studia profețiile, și de a ne ruga cu umilință, ca lumina făgăduită să fie descoperită de către cei ce se străduiesc să se afle în rândul celor înțelepți.

Este necesar să recunoaștem și să ne asumăm, fiecare în mod individual, propria responsabilitate de a proclama solia de avertizare simbolizată prin râul Hidechel, care îl identifică pe împăratul de la miază-noapte ca fiind Papalitatea. Mai important, este necesar să recunoaștem și să aducem la îndeplinire responsabilitatea pe care o avem, de a trăi în propria experiență, solia simbolizată prin râul Ulai, care indică lucrarea finală desfășurată în Sanctuarul ceresc. Dacă nu suntem dispuși să ne implicăm în experiența simbolizată prin râul Ulai, solia Hidechelului, pentru noi, își pierde orice însemnătate. Fără puterea primită prin trăirea evenimentelor petrecute dincolo de catapetasmă în Locul Prea Sfânt, toate solile de avertizare pe care le-am putea rosti, vor rămâne lipsite de efect asupra celor ce le aud și nu vor avea nici o valoare pentru mântuirea noastră personală.

Putem trăi o experiență veritabilă cu Hristos în Locul Prea Sfânt, fără să înțelegem mesajul din Daniel 11:40 – 45. De asemenea, putem înțelege Daniel 11:40 – 45, fără a avea o experiență cu Hristos. Istorisirea celor două râuri din cartea lui Daniel ne invită să înțelegem semnificația lor. Aceste solii ne somează să încheiem lucrarea în viețile noastre, pentru a fi de folos în încheierea lucrării în lume, prin puterea Duhului Sfânt. Semnele timpului dovedesc că Domnul Hristos este pregătit să pună capăt istoriei privitoare la aceste două râuri. Noi suntem pregătiți?

## Nimic nou sub soare

În prezentarea anterioară, am identificat două teme ce străbat cărțile Daniel și Apocalipsa. În cartea lui Daniel, aceste teme sunt asociate semnificației celor două râuri, Ulai și Hidechel. Primul râu identifică mesajul Evangheliei veșnice în legătură cu lucrarea Domnului Hristos în Locul Prea Sfânt, în timp ce al doilea râu identifică vrăjmașul, care se opune acestei lucrări, la sfârșitul timpului. Aceste două teme se regăsesc și în soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14.

Am revăzut câteva dintre sfaturile inspirate care identifică Daniel și Apocalipsa ca fiind o parte importantă a catalizatorului redeșteptării finale ce se va produce în poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. De asemenea, am observat că poporul va fi pregătit să reziste în zilele din urmă, prin intermediul unei creșteri a cunoștinței. Am definit această cunoștință ca fiind identificarea Papalității, a semnului autorității ei și implicațiile acestuia cu privire la Sabat. În continuarea cercetării pasajului biblic din Daniel 11:40 – 45, ne vom ocupa acum de un alt element care definește Daniel și Apocalipsa ca fiind cărți destinate reînviării spirituale a poporului lui Dumnezeu:

“Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, profețiile scrise de Daniel solicită o deosebită atenție din partea noastră, deoarece se referă tocmai la timpul în care trăim. Aceste profeții trebuie asociate învățăturilor ultimei cărți a Scripturilor Noului Testament. Satana a condus pe mulți să creadă că partea profetică a scrierilor lui Daniel și Ioan descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este clară și anunță o binecuvântare specială ce va însoți studiul acestor profeții. Declarația “Cei pricepuți vor înțelege” (Daniel 12:10), a fost rostită cu privire la viziunile lui Daniel, care urmau să fie desigilate în zilele din urmă; iar descoperirea pe care Domnul Hristos i-a oferit-o slujitorului Său Ioan are menirea de a călăuzi poporul lui Dumnezeu de-a lungul secolelor. „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea” Apocalipsa 1:3”.

Aici, atât Daniel, cât și Apocalipsa, sunt identificate ca fiind cărți în care se află mesaje ce vor fi înțelese de către cei pricepuți. Probabil, cel mai important aspect pe care trebuie să-l recunoaștem în timp ce încercăm să deslușim aceste profeții este recomandarea de a înțelege istoria sfântă.

## Evenimente mari și solemne

“În istoria profetică, toate evenimentele trecute despre care Dumnezeu declarase în mod explicit că se vor împlini, s-au împlinit; iar cele care urmează la rând, vor avea loc. Daniel, profetul lui Dumnezeu, își îndeplinește menirea. Ioan își îndeplinește menirea. În Apocalipsa, Leul din tribul lui Iuda a rupt pecetea pentru toți cercetătorii profeției din cartea lui Daniel și, astfel, Daniel își îndeplinește menirea. El își aduce mărturia pe care Domnul i-a descoperit-o în viziunea **evenimentelor mari și solemne pe care trebuie să le cunoaștem**, acum, când ne aflăm chiar în pragul împlinirii lor”. *Selected Messages*, book 2, p. 109. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

“Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Multe profeții sunt pe punctul de a se împlini într-o succesiune rapidă. Fiecare resursă a puterii trebuie angajată în lucrare. Istoria trecutului se va repeta; vechile controverse se vor trezi din nou la viață, iar poporul lui Dumnezeu va fi pândit de pericol la fiecare pas. Forțe teribile vor lua în stăpânire familia omenească. Tot ceea ce va exista pe pământ, va fi cuprins de aceste puteri. . . .

“Studiați cartea Apocalipsei împreună cu cartea lui Daniel, deoarece **istoria se va repeta**. . . .

“Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei pământului, profețiile referitoare la zilele din urmă vor necesita o atenție specială din partea noastră. Ultima carte a Scripturilor Noului Testament conține adevărul pe care trebuie să-l înțelegem. Satana a orbit mințile multor oameni, astfel încât aceștia au fost dispuși să invoce orice scuză posibilă, pentru a nu face din cartea Apocalipsei un obiect al studiului lor”. *Testimonies to Ministers*, p. 116 – 117.

A te afla “în pragul” unor evenimente mari și solemne, înseamnă că acestea sunt chiar înaintea noastră. Nouă ni s-a poruncit să cunoaștem aceste evenimente. Pentru a le identifica, suntem îndrumați, ca punct de referință, spre istoria poporului lui Dumnezeu:

“Biblia a adunat laolaltă comorile ei pentru această generație. **Toate evenimentele mari și solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserica acestor zile din urmă**. . . . Toate adevărurile acumulate ne sunt prezentate acolo cu putere, pentru ca noi să beneficiem de învățăturile lor”. *Selected Messages*, book 3, p. 339.

Duhul Sfânt oferă cunoștințele și discernământul necesare identificării și recunoașterii evenimentelor solemne care se află în fața noastră, în mod special prin studierea istoriei bisericii Sale. În cunoașterea relației dintre Dumnezeu și poporul Său din trecut, noi descoperim o asigurare pentru prezent:

“Revizuiind istoria noastră trecută, pe parcursul fiecărui pas al înaintării până în stadiul prezent, pot să spun: ‘Lăudat fie Domnul!’ Când văd lucrările lui Dumnezeu, sunt plină de uimire și de încredere în conducerea lui Hristos. Nu avem nici un motiv de teamă cu privire la viitor, cu excepția faptului că am putea uita modul în care ne-a condus Dumnezeu până acum”. *Testimonies to Ministers*, p. 31.

## **O reînviore spirituală din trecut**

Recunoscând faptul că cea mai mare nevoie a noastră este o reînviore spirituală, și că această reînviore este legată de înțelegerea cărților Daniel și Apocalipsa, nu este greu să privim înapoi în istoria bisericii noastre, și să descoperim un timp în care înțelegerea acestor cărți a contribuit la producerea unei mari reînviore. Acesta este tocmai scenariul care s-a evidențiat la începutul mișcării millerite.

Mișcarea millerită a început printr-o sporire a înțelegerii cărții lui Daniel, în special a viziunii date pe malurile râului Ulai, așa cum este raportată în capitolul opt din Daniel. Deși această mișcare a avut la origine înțelegerea celor 2300 de zile din Daniel 8:14, puternica reînviore s-a declanșat abia după ce mișcarea luase amploare, tocmai ca rezultat al “sporirii cunoștinței” cu privire la același subiect.

“În timp ce mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: ‘Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare!’ Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelarele’. Matei 25:5 – 7. În vara anului 1844, la mijlocul perioadei dintre data la care crezuseră că se vor încheia cele 2300 de zile și toamna aceluiași an, când, în urma unei stabiliri ulterioare era așteptat același eveniment, a fost proclamată solia: ‘Iată, mirele vine!’, chiar în forma expresiei din Scriptură.

“Ceea ce a condus la apariția acestei mișcări a fost descoperirea faptului că decretul lui Artaxerxe pentru reconstruirea Ierusalimului intrase în vigoare în toamna anului 457 î.Hr., și nu la începutul aceluși an, așa cum se crezuse mai înainte. Acest decret constituia punctul de pornire al perioadei celor 2300 de zile. Recalculați din toamna anului 457, cei 2300 de ani se încheiau în toamna anului 1844”. *The Great Controversy*, p. 390 – 398.

Ar putea fi această experiență a creșterii luminii, tocmai istoria despre care ni se spune că va fi repetată la încheierea timpului? Mai există loc pentru creșterea luminii cu privire la aceste profeții pe care le-am declarat deja desigilate în 1844? Ar fi de așteptat să se întâmple ceva de genul acesta, deoarece, așa cum am menționat în primul articol, poporul lui Dumnezeu va fi pregătit să reziste printr-o sporire a cunoștinței cu privire la profețiile din Daniel și Apocalipsa:

“Cartea lui Daniel este acum desigilată, iar descoperirea făcută de Domnul Hristos lui Ioan trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. Prin creșterea cunoștinței, va fi pregătit un popor care să reziste **în zilele de pe urmă**. . . .

“În solia primului înger, oamenii sunt chemați să I se închine lui Dumnezeu, Creatorul nostru, care a făcut pământul și tot ceea ce este pe el. Ei și-au adus omagiul unei **instituții papale**, desființând Legea lui Iehova, dar avea să urmeze o **creștere a cunoștinței cu privire la acest subiect**.” *Selected Messages*, book 2, p. 105 – 106.

## **Cele zece fecioare**

Când noua lumină a venit, identificând în mod corect punctul de pornire al celor 2300 de zile, poporul a început să proclame solia: “Iată, Mirele vine!” În acele zile, acesta a fost începutul unei mari reînviore și a constituit împlinirea parabolei celor zece fecioare. Atunci s-a adăugat vestirea celei de a doua solii îngerești, chemându-i pe oameni să iasă din Babilon.

În cultura orientală, mirele vine, atât la începutul procesiunii de nuntă, cât și la încheierea acesteia. Deci mirele vine de două ori. Ar putea fi această parte a parabolei, un fragment al istoriei care urmează să se repete?

## **O repetare a experienței pionierilor**

“Mi se atrage adesea atenția asupra parabolei celor zece fecioare, dintre care cinci au fost înțelepte și cinci au fost nechibzuite. **Această parabolă s-a împlinit deja și se va împlini din nou în viitorul apropiat**, deoarece conține o aplicație specială pentru acest timp și, asemenea celor trei solii îngerești, va continua să constituie adevărul prezent, până la încheierea timpului” *Review and Herald*, 19 august, 1890.

Sora White afirmă în mod clar că va exista o repetare a parabolei celor zece fecioare, care, atunci când s-a împlinit pentru prima oară, în vara anului 1844, a fost catalizatorul experienței ploii timpurii pentru mișcarea religioasă a pionierilor bisericii.

De asemenea, parabola celor zece fecioare stabilește o paralelă între cea de a doua și a patra solie îngerească.

“Am văzut îngeri care urcau grăbiți în cer, coborau pe pământ, și apoi urcau iarăși în grabă spre cer, pentru a pregăti împlinirea unui eveniment important. Apoi, am văzut un alt înger puternic care cobora din cer pe pământ, cu misiunea de a-și uni glasul cu îngerul al treilea și de a întări solia acestuia. Îngerul acesta era însoțit de o mare putere și slavă și, în timp ce cobora, pământul se lumina de slava lui. Lumina care îl însoțea, pătrundea pretutindeni, iar el striga cu glas tare, ‘A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un lăcaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte’ (Apocalipsa 18:2). Solia căderii Babilonului, rostită de către cel de-al doilea înger, este repetată cu menționări suplimentare privitoare la corupția ce pătrunsese în biserici după anul 1844. **Lucrarea acestui înger vine la timpul potrivit, pentru a se alătura în ultima mare lucrare a soliei celui de-al treilea înger**, strigând cu glas tare. Iar poporul lui Dumnezeu este pregătit să reziste în ceasul încercării cu care se

vor confrunta în curând. Am văzut o mare lumină care strălucea asupra lor, iar ei se uneau plini de responsabilitate pentru a proclama solia celui de-al treilea înger.

“Îngerii erau trimiși în ajutorul puternicului înger venit din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni, ,Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei’ (Apocalipsa 18: 4,5). **Această solie părea a fi o adăugare la ce-a de a treia, alăturându-se acesteia așa cum Strigătul de la miezul nopții se alăturase soliei celui de-al doilea înger, în 1844.** Slava lui Dumnezeu sălășluia asupra sfinților care așteptau cu răbdare și vesteau fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din Babilon ca să fie salvați de blestemul lui îngrozitor” *Early Writings*, p. 277 – 278.

Sfatul adresat nouă de a ne pregăti pentru viitor prin înțelegerea istoriei trecutului și a relației acesteia cu “parabola celor zece fecioare”, și apelul repetat de “a ieși din Babilon”, accentuează faptul că reînvierea așteptată de biserica noastră va fi o paralelă a experienței mișcării pionierilor. Din această perspectivă, semnificația pasajului din Daniel 11:40 – 45 devine tot mai serioasă, deoarece tocmai în această viziune, Papalitatea, simbolizată prin împăratul de la miază-noapte, aduce întreaga lume sub dominația Romei – pentru timpul final. Sora White ne spune că reînvierea spirituală este cea mai mare și mai urgentă nevoie a noastră.

Noile informații privitoare la punctul de pornire a celor 2300 de zile au dat un impuls esențial mișcării pionierilor, iar dezvoltarea înțelegerii evenimentelor istorice a conferit putere mișcării.

“Demonstrând o împlinire directă a profeției, evenimentele istorice se desfășurau chiar sub privirile poporului, iar profeția era înțeleasă ca fiind o descriere figurată a evenimentelor care conduceau spre încheierea istoriei pământului. Scenele legate de lucrarea omului fărădelegii constituie ultimele date descoperite în mod clar cu privire la istoria acestui pământ”. *Selected Messages*, book 2, p. 102.

În timp ce pionierii prezentau profețiile deja împlinite, ei indicau evenimente istorice care demonstau că profeția se împlinește în continuare și constituiau “semnele călăuzitoare” ce delimitează cursul treptat al evenimentelor care conduc spre sfârșitul lumii. De asemenea, ei înțelegeau că aceste semne călăuzitoare conțin informații exprimate în mod figurat, a căror semnificație trece dincolo de simpla localizare istorică. Prin recunoașterea evenimentelor istorice care împlineau profeția, ei dezvoltau o încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și erau pregătiți să reziste în timpul încercărilor și dezamăgirilor cu care aveau să se confrunte mai târziu.

## **Catalizatorul din profeției**

Această înțelegere a profețiilor împlinite a avut ca rezultat, de asemenea, o sporire a zelului lor în proclamarea profețiilor pentru cei din jur. Probabil, cel mai elocvent exemplu al puterii inspirate prin recunoașterea împlinirii unei profeții în desfășurarea unui eveniment prezent, se află în istorisirea lui Josiah Litch:

“În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes deosebit de răspândit. Cu doi ani de zile înainte, Josiah Litch, unul dintre propovăduitorii de seamă ai celei de a doua veniri, a publicat o expunere a capitolului nouă din Apocalipsa, prezicând căderea Imperiului Otoman. În conformitate cu calculele sale, această putere imperială urma să fie răsturnată în 1840 d.Hr., cândva în perioada lunii August; și, doar cu câteva zile înainte de împlinirea prezicerii, el scria: ‘Considerând că prima perioadă, de 150 de ani, s-a împlinit cu exactitate înainte de înălțarea pe tron a lui Deacoze, cu permisiunea Turcilor, și că cei 391 de ani, adică cincisprezece zile, au fost parcurse la încheierea primei perioade, înseamnă că aceasta se va termina la 11 august 1840, când ne putem aștepta ca puterea Otomană din Constantinopol să fie sfârșită. Iar aceasta, cred eu, se va întâmpla cu adevărat’.

“Exact la data precizată, Turcia, prin intermediul ambasadurilor ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a așezat sub conducerea națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit profeția cu exactitate. Când acest fapt a ajuns cunoscut, mulțimile au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare adoptate de către Miller și tovarășii săi, iar mișcarea adventă a cunoscut un minunat impuls. Oamenii învățați și cei aflați în poziții sociale înalte i s-au alăturat lui Miller, atât în lucrarea de predicare, cât și în aceea de publicare a convingerilor lui, iar din 1840 și până în 1844, lucrarea s-a extins cu rapiditate”. *The Great Controversy*, p. 334 – 335.

În împlinirea prezicerii făcute de Litch identificăm două aspecte. Pe de o parte, mișcarea a primit un impuls minunat, iar pe de altă parte, regulile de interpretare profetică utilizate de Miller și tovarășii lui s-au dovedit a fi principii de studiu corecte.

Dacă, asemenea pionierilor, respectăm interpretările profetice aflate în acord cu regulile aplicate de Miller și tovarășii săi, vom dispune de niște metode de cercetare demne de încredere, cu ajutorul cărora putem înțelege profețiile. Dacă Adventismul contemporan ar adera cu strictețe la aceste metode, și nimic altceva, probabil că jumătate din ereziile cu care se confruntă biserica astăzi, ar dispărea asemenea ceței de dimineată, într-o zi de vară.

Dar și mai solemnă este întrebarea, veche de un secol – Dar dacă? Dar dacă noi am fi înțeles și proclamat – **înainte de 1989** – faptul că Vaticanul și Statele Unite vor forma o alianță secretă menită să declanșeze căderea Uniunii Sovietice? Am fi fost noi luați în derâdere, așa cum au fost cei care proclamaseră prezicerea lui Litch? Ce s-ar fi întâmplat când, în cele din urmă, prezicerea noastră și-ar fi găsit împlinirea? Prezicerea lui Litch cu privire la căderea Imperiului Otoman a adus o mare putere mișcării advente timpurii. Dumnezeu a prevăzut în profeția din Daniel 11:40 un potențial “minunat imbold” pentru lucrarea contemporană, asemenea celui primit prin intermediul prezicerii lui Litch. Dumnezeu ar fi dorit să aibă un popor care să fi recunoscut și proclamat acest adevăr, înainte ca acesta să devină deja istorie a trecutului.

“Aceia care se așează sub controlul lui Dumnezeu, pentru a fi conduși și călăuziți de către El, **vor intui cursul treptat al evenimentelor plănuite de Dumnezeu pentru viitor**. Inspirați fiind de Spiritul Celui care Și-a dat viața pentru salvarea lumii, ei nu vor rămâne în continuare inactivi și lipsiți de putere, evidențiind lucrurile pe care nu sunt în stare să le îndeplinească. Ei vor îmbrăca armura cerului și vor înainta în luptă, plini de dorința de a face și de a îndrăzni pentru Dumnezeu și conștienți de faptul că atotputernicia Lui va împlini nevoile lor. *Testimonies*, vol. 7, 14.

Evenimentele finale sunt foarte apropiate. Cu toate acestea, spre deosebire de impulsul dat soliei prin intermediul prezicerii lui Litch înainte de căderea Imperiului Otoman, căderea Uniunii Sovietice abia dacă a lăsat o vagă impresie asupra poporului lui Dumnezeu din zilele noastre.

Experiența mișcării pionierilor trebuia să se repete în zilele noastre, dar noi, în Laodicea, am rămas în stare de somnolență. Cu siguranță, acum este timpul să ne trezim!

“Zilele în care trăim sunt pline de evenimente și de pericole. Semnele venirii sfârșitului se aglomerează pretutindeni în jur, iar evenimentele care urmează să se desfășoare vor avea o natură mult mai teribilă decât oricare alte evenimente la care a fost martoră omenirea până acum. ‘Când vor zice: „Pace și Liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va mai fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim trezi’ 1 Tesaloniceni 5:3 – 6. ‘Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii’ Romani 13:11 – 12. ‘Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineata. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind’ Marcu 13:35 – 36”. *Review and Herald*, 22 noiembrie 1892.

Trebuie să cunoaștem evenimentele mari și solemne care se află pe punctul de a se împlini. Dacă înțelegem istoria trecutului, care este o paralelă a evenimentelor viitoare, vom fi în stare să recunoaștem aceste evenimente. Am identificat deja o experiență importantă a începuturilor acestei mișcări, iar această experiență se va repeta pe măsură ce lucrarea Stăpânului se apropie de încheiere.

În următorul articol, vom studia un fapt istoric, care a fost identificat de către Spiritul Profetiei ca fiind unul dintre cele ce se vor repeta odată cu împlinirea pasajului din Daniel 11. Acest fapt istoric din trecut și repetarea lui viitoare dezvăluie, nu doar experiența poporului lui Dumnezeu, ci și pașii pe care îi face vrăjmașul poporului lui Dumnezeu în perioada vindecării răni de moarte. Înainte de studiul articolului de luna viitoare, ar fi de folos ca cititorii să ia în considerare următoarele citate:

“Noi nu avem timp de pierdut. Timpurile de strâmtorare se află în fața noastră. Lumea este tulburată de spiritul războiului. Curând vor avea loc scenele de necaz despre care vorbesc profețiile. **Profeția din Daniel 11** este aproape de împlinirea completă. **Multe dintre evenimentele istorice desfășurate deja în trecut, se vor repeta.** În cel de-al treizecilea verset, se vorbește despre o putere, un împărat care ‘va fi deznădăjduit, și se va întoarce înapoi. Apoi, mândru împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân; ci, la întoarcere, se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt. Niște oști trimise de el, vor veni și vor spurca sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiitorului. Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari, și vor face mari isprăvi. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea, vor fi ajutați puțin, și mulți se vor uni cu ei din fățarnicie. Chiar și dintre cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezeii, și va spune lucruri ne mai auzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini’ Daniel 11:30 – 36.

“**Scene asemănătoare celor descrise în aceste cuvinte, vor avea loc.** Asistăm la dovezile faptului că Satana se grăbește să câștige controlul minților omenești, care nu au nici o teamă de Dumnezeu. **Fie ca toți să citească și să înțeleagă profețiile acestei cărți,** deoarece acum intrăm în timpul de strâmtorare despre care este scris astfel: ‘În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume, oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață veșnică, și alții pentru ocara și rușinea veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci. Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește’ Daniel 12:1 – 4”. *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 394.

## Istoria în tranziție

În primele două articole ale acestei serii, am prezentat dovezi care demonstrează faptul că Dumnezeu ne-a sfătuit să înțelegem istoria. În secolele trecute, poporul lui Dumnezeu a fost nimicim datorită lipsei de cunoștință.

“Poporul meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, și nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi!” Osea 4:6.

Cel puțin o parte a cunoștinței care ne va proteja, pe măsură ce ne apropiem de aceste ceasuri finale ale istoriei pământului, constituie o cunoștință a trecutului. În cel de-al doilea articol, ne-am concentrat asupra istoriei petrecute, în anii 1843-44, în perioada primei și a celei de a doua solii îngerești. Am identificat această experiență ca fiind o prefigurare a reînviării spirituale finale în timpul ploii târzii.

În acest articol, ne vom îndrepta atenția spre o altă perioadă istorică, care de asemenea a fost identificată ca fiind foarte importantă pentru înțelegerea noastră. Această perioadă istorică este direct legată de subiectul principal al studiului ultimelor șase versete din Daniel 11. În anticiparea acestui articol, am încheiat articolul precedent cu următorul pasaj:

“Noi nu avem timp de pierdut. Timpurile de strâmtorare se află în fața noastră. Lumea este tulburată de spiritul războiului. Curând vor avea loc scenele de necaz despre care vorbesc profețiile. **Profeția din Daniel 11** este aproape de împlinirea completă. **Multe dintre evenimentele istorice desfășurate deja în trecut, se vor repeta.** În cel de-al treizecilea verset, se vorbește despre o putere, un împărat care “va fi deznădăjduit”. [este citat Daniel 11:30 – 36].

“**Scene asemănătoare celor descrise în aceste cuvinte, vor avea loc.** Asistăm la dovezile faptului că Satana se grăbește să câștige controlul minților omenești, care nu au nici o teamă de Dumnezeu. **Fie ca toți să citească și să înțeleagă profețiile acestei cărți,** deoarece acum intrăm în timpul de strâmtorare despre este scris astfel: [este citat Daniel 12:1 – 4]. *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 394. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

Sora White identifică împlinirea profeției din Daniel 11 ca reprezentând evenimente istorice pe care ar trebui să ne așteptăm să le vedem repetate pe măsura “împlinirii complete” a lui Daniel 11:30 – 36.

Pionierii bisericii și Ellen White au înțeles că Daniel 11 se împlinise începând cu versetul 1 și până la prima parte a versetului 40, profeția conducându-ne până în anul 1798 – “timpul sfârșitului”. Prin urmare, când sora White vorbește despre o împlinire completă a capitolului 11 din Daniel, se referă la versetele 40 – 45. Îndreptându-ne atenția spre “scenele” care se vor repeta, ea menționează în continuare, în mod specific istoria legată de aceste versete și citează Daniel 12:1 – 4. Sora White a recunoscut cu claritate momentul în care se va ridica voievodul Mihail din Daniel 12:1, ca fiind încheierea timpului de probă. Definitivarea sau completarea împlinirii versetelor 40 – 45 începe din 1798 și continuă până la bătălia Armagedonului. În perioada desfășurării evenimentelor descrise în aceste versete, voievodul Mihail își încheie lucrarea de mijlocire și timpul de probă al omenirii:

“ ‘În vremea aceea, se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte’ Daniel 12:1. Când începe această vreme de strâmtorare, fiecare caz a fost deja hotărât; nu va mai fi timp de probă și nu va mai fi har pentru cei nepocăiți. Poporul lui Dumnezeu este sigilat. Această mică rămășiță, incapabilă să se apere în conflictul teribil cu puterile pământului conduse de armatele diavolului, va invoca apărarea lui Dumnezeu. Decretul duminical va fi votat de către autoritățile pământești și poporului lui Dumnezeu i se va impune închinarea la fiară și acceptarea semnului ei sub amenințarea persecuției și a morții. Fie ca Dumnezeu să ajute acest popor acum, pentru a rezista fără mijlocitor într-un asemenea conflict înfiorător!” *Testimonies*, vol. 5, p. 212 – 213.

Așadar, perioada de timp în care ar trebui să ne așteptăm să asistăm la repetarea unor “scene asemănătoare” și a “multora dintre evenimentele istorice” profetizate în Daniel 11, și în special a scenelor și evenimentelor istorice reprezentate în Daniel 11:30 – 36, este tocmai perioada dintre 1798 și o dată situată cândva după încheierea timpului de probă. Să revedem pe scurt împlinirea istorică a profeției din Daniel 11:

Viziunea din Daniel 11 începe cu înfrângerea împărăției medo-persane de către Alexandru cel Mare. În versetul patru vedem că împărăția lui Alexandru este împărțită în patru. De la versetul cinci, în continuare, sunt menționați numai doi dintre cei patru generali ai lui. Interacțiunile acestora declanșează istoria unei continue lupte pentru dominarea lumii, raportată în restul capitolului 11 până la sfârșit. Această bătălie a puterilor este descrisă în limbaj profetic printr-un șir de conflicte între împăratul de la miază-noapte și împăratul de la miază-zi.

Un aspect important al acestei relatări este felul în care Scriptura identifică împărățiile de la miază-noapte și miază-zi. Comparând datele istorice cu mărturia din Daniel 11, cercetătorii și pionierii bisericii au descoperit că **împăratul de la miază-noapte** reprezintă împărăția care a dominat **zona geografică a Babilonului**. Ei au descoperit, de asemenea, că **împăratul de la miază-zi** a fost împărăția care a dominat **zona geografică a Egiptului**. Acest principiu de interpretare corelează mărturia Scripturii cu rapoartele istorice. Iar **cheia geografică** va constitui metoda pe care o vom aplica în interpretarea pasajului din Daniel 11:40 – 45, pe măsură ce vom identifica împărățiile de la miază-noapte și de la miază-zi. Acest adevăr istoric este, fără îndoială, unul dintre punctele cheie spre care Spiritul Profeției intenționase să ne îndrepte atenția în vederea recunoașterii timpului în care profeția va ajunge la “împlinirea completă”.

În primele treisprezece versete descoperim fluxurile și refluxurile istoriei, pe măsură ce diferitele imperii se ridică și cad. În versetul paisprezece, se află subiectul principal al întregului capitol Daniel 11, identificat pentru prima oară în viziune, prin expresia, “o ceată de derbedei”. Acest verset afirmă că “ceata de derbedei” va “împlini viziunea”. Uriah Smith se referă la această expresie din versetul paisprezece, prin următoarea observație:

“ ‘**A împlini viziunea**’. Mai mult decât oricare alt popor, **Romanii** constituie cu precădere **subiectul profeției lui Daniel**. Prima lor intervenție în treburile acestor împărății este menționată aici ca fiind împlinirea, sau demonstrarea, adevărului viziunii care prezisesse existența unei asemenea puteri”. *Daniel and the Revelation*, p. 244.

Din acest punct, viziunea continuă cu descrierea istoriei Romei, fie a celei păgâne, fie a celei papale. În versetul 20, descoperim Roma păgână obligându-l pe Iosif să meargă la Betleem pentru a plăti impozitele. În versetul 22, Roma păgână nimicește “căpetenia legământului”, prin crucificarea lui Hristos.

În versetul 24, perioada de domnie a Romei păgâne este prezentată în termeni de timp profetici. Ultima expresie a acestui verset, “va ținea o vreme”, precizează durata timpului în care Roma va domni lumea, și anume 360 de ani. Uriah Smith și alți pionieri și istorici sunt de acord cu privire la începerea și încheierea acestei perioade, astfel:

“Războiul s-a dat în 2 septembrie, 31 în Hr., la intrarea în golful Ambracia, aproape de cetatea Actium. Lumea se afla în pragul . . . .

“Fără îndoială, acest război **marchează începutul ‘vremii’** menționate în versetul 24. Deoarece, în perioada descrisă prin termenul “vreme”, planurile veneau din **cetatea întărită, sau Roma**, ar trebui să tragem concluzia că, **la încheierea acestei perioade**, supremația occidentală va lua sfârșit, sau că în imperiu va avea loc o schimbare care va face ca cetatea să înceteze a fi capitală imperială. **Din anul 31 în Hr. o “vreme” profetică, sau 360 de ani, ne conduce până în anul 330 d.Hr.** Din acest motiv, devine foarte semnificativ faptul că, tocmai în acel an, capitala imperială este mutată de la Roma la Constantinopol, de către Constantin cel Mare”. Ibid., p. 262 – 264; vezi de asemenea *Encyclopedia Britannica*, Ediția a 11-a, Vol. VII, p. 3, art., “Constantinople”.

La cei 360 de domnie a Romei păgâne asupra lumii, se adaugă cei 1250 de ani de domnie ai Romei papale, descriși în termeni de timp profetici. Dar, mai important pentru studiul nostru, este faptul că domnia Romei păgâne se încheie exact în punctul în care încep versetele subliniate în mod special de către sora

White. Versetele 30 – 36 tratează istoria în care este inclusă **tranziția de la Roma păgână la cea papală**. În scenele și evenimentele din această perioadă de tranziție, vom descoperi o paralelă a evenimentelor succesive descrise în versetele 40 – 45. Înainte de a începe să ne ocupăm de versetele 30 – 36, menționăm încă o dată referirile lui Uriah Smith cu privire la Daniel 11:29:

“Timpul stabilit constituie, probabil, perioada din versetul 24, care fusese amintită mai înainte. Aceasta s-a încheiat, așa cum s-a arătat deja, în 330 d.Hr. . . . **Mutarea capitalei la Constantinopol a fost semnalul căderii imperiului**. După aceea, Roma și-a pierdut prestigiul. . . .”

În continuare, comentând de data aceasta versetul 30: “**Ce reprezentau corabiile din Chitim**, care înaintaseră împotriva acestei puteri, și când s-a înfăptuit acest act? . . . Cartagina.

“Să fi fost războiul maritim cu Cartagina, baza operațiunilor declanșate repetat împotriva Imperiului Roman? Noi ne gândim la teribilele atacuri pe care Roma le-a suferit din partea **Vandalilor** aflați sub comanda sângerosului **Genseric**, și răspundem cu ușurință în sens afirmativ”. Ibid., p. 266 – 267.

Dacă considerăm Daniel 11:30 – 36 ca fiind un tipar istoric așa cum este numit de către Spiritul Profeției, observăm că această istorie trecută a fost de fapt **perioada de tranziție** suferită de Roma. Roma păgână era pe punctul de a părăsi scena evenimentelor în care se aflase la cârma lumii, iar Roma papală se pregătea să păsească în locul rămas gol. Daniel 7 vorbește exact despre aceeași tranziție:

În Daniel 7:23 – 24 descoperim că **după** ridicarea celei de a “patra împărății”, “**se va ridica o altă împărăție**”. Aceasta este o descriere a căderii Romei păgâne și a ridicării celei papale. În profecția din Daniel 7, vedem că, venind la putere, cel de-al cincilea împărat “**va doborî trei împărați**”. Genseric, regele Vandalilor, a fost unul dintre acești trei împărați.

Odată cu venirea la putere a Romei papale, cele **trei coarne**, sau trei împărății, aveau să fie îndepărtate, pentru a pregăti calea. Aceasta a fost în esență o repetare a istoriei, deoarece și Roma păgână, când a preluat conducerea lumii, a trebuit mai întâi **să cucerească trei zone**. În Daniel 8:9, “cornul cel mic”, care simbolizează Roma păgână, s-a extins spre miază-zi, spre răsărit și spre țara cea minunată, ilustrând astfel cele trei direcții ale cuceririlor Romei în preluarea controlului asupra lumii. Subliniem în mod special aceste aspecte istorice, deoarece și împăratul de la miază-noapte din Daniel 11:40 – 45 va lua în stăpânire tot **trei entități**, înainte de a prelua conducerea lumii.

În Daniel 11:30 – 36 vedem că puterea Romei păgâne descrește. În trecut, Roma se ridicase deasupra amenințărilor altor puteri. Dar nu așa se întâmplă de data aceasta, când Roma pornește la luptă, dar este “deznădăjduită” – **datorită incapacității ei de a învinge**. În această perioadă, cele „trei coarne”, care porniseră la război împotriva Romei păgână, au pornit, de asemenea, și un război teologic împotriva Catolicismului.

Herulii, Goții și Vandalii, simbolizați prin cele trei coarne, aderaseră la arianism. În această perioadă de timp, în încercarea de a apăra supremația doctrinelor catolice față de credința ariană, Iustinian I-a numit pe episcopul de la Roma **cap al bisericii** și **pedepsitor al ereticilor**. Eforturile lui Iustinian de a menține integritatea dogmelor catolice în fața atacurilor deschise ale arianismului, i-au dat Bisericii Catolice libertatea de a interzice anumite cărți care amenințau doctrinele lor omenești. Această interdicție includea și Biblia, deoarece ei începuseră să susțină că singurii care puteau să o citească fără a fi expuși pericolelor erau părinții bisericii. Atacul împotriva Bibliei reprezintă “mânia împotriva legământului sfânt”, iar numirea episcopului de la Roma în funcția de cap al bisericii reprezintă “înțelegerea cu cei ce vor părăsi legământul sfânt”, descrisă în versetul 30.

Versetul 31 menționează “niște oști trimise de el”. Odată cu înaintarea istoriei și a profecției, următorul pas în succesiunea evenimentelor care au contribuit la instaurarea Romei papale pe tronul lumii a fost actul prin care Clovis, regele Franței, și-a dedicat puterea militară și țara în slujba Papalității. Franța a fost prima dintre cele șapte împărății ale Europei, care au devenit catolice și au renunțat la credințele lor păgâne, aderând la Catolicism, și, de asemenea, prima națiune care s-a așezat în slujba Papalității. Această alianță i-a oferit Papalității posibilitatea și mijloacele necesare pentru înfrângerea celor trei coarne ariene.

Profeția spunea că aceste trei coarne vor fi înlăturate din calea Papalității, înainte ca aceasta să pretindă autoritatea asupra lumii.

Clovis și celelalte coarne ale Europei, nu numai că și-au pus la dispoziție finanțele și **oștile** în lupta împotriva celor trei coarne, dar au și **încetat** să opună rezistență față de Catolicism. Acest fapt este ilustrat prin expresia, “vor face să înceteze jertfa necurmată” (literal, “necurmatul” – n.tr.).

Vorbind despre “necurmatul”, sora White declară: “Apoi, în legătură cu ‘necurmatul’ (Daniel 8:12), am văzut că termenul ‘jertfa’ a fost adăugat prin intervenția înțelepciunii omenești, și nu aparține textului, dar Domnul le-a oferit celor ce au vestit solia ceasului judecării, o înțelegere corectă cu privire la aceasta. Înainte de 1844, când exista o unitate de vederi, aproape toți erau de acord în privința interpretării corecte a termenului ‘necurmatul’, dar, în confuzia care a urmat după 1844, au fost adoptate alte concepții și s-a așternut întunericul și incertitudinea”. *Early Writings*, p. 74 – 75.

Pionierii au interpretat termenul “necurmatul” ca simbolizând atacul influențelor păgânismului împotriva adevărului lui Dumnezeu. Uriah Smith descrie ceea ce înțelegeau ei, astfel:

“În locul cuvântului *jertfă* “ar fi trebuit să fie cuvântul ‘pustiire’. Expresia lasă să se înțeleagă că este vorba despre **o putere pustiitoare** al cărei **corespondentă** este urâciunea pustiirii, **căreia îi urmează** din punct de vedere istoric. Prin urmare, pare limpede faptul că **pustiirea ‘necurmată’ a fost păgânismul**, iar **‘urâciunea pustiirii’ este Papalitatea**. . .

. . . În cel de-al nouălea capitol, Daniel vorbește despre pustiiri și urâciuni, **la plural**. Așadar, împotriva bisericii s-au ridicat mai multe urâciuni, nu una singură; ceea ce înseamnă, din perspectiva bisericii, că, **atât păgânismul, cât și Papalitatea**, sunt urâciuni. Dar, **deoarece au fost diferite**, limbajul este diferit. Una este pustiirea ‘necurmată’, iar cealaltă este în mod evident nelegiuirea sau ‘urâciunea’ pustiirii.

“Cum a fost înlăturat ‘necurmatul’ sau păgânismul? . . . Despre **convertirea lui Clovis** [496 d.Hr.] se spune că a constituit ocazia binecuvântării monarhului francez cu titlurile de ‘Maiestatea cea mai Creștină’ și ‘Fiul cel Mare al Bisericii’. De la această dată și până la 508 d.Hr., [toate celelalte coarne ale Europei] au ajuns supuse Papalității.

“Din . . . 508 d.Hr., Papalitatea a început să fie triumfătoare asupra păgânismului. . . . Când marile puteri ale Europei au renunțat la atașamentul lor față de păgânism, nu mai rămânea decât să-și continue urâciunile într-o altă formă; deoarece, prin modul de manifestare, **Biserica Romano-catolică nu era altceva, și nu este, decât păgânism botezat**.” *Daniel and the Revelation*, p. 270 – 272.

Istoria din Daniel 11:31 este o descriere a modului în care puterile păgâne ale Europei au venit în ajutorul Papalității, în vederea instaurării acesteia pe tronul lumii. Înlăturarea “necurmatului” și întinarea “sanctuarului” constituie o descriere a convertirii lor, de la un păgânism deschis, care fusese mai înainte religia lor declarată, simbolizată în termeni biblici prin “sanctuarul cetățuii”. Expresia “a da la o parte” are, în original, o dublă semnificație, sugerând, nu numai o îndepărtare (o încetare – așa cum este în versiunea Cornilescu [Daniel 11:31] – n. trad.), ci și o – **înălțare, o promovare**. Când a fost înlăturat de către puterile Europei, prin aderarea lor la Catolicism, păgânismul a fost de fapt promovat, deoarece Catolicismul este cea mai mare manifestare a păgânismului din toate timpurile.

În anul 508 d.Hr., puterile Europei au pornit la război împotriva țărilor reprezentate în profeție prin cele „trei coarne” și, până în anul 538, a fost înfrânt și ultimul dintre aceste coarne, iar Papalitatea a urcat pe tronul lumii. Atunci a fost instaurată “urâciunea pustiitorului”, simbol al Papalității.

În versetele 32 – 35 este ilustrată persecuția Evului Întunecat, iar propoziția finală a versetului 35 indică încheierea celor 1260 de ani, prin cuvintele, “*până la vremea sfârșitului: căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă*”. Această propoziție ne îndreaptă atenția spre versetul 40. Dar, înainte ca Daniel să ajungă la versetul 40, versetele 36 – 39 prezintă o descriere a subiectului principal al lui Daniel – Papalitatea:

“Împăratul va face ce va voi; se va slăvi mai presus de toți dumnezeii, și va spune lucruri ne mai auzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini”. Daniel 11:36.

Aici se află o descriere clară a Papalității, iar apostolul Pavel parafrazează acest pasaj în cea mai puternică dintre declarațiile sale cu privire la papalitate:

“Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi **omul fărădelegii**, fiul pierzării, potrivnicul, care **se înalță mai presus de tot ce se numește ‘Dumnezeu’**, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” 2 Tesaloniceni 2:3 – 4.

Sora White descrie papalitatea, combinând atât expresiile lui Daniel cu privire la împăratul care “va face ce va voi”, cât și pe cele ale lui Pavel, care o numește “omul fărădelegii”:

“Acest compromis dintre păgânism și creștinism a dat naștere ‘**omului fărădelegii**’, despre care profeția prevestește că **se va împotrivi și se va înalța pe sine însuși mai presus de Dumnezeu**. Uriașul sistem al falsei religii este capodopera puterii lui Satana – un monument al eforturilor lui de a se așeza pe tron, pentru a conduce pământul **după cum va voi**”. *The Great Controversy*, p. 50.

În continuarea studiului lui Daniel 11:40 – 45, vom urmări o succesiune de evenimente care constituie o paralelă evidentă a istoriei pe care tocmai am examinat-o. Vom evidenția dovezi care demonstrează că Daniel 11:40 este o descriere a unui război spiritual declanșat între papalitate și ateism, război care a început în anul 1798. Vom arăta, de asemenea, că în 1798 Franța a purtat coroana împăratului de la miază-zi, iar în 1917 acea coroană a fost transmisă succesorului ei – Uniunea Sovietică. Vom demonstra că în 1798 împăratul de la miază-noapte a fost Papalitatea și că Papalitatea încă mai poartă această coroană profetică.

Versetul 40 ne învață că, la început, în războiul dintre împăratul de la miază-zi și împăratul de la miază-noapte, împăratul de la miază-noapte a fost **deznădăjduit** (Daniel 11:30) în abilitatea lui de a câștiga lupta contra împărăția de la miază-zi. De fapt, războiul începe cu rănirea de moarte a împăratului de la miază-noapte și cu înlăturarea puterii lui politice.

Scriind cu privire la Daniel 11:30, sora White ne îndreaptă atenția spre un timp când Roma a ajuns incapabilă să-și învingă dușmanii. Apocalipsa 13 descrie Papalitatea ca fiind capul rănit de moarte. Rana de moarte a Romei papale este o repetare a deznădăjduirii Romei păgâne, datorită incapacității ei de a-și menține controlul asupra fostului imperiu. Vezi Daniel 11:30. Războiul și deznădăjduirea Papalității sunt descrise în Daniel 11:40, unde împăratul de la miază-zi “se va împunge” cu împăratul de la miază-noapte.

Dar versetul 40 spune că va avea loc o schimbare. Mai târziu, împăratul de la miază-noapte se va întoarce și, prin putere militară și economică, “va îneca” țările împăratului de la miază-zi. Vom vedea că puterea militară și economică i-a fost asigurată împăratului de la miază-noapte, în același fel în care Clovis a oferit ajutor Papalității în trecut.

De asemenea, vom vedea că împlinirea acestui verset va fi constituită de faptul că Uniunea Sovietică, împăratul modern de la miază-zi, a fost “îneată” de către papalitate – împăratul de la miază-noapte. Această “înecare” a fost realizată prin alianța cu Statele Unite. Aceste scenarii recente, nu numai că reprezintă o paralelă a istoriei evidențiate de sora White în Daniel 11:30 – 31, dar și susțin mărturia din Apocalipsa 13, care identifică Statele Unite ca fiind fiara care va veni în ajutorul Papalității la sfârșitul timpului.

Ne-am referit deja la cele trei zone geografice pe care Roma păgână le-a cucerit odată cu instaurarea ei pe tronul lumii. Am comparat aceste cuceriri cu înlăturarea celor trei coarne, care a precedat înălțarea Papalității și începutul Evului Întunecat. În următorul articol, vom vedea că versetul 40 prezintă primul dintre cei trei pași pe care îi va face Babilonul modern, la revenirea lui pe tronul lumii, în zilele noastre. Primul pas a fost provocarea căderii împăratului de la miază-zi, fosta Uniune Sovietică, fapt ce reprezintă deja o istorie trecută.

Al doilea pas este conturat în versetul 41, unde împăratul de la miază-noapte preia controlul asupra țării sfinte. Țara cea minunată din acest verset nu este alta decât cea de a doua fiară din Apocalipsa 13, care

a intrat deja într-o alianță nesfântă cu Vaticanul, pentru a provoca dizolvarea Uniunii Sovietice. Întocmai precum Clovis a venit în ajutorul Papalității, oferindu-i sprijin economic și militar, precum și acceptarea Catolicismului în locul păgânismului, tot astfel Statele Unite și-a schimbat poziția distinctiv protestantă care, prin definiție, excludea orice alianță cu Papalitatea.

Cel de-al treilea pas este prezentat în versetul 42, în care lumea, simbolizată profetic prin “țara Egiptului”, va cădea sub pumnul de fier al Romei. Apoi, în versetul 43, puterile economice mondiale ajung sub controlul împăratului de la miază-noapte. Când puterile economice ale lumii ajung sub controlul împăratului de la miază-noapte, Papalitatea revine pe poziția dominantă, ca putere geopolitică mondială. Această a fost poziția pierdută de papalitate în 1798. Odată revenită la poziția sa, rana de moarte a Papalității va fi pe deplin vindecată.

Versetul 44 vorbește despre ploaia târzie și despre persecuția poporului lui Dumnezeu, iar versetul 45 descrie divizarea lumii în două categorii, în timp ce ne apropiem de Armaghedon. Parcurgând studiul acestor versete, vom descoperi multe aspecte interesante. Pe măsură ce vom continua această serie de articole, nu numai că vom argumenta mai detaliat premisele menționate, dar vom compara succesiunea evenimentelor, cu scenele și evenimentele istorice spre care am fost îndrumați în mod special de către sora White.

Daniel 11:30 – 36 nu este doar un tipar istoric oferit ca model în vederea înțelegerii pasajului din Daniel 11:40 – 45; ci este chiar istoria concretă Papalității care s-a ridicat la putere pentru prima dată la începutul Evului Întunecat. Prin intermediul sorei White, Duhul Sfânt ne îndrumă să considerăm prima instaurare a Papalității pe tronul lumii, ca termen de comparație a instaurării finale a aceleiași puteri.

Ce înseamnă vindecarea răni de moarte a Papalității pentru viitorul bisericii și al lumii? Rana de moarte a însemnat în trecut pierderea de către papalitate a capacității de exercitare a puterii civile – nu încetarea existenței ei ca biserică.

“Influența Romei în țările care au recunoscut odinioară conducerea ei este încă departe de a fi distrusă. Iar profeția prezice o **restabilire a puterii ei**. ‘Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară’ Apocalipsa 13:3. Lovitura care a provocat rana de moarte indică spre **căderea Papalității în 1798**. . . . Apostolul Pavel declară în mod clar faptul că ‘**omul fărădelegii**’ **va continua să existe până la cea de a doua venire**. 2 Tesaloniceni 2:3 – 8. El își va continua lucrarea amăgitoare chiar până la sfârșitul timpului. . . .

“Trebuie să ne amintim fără încetare că pretențiile înfumurate ale Romei nu s-au schimbat niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și Inocențiu al III-lea continuă să fie principiile Bisericii Romano-Catolice. Și, **dacă ar avea putere**, aceasta le-ar pune în aplicare cu aceeași vehemență acum, ca și în secolele trecute. Protestanții nu știu ce fac atunci când propun acceptarea ajutorului Romei în activitatea de promovare a duminicii. În timp ce se unesc în realizarea obiectivului lor, **Roma urmărește re-instaurarea puterii ei, pentru a-și redobândi supremația pierdută. Dacă Statelor Unite adoptă principiul în virtutea căruia biserica să poată prelua și folosi puterea statului**, pentru ca rânduielile religioase să fie impuse prin legi civile; pe scurt, dacă autoritatea bisericii și a statului vor domina asupra conștiinței, **triumful Romei în această țară va fi sigur**.

“Cuvântul lui Dumnezeu a avertizat cu privire la **un pericol iminent**; dacă acest avertisment va fi ignorat, **lumea protestantă va ajunge să vadă** care sunt adevăratele scopuri ale Romei, abia **atunci când va fi prea târziu să scape din cursă**. Roma se dezvoltă în mod discret, devenind o mare putere. Doctrinile ei își exercită influența în consiliile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea înalță edificii masive și semețe în ale căror ascunzișuri **se vor repeta persecuțiile din trecut**. În mod discret și nebănuit, Roma își întărește pozițiile pentru a fi pregătită **să atace, atunci când îi va veni timpul**. Tot ceea ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta a început deja să-i fie acordată. În curând vom vedea și vom simți care obiectivul fundamental roman. Oricine va crede și va respecta Cuvântul lui Dumnezeu va suferi ca urmare opresiunea și persecuția”. *The Great Controversy*, p. 579 – 581.

## Împăratul de la miază-noapte și împăratul de la miază-zi

În acest articol îi vom identifica pe cei doi împărați din Daniel 11:40 – 45. În articolul precedent am parcurs sumar viziunea din Daniel 11 și am descoperit că, din punct de vedere profetic, împărații de la miază-noapte și de la miază-zi au fost identificați în raportul istoric, în funcție de localizarea puterilor politico-militare care au dominat, fie Egiptul, fie Babilonul. Puterea care a dominat Egiptul este numită – împăratul de la miază-zi, în timp ce puterea care a guvernat Babilonul este numită – împăratul de la miază-noapte. Astfel, putem stabili o regulă care ne va permite să identificăm succesiunea de împărați de pe întreg parcursul capitolului unsprezece din Daniel.

Înainte de a aplica această regulă în interpretarea pasajului din Daniel 11:40 – 45, vom prezenta două principii de interpretare profetică ce influențează în mod decisiv identificarea împăraților care s-au succedat din 1798 încoace.

Cercetătorul adventist Louis F. Were a dedicat o mare parte a scrierilor lui înțelegerii scrierilor profetice. Deși a încetat din viață, cărțile sale continuă să fie de actualitate. Referindu-ne la una dintre lucrările sale, vom evidenția două principii de interpretare profetică. Primul principiu este definit astfel: **“Elementele de ordin global sunt simbolizate prin evenimente de ordin local”**.

“Principiul care spune că elementele de ordin universal sunt simbolizate de cele de ordin local a fost folosit de către toți profeții”. Iată câteva exemple care ilustrează utilizarea acestui principiu: “ ‘Profețiile lui [Țefania] cu privire la judecata iminentă ce avea să se abată asupra lui Iuda, se referă cu aceeași relevanță la judecățile care urmează să cadă asupra *lumii* nepocăite în timpul celei de a doua veniri a lui Hristos’. *Prophets and Kings*, p. 389. ‘Hristos a văzut în Ierusalim un simbol al *lumii*. . . care se apropia în grabă de confruntarea cu judecățile retributive ale lui Dumnezeu’. ‘Profeția Mântuitorului cu privire la venirea judecăților asupra Ierusalimului, va avea și o altă împlinire, . . . prin pedeapsa ce va veni asupra *lumii*’. *The Great Controversy*, p. 22, 36.

“Ar putea fi citate *numeroase* exemple care arată că anumite evenimente de ordin local au fost folosite pentru a simboliza evenimente de ordin global, ce vor avea loc la sfârșitul timpului – **acest principiu străbate întreaga Biblie**. Așa cum declara Dr. Angus: ‘Din caracterul *tipologic* al situațiilor din vechime, se naște încă o particularitate a profeției. Aceasta, nu numai că *vorbește pe înțelesul celor care au trăit în timpul ei*, dar de cele mai multe ori deține o *dublă* aplicație’. *Bible Handbook*, p. 285”. *Bible Principles of Interpretation*, p. 25. (În toate citatele, cuvintele scrise cu litere italice se află în materialul original, iar accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

Cel de-al doilea principiu important de interpretare profetică, pe care îl vom aplica în vederea identificării împăraților din Daniel 11, este definit astfel: **“Referirile la poporul Israel din vechime, se aplică în prezent bisericii”**. Acest principiu delimitează în mod clar situațiile în care trebuie să înțelegem numele și locurile din profeție în sens literal, de situațiile în care acestea trebuie înțelese în sens simbolic.

“Acest principiu este fundamental în vederea înțelegerii profețiilor din Daniel și Apocalipsa – un principiu care se află la temelia soliei lui Dumnezeu pentru ultimele zile. Domnul i-a încredințat apostolului Pavel misiunea specială de a prezenta modul în care biserica a devenit ‘Israelul lui Dumnezeu’, pentru ca făgăduințele adresate Israelului literal să se împlinească în experiența bisericii:

“ ‘Aceasta însemnează că, *nu* copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt *socotiți* ca sămânță’ Romani 9:8. ‘Și *dacă sunteți ai lui Hristos*, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință’ Galateni 3:29. . . .

“ ‘Termenul Israel ne include și pe *noi*. . . . Toate făgăduințele binecuvântării, primite prin ascultare, ne sunt adresate *nouă*’. *The Ministry of Healing*, p. 405. ‘Mi s-a arătat că poporul ales al lui Dumnezeu este constituit de cei care se străduiesc să asculte de El . . . . *His modern Israel*’. *Testimonies*, vol. 2, p. 109. . . .

În Spiritul Profetiei, principiul care spune că **istoria Israelului reprezintă un tip sau un model profetic al experienței bisericii** este folosit în mod permanent'. *Bible Principles of Interpretation*, p. 11 – 12.

Acum, pentru a identifica împărații din Daniel 11, vom aplica regula stabilită la început. Împăratul de la miază-noapte reprezintă puterea care a dominat Babilonul. Împăratul de la miază-zi este puterea care a dominat Egiptul. Deoarece anul 1798 era destul de îndepărtat de evenimentul crucii, trebuie să identificăm un Egipt spiritual și un Babilon spiritual și, de asemenea, să descoperim imperiile care au dominat asupra lor.

Vom începe cu împăratul de la miază-zi. În Biblie, cuvântul “miază-zi” provine dintr-un termen ebraic asociat cu “Egiptul”. Cuvântul înseamnă “Sudul” (sau miază-zi în traducerea română – n. trad.).

“**miază-zi** – 5045: provine dintr-o rădăcină semantică neutilizată, care înseamnă *a fi secătuit; secetos* (din cauza lipsei de ploaie); folosit în mod specific cu referire la pustiul Negeb, adică partea sudică a țării lui Iuda, ocazional, **Egipt** (care se afla la sudul Palestinei): în sud sau la miază-zi (cu referire la o țară, la o zonă, sau un cartier)”. *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*.

Apocalipsa 11:8 amintește în termeni figurativi “cetatea cea mare” și o numește “în înțeles duhovnicesc”, “Sodoma și **Egipt**”, identificând în felul acesta Franța.

“ ‘**Cetatea cea mare**’, pe ale cărei străzi au fost omorâți martorii și unde zac trupurile lor moarte, **este Egiptul ‘spiritual’**. Dintre toate națiunile reprezentate în istoria Bibliei, Egiptul a fost cel care a negat în maniera cea mai îndrăzneță existența Dumnezeuului cel viu și s-a împotrivit poruncilor Lui. Nici un monarh nu s-a aventurat într-o răzvrătire atât de deschisă și de arogantă împotriva autorității Cerului, așa cum a făcut-o faraonul Egiptului. Când Domnul i s-a adresat prin intermediul lui Moise, faraon a răspuns cu îngâmfare: ‘Cine este Domnul, ca să ascult glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece’ Exodul 5:2. Această atitudine înseamnă **ateism**; iar națiunea simbolizată de **Egipt** trebuia să dea glas unei opoziții similare față de cerințele lui Dumnezeu și să manifeste un spirit asemănător al necredinței și răzvrătirii. ‘Cetatea cea mare’ este comparată, de asemenea, cu Sodoma ‘în înțeles duhovnicesc’. Păcatul Sodomei, prin încălcarea legii lui Dumnezeu, s-a manifestat în mod special prin imoralitate. Iar acest păcat de asemenea trebuia să constituie o caracteristică distinctivă a națiunii care urma să împlinească descrierile specifice ale acestui pasaj biblic.

‘Deci, în conformitate cu declarațiile profetului, **cu puțin înainte de anul 1798**, trebuia să apară o putere de origine satanică și cu un caracter satanic, care să pornească război împotriva Bibliei. Iar țara în care urma să fie adusă la tăcere mărturia celor “doi martori ai lui Dumnezeu”, trebuia să manifeste **ateismul lui Faraon** și imoralitatea Sodomei.

“ ‘**Această profecie a cunoscut cea mai precisă și uimitoare împlinire în istoria Franței**. În timpul revoluției din 1793, pentru prima dată, lumea a auzit consiliu alcătuit din oameni născuți și educați în mijlocul civilizației, care își asumau dreptul de a guverna una dintre cele mai nobile dintre națiunile Europei, și care își ridicau glasurile pentru a nega cel mai solemn adevăr pe care îl poate primi un suflet omenesc, **renunțând în unanimitate la credința și închinarea față de Divinitate**’. – Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, cap. 17. ‘**Franța este singura națiune a lumii, cu privire la care a rămas până în prezent un raport autentic, și care și-a ridicat mâna, ca națiune, împotriva Autorului universului, într-un act de răzvrătire deschisă**’. *Blackwoods Magazine*, noiembrie, 1870”. *The Great Controversy*, p. 269 – 270.

Identificarea “**împăratului de la miază-zi**” în profetia din Daniel 11 este determinată de identificarea puterii care a dominat sau continuă să domine **Egiptul**, din punct de vedere istoric – cu referire la trecut, sau din punct de vedere spiritual – în timpurile mai recente. În 1798, națiunea despre care Biblia preciza că întrunește caracteristicile spirituale ale Egiptului, a fost **Franța**. Deci, **în 1798, împăratul de la miază-zi a fost Franța**.

Daniel 11:40 declară că, în timpul sfârșitului, împăratul de la miază-zi se va împunge cu împăratul de la miază-noapte. Cuvântul tradus aici prin “se va împunge” înseamnă “va porni război împotriva”.

“a se împunge” – 5055: cu referire la “coarne” care împung; în sens figurat, a duce război împotriva: a porni împotriva, a se ciocni”. Strong’s

Daniel folosește cuvântul “a împunge” pentru a descrie cuceririle militare ale Medo-Persiei:

“Am văzut cum berbecele împungea cu coarnele spre apus, spre miază-noapte și spre miază-zi; nici o fiară nu putea să-i stea împotriva, și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic” Daniel 8:4.

În Daniel 11:40, cuvântul “a împunge” semnifică un război care izbucnește în timpul sfârșitului – 1798. Acest război va fi îndreptat împotriva împăratului de la miază-noapte și va fi inițiat de către împăratul de la miază-zi – Franța. Care a fost puterea politică și militară care a dominat Babilonul – spiritual – în 1798? După cum termenul “miază-zi” este asociat în Biblie cu Egiptul, tot astfel termenul “miază-noapte” este asociat cu Babilonul.

“Iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miază-noapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice” Ieremia 25:9.

“Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‘Iată că aduc de la miază-noapte împotriva Tirului pe Nebucadnețar, împăratul Babilonului, împăratul tuturor împărățiilor, cu cai, care, călăreți și cu o mare mulțime de popoare’ Ezechiel 26:7.

Sora White este cea care identifică puterea ce domnește Babilonul spiritual:

“Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca fiind ‘îmbrăcată cu purpură și stacojiu; împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile desfrânării ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și spurcăciunilor pământului’. Profetul spune: ‘Am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Apoi, Babilonul este denumit ‘cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului’ Apocalipsa 17:4 – 6, 18. Puterea care a exercitat timp de secole o stăpânire despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma”. The Great Controversy, p. 382.

“Desfrânata” Romei reprezintă puterea care domnește asupra Babilonului spiritual modern. Prin urmare, împăratul de la miază-noapte este Papalitatea. Descriind Franța în Apocalipsa 11:8, Ioan o identifică drept “cetatea cea mare”. În Apocalipsa 17:8, Babilonul este din nou menționat ca fiind “cetatea cea mare”. În profeție, o cetate reprezintă o împărăție.

“Nunta reprezintă preluarea de către Domnul Hristos a Împărăției Sale. Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită ‘mireasa, nevasta Mielului’. Îngerul i-a zis lui Ioan: ‘Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului. . . . Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt’, spune profetul, ‘Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu’ Apocalipsa 21:9 – 10. . . . El va lua în primire cetatea sfântă, Noul Ierusalim, ‘gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei’ Apocalipsa 21:2. Vezi Daniel 7:14. După ce va primi împărăția, El va veni în slava Sa, ca Împărat al împărățiilor și Domn al Domnilor”. The Great Controversy, p. 426 – 427.

În 1798, Franța, descrisă în Daniel 11:40 ca fiind împăratul de la miază-zi, a pornit război împotriva Papalității – descrisă ca fiind împăratul de la miază-noapte. Papalitatea a primit rana de moarte în 1798, când Napoleon, împăratul Franței, l-a luat în captivitate pe Papa. Din acel moment, Papalitatea a încetat să fie o împărăție, deoarece a fost privată de puterile politice și civile. Cu toate acestea, Papalitatea nu a încetat să existe ca biserică. Aceasta și-a pierdut doar autoritatea și puterea în calitate de împărăție. Rana pe care a primit-o în 1798, se va vindeca în cele din urmă, când Papalitatea își va redobândi fosta poziție în calitate de împărăție geo-politică dominantă.

În cartea sa, The Keys of This Blood, Malachi Martin își expune convingerea personală cu privire la existența unei concurențe tripartite în lupta pentru dominarea lumii, între papalitate, Uniunea Sovietică și Statele Unite. El crede că Papalitatea se va întoarce pe tronul lumii încă înainte de încheierea acestui secol și

afirmă că această luptă va fi decisivă în stabilirea puterii care va controla structura geopolitică ce va conduce lumea. De asemenea, Malachi descrie pierderile suferite de papalitate în 1798:

“Termenul ‘geopolitic’ este o invenție relativ recentă. Acesta este compus din două cuvinte grecești, însemnând ‘pământ’ și ‘sistem politic’. Grecii antici nu a combinat niciodată aceste cuvinte. . . .

“Papa Paul și-a exprimat concepția cu privire la o lume care împărtășește o georeligie veritabilă și, aflat la încheierea a două mii de ani de existență, cel de-al 263-lea succesor al umilului Mare Pescar, împărățește și guvernează în Roma, în calitate de conducător de drept al acestei georeligii adăpostite de un adevărat edificiu geopolitic. Deoarece Ioan Paul II nu este doar conducătorul spiritual al unui corpus mondial de credincioși, ci este de asemenea, șeful executiv al unui stat suveran, recunoscut ca membru al comunității statelor acestui sfârșit de secol douăzeci. Cu o structură și un obiectiv politic? Da, cu o structură și un obiectiv geopolitic. Pentru că, într-o analiză finală, Ioan Paul II, în calitate de Vicar recunoscut al lui Hristos, are pretenția de a reprezenta forul de judecată suprem al comunității statelor ca întreg”. The Keys of This Blood, p. 371, 374 – 375.

Când situația mondială se va conforma punctului de vedere al lui Malachi Martin, rana de moarte va fi vindecată. Profeția spune că aceasta se va întâmpla, iar Papalitatea nu face altceva decât să aștepte să-i vină timpul.

“Trebuie să ne amintim fără încetare că pretențiile înfumurate ale Romei nu s-au schimbat niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și Inocențiu al III-lea continuă să fie principiile Bisericii Romano-catolice. Și, dacă ar avea putere, aceasta le-ar pune în aplicare cu aceeași vehemență acum, ca și în secolele trecute. Protestanții nu știu ce fac atunci când propun acceptarea ajutorului Romei în activitatea de promovare a duminicii. În timp ce se unesc în realizarea obiectivului lor, Roma urmărește reinstaurarea puterii ei, pentru a-și redobândi supremația pierdută. Dacă Statele Unite adoptă un principiu în virtutea căruia biserica să poată prelua și folosi puterea statului, pentru ca rânduielile religioase să fie impuse prin legi civile; pe scurt, dacă autoritatea bisericii și a statului vor domina asupra conștiinței, triumful Romei în această țară va fi sigur”. The Great Controversy, p. 581.

Un alt motiv pentru care împăratul de la miază-noapte este identificat ca fiind Papalitatea, este dat de principiul biblic conform căruia profețiile ulterioare amplifică, extind și confirmă profețiile anterioare. Acest principiu este numit, “Repetiție și Extindere”. Louis F. Were face referire la el astfel:

“Dumnezeu a ales poporul evreu ca să proclame adevărul Său, iar forma de exprimare a acestui popor era repetiția – repetiția reprezentând o expunere mai largă a ceea ce fusese prezentat anterior. . .

“În lucrarea sa, ‘Personal Names in the Bible’, Rev. W. F. Wilkinson, M.A., la pagina 17, spune: ‘Luând în considerare talentul creator specific poeziei evreilor, când cuvintele și expresiile repetă în esență același conținut, exprimându-l în versuri paralele sau antitetice, diferențele aflate în de-al doilea vers, în raport cu primul, constituie o explicație, sau o expunere mai largă a mesajului, avânt rolul de a aprofunda semnificația noțiunilor conținute în primul vers’. . . .

“Biblia nu doar că abundă în repetiții explicative a unor versete individuale, ci este plină de repetiții explicative a învățăturilor ei în ansamblu, prin parabole, predici, profeții, rapoarte istorice, etc.

“Temele biblice sunt scrise după un plan ascendent. Cărțile timpurii așează temeliile unor dezvoltări ulterioare. Detaliile se acumulează, până când, asemenea artistului care își îmbibă pensula în diferite culori, rezultă o un tablou detaliat și complet”. The Certainty of The Angel’s Message, p. 110 – 111.

În virtutea acestui principiu, viziunea din Daniel 11 ar trebui să repete și să lărgască conținutul viziunilor precedente. În cartea lui Daniel sunt patru profeții. În cadrul acestor profeții descoperim dovezi temeinice cu privire la faptul că împăratul de la miază-noapte reprezintă Papalitatea. Aceste dovezi se încadrează perfect în forma de exprimare definită de principiul repetiției și expunerii largite.

Prima profeție din Daniel 2 descrie cinci imperii succesive: Babilonia, Medo-Persia, Grecia, Roma și împărăția finală, descrisă prin imaginea pietrei care se desprinde din munte “fără ajutorul vreunei mâini” și distruge toate celelalte împărății, extinzându-se pe întregul pământ. Această împărăție finală este împărăția lui Dumnezeu care se va instaura la sfârșitul lumii.

Următoarea profeție din Daniel se află în capitolul șapte. În această profeție sunt identificate aceleași patru imperii, dar informațiile precedente privitoare la ele sunt repetate și expuse într-o manieră mai detaliată. Apoi, în Daniel 8, cea de a treia profeție cuprinde aceeași perioadă de timp istoric, repetând încă o dată informațiile precedente, pe care le detaliază.

În viziunea din Daniel 11, primul imperiu, Babilonul, nu este menționat, deoarece acesta părăsise deja scena istoriei. Profeția începe cu Mezii și Perșii, urmați de Grecia. Unii ar putea spune că împărăția finală nu este Roma. Toate cele trei profeții precedente din Daniel plasează Roma la sfârșitul lumii, când aceasta își primește pedeapsa. Două dintre acestea menționează judecata Romei ca fiind o judecată de origine supranaturală – “fără ajutorul vreunei mâini” și “sfârșită fără ajutorul vreunei mâini”. În același fel, puterea finală din Daniel 11 “își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor”.

Ar fi o dovadă de inconsecvență din partea noastră, să studiem aceste patru profeții, fără a le înțelege ca fiind complementare, întregindu-se și armonizându-se reciproc.

Babilonul este capul de aur și leul.

Medo-Persia este partea brațelor și a pieptului, ursul și țapul.

Grecia este partea bustului și a coapselor, leopardul și împăratul puternic.

Roma este partea picioarelor de fier și partea din fier amestecat cu lut, fiara cu zece coarne și cornul cel mic. În armonie cu profețiile precedente, rezultă în mod evident că Roma este și împăratul de la miază-noapte din Daniel 11:40 – 45.

Aplicând principiul repetiției explicative, înțelegem că subiectul profeției finale din Daniel este Roma papală.

Există și o altă cale de a identifica împăratul de la miază-noapte ca fiind Papalitatea. Sora White ne îndreaptă atenția asupra Papalității, vorbind despre “ultimele date descoperite în mod clar cu privire la istoria acestui pământ”.

“Scenele istorice legate de activitatea omului fărădelegii sunt ultimele date descoperite în mod clar cu privire la istoria acestui pământ”. Selected Messages, book 2, p. 102.

Sucesiunea evenimentelor din Daniel 11:40 – 45 începe în 1798. Dar această succesiune nu se încheie odată cu versetul 45. Scenele istorice descrise continuă până la Daniel 12:4, în care lui Daniel i se spune să “țină ascunse aceste cuvinte și să pecetluiască cartea”. Daniel 12:1 este o continuare a pasajului precedent, deoarece expresia introductivă a acestui verset necesită integrarea lui în contextul evenimentelor anterioare: “În vremea aceea se va scula marele voivod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea. Poporul tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte” Daniel 12:1. La data venirii acestui timp, fiecare caz este hotărât; timpul de probă s-a încheiat, harul și mila pentru cei păcătoși au încetat. Poporul viului Dumnezeu este sigilat”. Testimonies, vol. 5, p. 212 – 213.

Împăratul de la miază-noapte “își va ajunge sfârșitul” la puțină vreme după încheierea timpului de probă, deoarece “în vremea aceea”, Mihail se va ridica în picioare, încetând lucrarea de mijlocire în Locul Prea Sfânt.

Împăratul de la miază-noapte este omul fărădelegii, Papa de la Roma, capul ultimei împărății mondiale descrise în toate profețiile lui Daniel. Papalitatea este puterea care conduce Babilonul spiritual, puterea pe care Franța, reprezentată de împăratul de la miază-zi, a învins-o în 1798. Războiul izbucnit între acești împărați în 1798 a continuat până la căderea Uniunii Sovietice, în trecutul apropiat.

În articolul precedent ne-am concentrat asupra pasajului în care sora White spunea că, scene și evenimente istorice asemănătoare celor descrise în Daniel 11, și în special în versetele 30 – 36, se vor repeta. Am observat de asemenea venirea la putere a Romei păgâne și papale. Înainte de a prelua conducerea lumii, ambele au trebuit să învingă trei împărății. Cornul cel mic al Romei păgâne a trebuit să cucerească spre miază-zi, spre răsărit și spre țara minunată. Vezi Daniel 8:9. Roma papală a trebuit să smulgă trei coarne – Vandalii, Goții și Herulii. Și, înainte de vindecarea răniilor de moarte care o împiedică să-și exercite puterea

civilă asupra lumii, papalitatea trebuie de asemenea să învingă trei entități. Aceste trei entități sunt trei ziduri sau trei obstacole ce stau în calea ei.

Pe măsură ce vom înainta în studiul nostru, vom vedea că, odată cu căderea Uniunii Sovietice și împlinirea profeției din Daniel 11:40, a căzut și zidul simbolic numit Cortina de fier. Evenimentul crucial al acestei căderi a fost marcat de dărâmarea Zidului Berlinului. În Daniel 11:41, următoarea direcție a cuceririlor este identificată ca fiind “țara minunată”. Țara minunată reprezintă Statele Unite care se închină înaintea puterii Romei atunci când legiitorii națiunii făuresc un chip al fiarei, prin instituirea Legii duminicale. Când se va întâmpla acest lucru, zidul de despărțire dintre stat și biserică va fi dărâmat.

Apocalipsa 13:11 – 12 ne învață că, imediat după ce Statele Unite va începe să vorbească asemenea unui balaur, (fapt identificat de Spiritul Profetic ca fiind votarea Legii duminicale), aceasta va obliga întreaga lume să procedeze la fel. Lumea va urma exemplul Americii, înălțând chipul fiarei. Definiția acestui chip include impunerea legilor religioase prin intermediul puterii civile. Fără o asemenea impunere, nu putem vorbi despre o înălțare a chipului fiarei.

După ce împăratul de la miază-noapte intră în țara minunată, în versetul 41, preia conducerea asupra Egiptului care reprezintă întreaga lume. Înainte ca lumea să poată condusă de un guvern mondial, guvernele statelor vor fi obligate să renunțe la drepturile lor în calitate de națiuni individuale. Când se va întâmpla acest lucru, zidul simbolic al suveranității naționale va fi dărâmat. Acest gen de lege se află deja în curs de elaborare în Statele Unite.

Așa cum Roma păgână a cucerit trei împărății pentru a prelua conducerea lumii, și Roma papală a cucerit tot trei împărății. În realizarea acestui deziderat, Roma păgână și-a folosit propria forță armată, în timp ce Roma papală se va urca pe tronul lumii, folosind puteri militare externe. Ambele însă s-au angajat în războaie reale, în care au fost implicate armate literale.

La întoarcerea lui pe poziția de conducător, pierdută în 1798, împăratul de la miază-noapte, va cucerii trei împărății. Cele trei obstacole cu care se va confrunta Papalitatea, vor fi doborâte pe un câmp de luptă spiritual, într-un război spiritual care corespunde, prin contrast, războaielor literale. Lupta se desfășura pe tărâmul ideologic și doctrinar. Primul zid simbolic luat cu asalt în acest război simbolic este de acum de domeniul istoriei și reprezintă bătălia dintre ateism și Catolicism, începută odată cu Revoluția franceză. Acest zid a fost deja sfărâmat.

Următoarele două ziduri implică tot bătălii spirituale, care se vor declanșa în jurul doctrinelor adevărate și false. Având în vedere că Papalitatea își va întinde mâna în mod simbolic, mai întâi spre țara minunată, și apoi spre Egipt, înseamnă că, în bătălia pentru tronul lumii, mai întâi va cădea Statele Unite și apoi lumea întreagă. Când aceste ultime două ziduri vor fi dărâmate, rana de moarte va fi vindecată, împăratul de la miază-noapte va prelua controlul structurilor economice mondiale, așa cum descrie Daniel 11:43. Acest pas reprezintă o revenire totală pe poziția de împărăție geopolitică dominantă, pierdută în anul 1798.

În continuarea studiului acestor evenimente finale, trebuie să ne amintim că, deși toate cele trei ziduri simbolice vor cădea, mai există încă un zid de apărare, dăruit nouă de Creator, care va rămâne în picioare și ne va oferi scăpare și siguranță.

“Și am văzut că dacă Dumnezeu ar fi schimbat sărbătoarea Sabatului în prima zi a săptămânii, ar fi trebuit să schimbe porunca privitoare la Sabat, scrisă pe tabla de piatră, care se află acum în chivotul din Locul Prea Sfânt, în templul din cer; și ar fi trebuit să scrie astfel: Prima zi a săptămânii este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar Eu am văzut că scrie același lucru care a fost scris cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră date lui Moise pe Sinai. ‘Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău’ Exod 20:10. Am văzut că Sabatul sfânt este și va rămâne zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este puntea care unește inimile sfinților iubiți ai lui Dumnezeu”. Early Writings, p. 33.

## Timpul sfârșitului

“La vremea sfârșitului împăratul de la miază-zi se va împunge cu el. Și împăratul de la miază-noapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu cară și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca” Daniel 11:40. În studiul anterior, am identificat anul 1798 ca fiind “vremea sfârșitului” menționată în acest verset. Am observat că pretutindeni în Daniel 11, puterea care a dominat în mod literal sau spiritual Egiptul a fost împăratul de la miază-zi, iar cea care a dominat Babilonul a fost împăratul de la miază-noapte.

În 1798, – în conformitate cu Apocalipsa 11:7 – 11 și cu declarațiile din cartea The Great Controversy p. 267 – 270 – puterea care a întrunit caracteristicile spirituale ale Egiptului a fost Franța. În același moment al istoriei, în lumina descrierii aflate în Apocalipsa 17:1 – 6 și în The Great Controversy p. 382, puterea care a întrunit caracteristicile spirituale ale Babilonului a fost Papalitatea.

Am descoperit că termenul “a se împunge”, aflat în prima parte a textului din Daniel 11:40, înseamnă “a porni război împotriva”. Când Napoleon l-a luat în captivitate pe Papa de la Roma, în anul 1798, prima parte a versetului 40 s-a împlinit: “În vremea sfârșitului, împăratul de la miază-zi se va împunge cu el”. Acum ne vom ocupa de restul versetului.

Următoarea parte a acestui verset prezice că împăratul de la miază-noapte “se va năpusti” asupra împăratului de la miază-zi “ca o furtună”. Acest fapt presupune un contraatac al împăratului de la miază-noapte. Cu toate acestea, nu este doar un simplu contraatac, ci o răsturnare dramatică a situației acestui război, deoarece, în partea finală a textului, împăratul de la miază-noapte “se va revărsa asupra țărilor” împăratului de la miază-zi “și le va îneca”.

În continuare, vom vedea că termenul “ca o furtună” înseamnă a spulbera fără teamă, asemenea unei furtuni. Acest cuvânt este asociat cu cuvântul “împotriva”, ilustrând, nu doar o manifestare distrugătoare, ci și o înălțare pe o poziție de supremație.

Ultima parte a versetului descrie faptul că împăratul de la miază-noapte îl va învinge și îl va înlătura pe cel de la miază-zi, deoarece termenul “a se revărsa peste” înseamnă a cuceri, a invada, a înlătura; iar termenul “a îneca” înseamnă a absorbi, a trece peste, a învinge.

Să examinăm în dicționarul ebraic al lui “Strong”, definițiile câtorva dintre cuvintele cheie în Daniel 11:40:

“furtună” – 8175: rădăcina semantică a termenului este: a sufla cu putere; termenul implică provocarea tremurăturii (din cauza frigului), sau a fricii: - a face pe cineva să-i fie teribil de frică; teamă; a izbucni asemenea unei furtuni; a fi agitat până la violență; a veni (a spulbera) ca o furtună.

“asupra” – 5921: aceeași semnificație prezentată în poziția 5920, folosit ca prepoziție (la singular sau plural, adesea cu prefix, sau asociat cu o particulă așezată la sfârșitul termenului): deasupra, asupra, sau împotriva . . .

“5920: provine din semnificația prezentată în poziția 5927. . .

“5927: rădăcina semantică primară este: a se înălța, a ascende; în forma intransitivă (a fi la înălțime) sau în forma tranzitivă (a urca); folosit într-o mare varietate semantică, în sens direct sau indirect, literal sau figurativ. . .

“a se revărsa – 7857: rădăcina semantică a termenului este: a curge în jet puternic; cu implicația de a inunda, a curăța; prin analogie, a înainta într-un ritm galopant, a cuceri. . .

“a îneca – 5674: rădăcina semantică primară este: a trece peste; folosit foarte des în exprimarea unei tranziții (în sens literal, figurativ sau cauzal); în mod specific a acoperi. . .” Strong’s Exhaustive Concordance. (Sublinierile prin accentuare au fost adăugate).

Versetul 40 ne spune că, la o anumită dată, după 1798, împăratul de la miază-zi va fi spulberat într-o manieră violentă de către împăratul de la miază-noapte, iar acesta se va înălța, va ascende.

În articolele precedente, am sugerat că Daniel 11:40 – 45 este o profeție desemnată de Dumnezeu cu rolul de catalizator al renașterii spirituale a poporului Său la sfârșitul lumii. Am sugerat de asemenea ideea că în viitor ne putem aștepta la o paralelă a mișcării milerite și la o repetare a unora dintre evenimentele petrecute în perioada pionierilor. Ne-am referit în mod specific la profeția lui Josiah Litch cu privire la căderea Imperiului Otoman, ca o ilustrare a impactului pe care îl are împlinirea unei profeții asupra poporului lui Dumnezeu și asupra lumii.

În legătură cu acel eveniment istoric, și cu prezicerea că anumite experiențe ale mișcării pionierilor se vor repeta, am sugerat că recenta cădere a Uniunii Sovieticii a constituit o posibilă corespondență a căderii Imperiului Otoman, cu excepția faptului că acestei profeții i-a lipsit elementul de timp profetic specific și că, din acest motiv, poporul lui Dumnezeu nu a beneficiat de o prezentare publică a prezicerii acestui eveniment. Desigur, afirmația naște întrebări. De exemplu, cum a fost posibil ca împăratul de la miază-zi să fie, la început, Franța, iar apoi să devină Uniunea Sovietică?

Pretutindeni pe parcursul fluxurilor și refluxurilor istoriei, așa cum sunt evidențiate în Daniel 11, împărații de la miază-noapte și de la miază-zi s-au ridicat și au căzut, în timp ce alte noi puteri cucereau împărățiile precedente. În mod asemănător, după 1798, coroana împăratului de la miază-zi și-a schimbat la rândul ei posesorul.

În 1798, deoarece întrunea caracteristicile spirituale ale Egiptului (ateismul), cea care a purtat coroana împăratului de la miază-zi a fost Franța. Cu toate acestea, după Revoluția Franceză, deși filozofia ateistă a început să se dezvolte și să câștige teren, Franța a abandonat ateismul ca principiu fundamental de guvernământ.

Promovat inițial în Franța, ateismul s-a răspândit în întreaga Europă și chiar în întreaga lume. Chiar dacă influența lui intelectuală s-a dezvoltat, glasul ateismului și-a pierdut forța, deoarece din punct de vedere profetic, pentru a fi auzit, acest glas avea nevoie de puterea unui sistem de guvernământ.

“Când o națiune ‘vorbește’ înseamnă că aceasta acționează prin intermediul autorității ei legislative și juridice”. The Great Controversy, p. 442.

Împăratul de la miază-zi nu revine în scenă, decât atunci când apare o altă națiune care să întrunească trăsăturile necesare pentru a i se atribui coroana, adică promovarea și integrarea ateismului în sistemul ei de guvernare.

Un fapt interesant de observat în istoria națiunilor este acela că, de fiecare dată când s-a impus ca forță ideologică, ateismul a fost însoțit de o revoluție. Odată cu Revoluția Franceză, ateismul a început prin a așeza reședința împăratului de la miază-zi în Franța; pentru ca apoi, din 1917, prin izbucnirea Revoluției Bolșevice, să mute reședința acestui împărat, în Rusia. În 1917, împăratul de la miază-zi a ieșit din exil și și-a continuat lupta neîntreruptă împotriva puterilor Catolicismului. Sora White ne lasă să se înțeleagă faptul că principiile ateismului vor continua să se dezvolte și vor ocupa poziții mai importante decât cele avute în Revoluția Franceză:

“Centralizarea bogăției și a puterii; coalizările vaste în scopul îmbogățirii câtorva pe seama celor mulți; coalizarea claselor mai sărace pentru apărarea intereselor și a revendicărilor lor; spiritul de neliniște, de revoltă și vărsare de sânge; răspândirea în întreaga lume a acelorași învățături care au condus izbucnirea Revoluției Franceze – toate tind să implice întreaga lume într-o luptă similară celei care a zguduit Franța”. Education, p. 228. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

Istoria cuceririlor Uniunii Sovietice este revelatoare din multe puncte de vedere. În primul rând, observăm că modalitatea principală prin care țările au ajuns, una după alta, sub controlul acestei împărății, a fost revoluția. Planul Comunismului a fost acela de a se infiltra, de a îndoctrina și de a provoca o revoluție.

Un alt aspect al acestei dezvoltări este acela că aproape toate țările care au fost aduse sub umbrela Uniunii Sovietice, fuseseră mai înainte sub dominație catolică. Catolicismul a pierdut redută după redută.

Pe măsură ce revoluțiile comuniste se răspândeau pretutindeni în lume, Papalității i se oferea posibilitatea de a se alătura Statelor Unite împotriva Uniunii Sovietice, care devenise un dușman comun.

Acest dușman comun a pregătit cu minuțiozitate calea spre alianța prezentată în versetul patruzeci și descrisă mai detaliat în Apocalipsa 13.

Versetul 40 ne învață că împăratul de la miază-noapte îl va “îneca” pe împăratul de la miază-zi – “cu care, călăreți, și multe corăbii”. Identificarea acestor simboluri profetice indică rolul Statelor Unite în acest război.

În profeția Biblică, “carele” și “călăreții” sunt simboluri ale puterii militare: “Adonia, fiul Haghitei, s-a sumețit până acolo încât a zis: ‘Eu voi fi împărat!’ Și și-a pregătit care și călăreți, și cinzeci de oameni care alergau înaintea lui” 1 Împărați 20:1.

De asemenea, “corăbiile” sunt asociate adesea cu puterea economică: “Cei ce se pogoară pe mare pogorâseră pe mare în corăbii, și făceau negoț pe apele cele mari” Psalmii 107:23. “ ‘Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!’ – Și toți cârmacii, toți cei ce merg cu corabia pe mare, marinarii, și toți cei ce câștigă din mare, stăteau departe; și când au văzut fumul arderii ei, strigau: “Care cetate era cetatea cea mare?” Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: “Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!” Apocalipsa 18:17 – 19.

Împăratul de la miază-noapte (Papalitatea) a fost “deznădăjduit” în 1798, prin faptul că și-a pierdut puterea politică. În Daniel 11:30, împărații Imperiului Roman fuseseră “deznădăjduți”, prin incapacitatea lor de a rezista atacurilor sângeroase ale “coarnelor” din Daniel 7, care îi reprezentau pe Goți, Vandali și Heruli. Franța a devenit prima țară catolică, în momentul în care regele ei, Clovis, și-a dedicat propria națiune în scopul înlăturării celor trei “coarne”. Identificarea presiunilor economice și militare exercitate de către Statele Unite care vin în ajutorul Papalității, pentru a-l alunga pe împăratul de la miază-zi, precum și descrierea căderii Uniunii Sovietice în rapoartele istorice recente, nu sunt altceva decât o paralelă a istoriei lui Clovis.

Daniel 11:40 afirmă că, atunci când împăratul de la miază noapte “se va revărsa” asupra împăratului de la miază-zi și îl va “îneca”, “va înainta asupra țărilor lui”. Această propoziție evidențiază faptul că împărăția de la miază-zi va fi constituită dintr-o confederație de țări – aspect întru totul adevărat cu privire la fosta Uniune Sovietică și la numeroasele țări aflate sub influența ei.

## ***Profeția se împlinește***

Sora White face o declarație care ne îngăduie să verificăm scenariul pe care tocmai l-am prezentat ca o comparație a mărturiei rapoartelor istorice.

“Evenimentele istorice care demonstrează împlinirea directă a profeției le-au fost descoperite oamenilor, iar profeția a fost înțeleasă ca o descriere figurată a evenimentelor desfășurate până la încheierea istoriei acestui pământ. Scenele legate de activitatea omului fărădelegii sunt ultimele date descoperite în mod clar cu privire la istoria acestui pământ”. Selected Messages, book 2, p. 102.

În timp ce presa înregistrează “evenimentele istorice” asociate cu colapsul Uniunii Sovietice, noi descoperim o descriere a istoriei războiului neîntrerupt dintre ateism și Catolicism. Alianța dintre Statele Unite și Papalitate este un fapt confirmat, inclusiv rolul economic și militar îndeplinit de către Statele Unite. Ceea ce observăm în mod incredibil este faptul că autorii acestor articole nereligioase au fost adesea înclinați să aleagă pentru ilustrarea relatărilor lor, cuvinte aflate tocmai în descrierea biblică din versetul 40. Dumnezeu intenționează ca poporul Lui să înțeleagă faptul că aceste “evenimente istorice” sunt “o împlinire directă a profeției”. Dumnezeu ar dori ca noi să recunoaștem această succesiune de evenimente ca fiind un semnal de trezire a Laodiceii.

## Confirmarea din presa nereligioasă

“Plecăciunea lui Gorby în fața Legiunilor Romane” – Titlu din *U.S. News & World Report*.

“Când Sfântul Împărat Roman Henric al IV-lea a decis să caute iertarea Papei Grigore al VII-lea, în 1077, a așteptat trei zile fără încălțăminte în zăpada din curtea papei, la Canossa, în Italia. Concordatul lui Gorbaciov cu biserica nu a fost cu nimic mai puțin semnificativ în acest sens”. *Time*, 11 decembrie, 1989.

“Vineri, întâlnirea președintelui sovietic cu Papa Ioan Paul al II-lea a fost cea mai recentă etapă a unei revoluții în lumea comunistă, pe care Papa a ajutat-o să izbucnească și căreia Gorbaciov i-a permis să se întâmple”. *U.S.A. Today*, articol de copertă, 1989.

“Până recent, batalioanele marxismului păreau să fie cu un pas înaintea soldaților Crucii. În 1917, la izbucnirea Revoluției Bolșevice, Lenin a vorbit în favoarea toleranței, dar a răspândit teroarea. ‘Rusia a ajuns scăldată în sângele martirilor’, spune Părintele Gleb Yakunin, cel mai curajos militant ortodox în favoarea libertății. În primii cinci ani ai puterii bolșevice, 28 de episcopi și 1200 de preoți au fost junghiați de secera roșie. Stalin a accelerat în mare măsură teroarea și, până la sfârșitul guvernării lui Hrușciov, procesul de lichidare a clerului atinsese un număr de 50000 de victime. După cel de-al doilea război mondial, deși mai puțin sângeroasă, persecuția s-a răspândit în Ucraina și în noul bloc sovietic, afectând milioane de romano-catolici, protestanți și ortodocși”. *Time*, 4 decembrie, 1989.

“Prin întrevederi particulare cu conducători de stat, prin consultări în anticameră cu grupări dizidente și printr-o propagandă perseverentă în favoarea cruciadei sale împotriva tiraniei, acesta [Ioan Paul al II-lea] a contribuit la dezvoltarea celei mai mari schimbări politice de la Revoluția Rusă încoace”. *Life*, decembrie 1989.

“În 1979, turneul său triumfător [al Papei Ioan Paul al II-lea] în Polonia, spune episcopul polonez, a schimbat ‘mentalitatea fricii, teama de poliție și de tancuri, teama de a pierde locul de muncă, de a nu fi promovat, de a fi dat afară din școli sau de a nu primi un pașaport. Oamenii au învățat că dacă încetează să se teamă de sistem, sistemul ajunge neputincios’. Așa s-a născut Solidaritatea, apărută de biserică și condusă de câțiva prieteni ai Papei, cum ar fi Lech Walesa și Tadeusz Mazowieke, care a devenit mai târziu cel dintâi prim ministru creștin al blocului sovietic”. *Time*, 4 decembrie, 1989.

“În 1935, Iosif Stalin, conducătorul suprem al Uniunii Sovietice, a primit un sfat nesolicitat. I s-a spus să întreprindă un gest reconciliant față de Vatican. **Dacă vor fi împinse** prea departe, țările lui catolice ar fi putut deveni antirevoluționare. Mustata lui cea mare a amplificat disprețul lui Stalin. ‘Papa? Câte divizii are Papa?’ a răspuns el. I s-a spus că nu are nici una. Acum s-ar putea răspunde că nici *nu are nevoie* de vreuna. Sistemul comunist se fărâmițează la o atingere”. *Life*, decembrie 1989.

“**Goana** după libertate din Europa răsăriteană este o plăcută victorie pentru Ioan Paul al II-lea”. *Life*, decembrie 1989.

Cuvântul “a goni” este un verb folosit pentru a descrie răspândirea acestor libertăți. El “se va revărsa [va goni] ca un râu și le va îneca”. Acest autor a ales termenul “se va împunge” pentru a descrie războiul Comunismului împotriva Catolicismului.

“Dintre toate evenimentele care au zguduit blocul sovietic în 1989, nici unul nu este mai plin de semnificații pentru istorie – și mai incredibil – precum întâlnirea politică ce va avea loc săptămâna aceasta în Cetatea Vaticanului. Acolo, în spațioasa sală de ceremonii a Palatului Apostolic din secolul al 16-lea, țarul lumii ateiste, Mihail Gorbaciov, se va întâlni cu Vicarul lui Hristos, Papa Ioan Paul al II-lea.

“Momentul va fi emoționant, nu numai pentru că Ioan Paul a contribuit, în țara sa de origine, Polonia, la exacerbaria febrei după libertate care **s-a răspândit ca un foc în miriște** în toată Europa Răsăriteană. Dincolo de aceasta, întâlnirea celor doi oameni simbolizează încheierea celui mai dramatic război spiritual al secolului al XX-lea, conflict în care forța aparent irezistibilă a Comunismului s-a confruntat cu obiectivul neschimbător al Creștinătății”. *Time*, 4 decembrie, 1989.

“În timp ce politica de retragere a lui Gorbaciov era cauza imediată a reacției în lanț a libertății care **s-a răspândit în întreaga Europă răsăriteană** în ultimele luni, Ioan Paul merită să i se acorde un credit mult mai extins”. *Time*, 4 decembrie, 1989.

Aici este folosit termenul “a se răspândi” și definește expresia biblică “se va năpusti ca o furtună”. Acest eveniment este descris ca fiind cel mai dramatic război spiritual al secolului al douăzecilea, în timp ce Gorbaciov este denumit țarul lumii ateiste. Autorii nereligioși identifică lumea comunistă ca fiind lumea ateistă.

“Triumful lui Ioan Paul al II-lea – **valul libertății care se revarsă peste Europa răsăriteană** răspunde celei mai fierbinți rugăciuni a acestuia. *Life*, decembrie 1989.

Cine a ales aceste cuvinte pentru rapoartele nereligioase ale evenimentelor?

“**Zile ale Furtunii**” – titlu al unui articol din Newsweek, 25 decembrie 1989, care prezintă cronologia căderii Comunismului. Autorul s-a gândit că cel mai potrivit titlu al articolului a fost același cuvânt folosit de două ori de către Daniel – pentru a descrierea profetică exact a aceluiași eveniment.

## **Care și călăreți**

“În 1981, blocul comunist primise un alt șoc. Un nou președinte american, Ronald Reagan, a început să-și pună în aplicare promisiunea de a-i înfrunța pe sovietici fără nici o ezitare. Pe parcursul următorilor ani, el a accelerat procesul de consolidare militară și a anunțat Inițiativa Strategică de Apărare (SDI), un sistem de apărare aeriană destinat protecției împotriva atacurilor cu rachete. Reagan a susținut rebelii anti-comuniști din Nicaragua, Angola, Cambogia și Afganistan. Iar trupele americane au eliberat insula Grenada de hoardele comuniste.

“Simțământul de siguranță al sovieticilor a fost zguduit. . .”.

“De asemenea, Europa Occidentală exercita și ea presiuni asupra sovieticilor. NATO s-a lansat într-un proces de modernizare militară. Electoratul german și-a manifestat repulsia față de “uverturile împăciuitoare” ale Rusiei și a ales un guvern care a votat construirea unor rachete noi cu rază medie de acțiune. . .

“Presiunea militară a alianței americano – occidentale a determinat o retragere rapidă a sovieticilor”. *Reader's Digest*, martie 1990.

## **Cu multe corăbii**

“Gorbaciov a înțeles de asemenea că supraviețuirea politică și economică depinde de bunăvoința poporului sovietic, aflat printre creștinii care i-au depășit întotdeauna din punct de vedere numeric. Mai mult, Gorbaciov are nevoie de cooperarea Occidentului, observă părintele Mark, un preot ortodox reformator din Moscova, care consideră că programul lui Gorbaciov în U.R.S.S. este un rezultat al necesităților impuse de politica externă”. *Time*, 4 decembrie, 1989.

“În anii '80, economia comunistă, dintotdeauna inefficientă, a ajuns în pragul falimentului. Înainte, consumul era redus și produsele de lux erau abundente. Dar acum, rezervele de materie primă au început să se epuizeze. Când minerii sovietici s-au revoltat în 1989, cererile lor includeau săpunul, hârtia de toaletă și zahărul”. *Reader's Digest*, martie 1990.

“Pentru Gorbaciov, frământarea din zona Baltică nu a însemnat doar zguduirea unui colț retras al imperiului construit de Lenin și Stalin, ci chiar zguduirea temeliei imperiului însuși. Problema naționalităților este un semn semnificativ, dincolo de care se ascund multe alte pericole, de la prăbușirea economică și până la conflictele etnice violente, un semn care anunță că dezintegrarea fulgerătoare a Imperiului Sovietic aflat în Europa Răsăriteană, ar putea să nu se oprească la granițele Uniunii. Pe măsură ce

economia se deteriorează și se diminuează rezervele, dezamăgirea publică față de Comunism și față de Gorbaciov însuși este din ce în ce mai pregnantă, iar republicile și grupările etnice ostile și diferitele grupuri de interes concurează într-o manieră din ce în ce mai acerbă pentru obținerea puterii politice și a unor părți din economiei aflate în declin. Corupția și crima sunt nestăvilite; minerii și lucrătorii căilor ferate amenință cu întreruperea aprovizionării cu combustibil, în mijlocul unei ierni grele; azerbaigienii au blocat legătura feroviară cu enclava armeană din interiorul teritoriului lor; fermierii rețin alimentele, lăsând goale rafturile magazinelor din orașe”. *U.S. News and World Report*, 15 ianuarie, 1990.

## **Începutul Furtunii**

“În Polonia, mișcarea de eliberare se născuse cu trei decenii în urmă, când Episcopul de Cracovia căuta aprobare pentru construcția unei noi biserici. Deoarece autoritățile comuniste au refuzat cererea lui, episcopul a înălțat o cruce gigantică și a ținut serviciul religios în aer liber. Comuniștii au smuls-o cu forța, dar membrii bisericii au înlocuit-o din nou și din nou, până când comuniștii au cedat”. *Jubilee*, aprilie, 1990.

Cine era episcopul de la Cracovia? Nimeni altul decât Papa Ioan Paul al II-lea.

“Solidaritatea (Uniunea Muncitorilor Polonezi) a luat ființă cu sprijinul Papei, și Ioan Paul al II-lea a trimis un mesaj Moscovei, în care avertiza că, dacă armatele sovietice vor distruge Solidaritatea, el însuși va merge în Polonia și se va alătura poporului wău”. *Reader's Digest*, martie 1990.

“În august 1989, când Tadeusz Mazowiecki a venit la putere, fiind cel dintâi prim ministru ne-comunist în ultimii patruzeci și cinci de ani, a fost întrebat dacă este socialist. ‘Eu sunt catolic’ a răspuns el laconic”. *U.S. News and World Report*, 21 mai, 1990.

“Anul trecut, cei doi Episcopi ai Lituaniei s-au întors în fruntea diocesei lor, după 53 de ani însumăți de exil intern, iar catedrala din Vilnius, folosită mai înainte ca muzeu de artă, a fost redată serviciilor religioase. Anul acesta, după 63 de ani, Republica Bielorusă și-a primit primul Episcop, fapt care a pregătit calea Arhiepiscopului Angelo Sodano, responsabil cu relațiile externe ale Vaticanului, în vederea realizării pregătirilor necesare vizitei istorice a lui Gorbaciov la Sfântul Scaun.

“Aceste concesii făcute Catolicismului nu sunt decât o parte a procesului de eliberare religioasă înfăptuit de către Gorbaciov” *Time*, 4 decembrie, 1989.

“Trei noi episcopi catolici au fost numiți recent în Cehoslovacia. Iar în luna aceasta, în cursul unei vizite întreprinse în Italia, Gorbaciov se întâlnește cu Papa Ioan Paul al II-lea – prima confruntare față în față dintre cei doi lideri, ai Vaticanului și Kremlinului. Întrunirile pot conduce la legalizarea îndelung oprimatei Biserici Catolice Ucrainiene în U.R.S.S.”. *Life*, decembrie, 1989.

“Se așteaptă ca reînvierea libertății religioase să includă și încetarea interdicțiilor oficiale adresate Bisericii Catolice Ucrainiene, care a supraviețuit în ilegalitate din 1946, când Stalin ordonase absorbirea acesteia de către Biserica Ortodoxă Rusă. Câștigarea drepturilor de către Biserica Ucrainiană a fost dintotdeauna obiectivul principal al Papei. Oficialii Uniunii Sovietice spun că vor deschide calea în vederea legalizării Catolicismului, prin îngăduirea înregistrării catolicilor ucrainieni, asemenea celorlalte grupări religioase care sunt solicitate să o facă, de data aceasta prin lege”. *U.S. News and World Report*, 11 decembrie, 1989.

Știrile mondiale anunță alianța Catolicismului cu Statele Unite, pentru a provoca căderea comunismului, folosind presiuni economice, sociale, religioase, politice și militare. În ciuda relatărilor minunate cu privire la triumful evangheliismului în Europa Răsăriteană, putem să fim siguri că Biserica Catolică înaintează cu rapiditate spre momentul revendicării fostelor ei centre de influență asupra acestor țări. Timpul oportunității este cu siguranță foarte scurt, deoarece aceste versete ne învață că Catolicismul “se va revărsa ca un râu și va îneca” aceste țări.

Pentru a discuta coalizarea Statelor Unite cu Vaticanul, în scopul doborârii Comunismului, revista *Time*, din 24 februarie, 1992, a ales titlul, “**Sfânta Alianță**”.

Revista se preocupă de natura secretă a acestei alianțe și de relația apropiată dintre Vatican și Statele Unite. Ea prezintă legătura dintre Vatican și Statelor Unite, identificând Solidaritatea ca fiind unul dintre pionii principali în această intrigă. Revista menționează, de asemenea, folosirea armatei, a serviciilor secrete (CIA) și a presiunilor financiare, ca fiind elementele cheie în această colaborare.

“Luni, 7 iunie, 1982, în sala de întruniri a Vaticanului au fost prezente doar două persoane: Papa Ioan Paul al II-lea și președintele Ronald Reagan. A fost prima întâlnire dintre cei doi lideri, iar discuția a durat aproximativ cincizeci de minute. . .

“La această întrunire, Reagan și Papa au ajuns la un acord în vederea lansării unei campanii clandestine, menite să grăbească dezmembrarea Imperiului Comunist. Richard Allen, consilierul numărul unu al Securității Naționale, declară: ‘Aceasta a fost una dintre cele mai mari alianțe secrete din toate timpurile’. . .

“ ‘Reagan a venit la întrunire având câteva idei foarte simple și ferme’, spune Amiralul Bobby Inman, fost director deputat al CIA. ‘Faptul că el a considerat căderea (comunismului) ca fiind apropiată și că a **forțat-o – din greu**, constituie un punct de vedere cât se poate de valid’. În timpul primei jumătăți a anului 1982, a fost plănuită o strategie compusă din cinci etape, care avea ca obiectiv prăbușirea economiei sovietice. . .

“[1] Unul dintre elementele centrale ale strategiei a fost procesul de consolidare militară a Statelor Unite, aflat deja în curs de desfășurare, care urmărea să-i facă pe sovietici incapabili să concureze financiar Inițiativa de Apărare Strategică a lui Reagan – Războiul Stelelor.

“[2] Operațiunile secrete urmăreau să încurajeze mișcările reformatoare din Ungaria, Cehoslovacia și Polonia.

“[3] Ajutorul financiar acordat națiunilor membre ale Pactului de la Varșovia era determinat de disponibilitatea acestora de a proteja drepturile omului și de a îndeplini reforme politice și economice liberale.

“[4] Izolarea economică a Uniunii Sovietice și împiedicarea accesului spre Moscova a tehnologiei Occidentale și Japoneze. Administrația se concentra asupra respingerii unui plan care reprezenta pentru U.R.S.S. speranța celei mai importante surse financiare pentru secolul douăzeci și unu: profitul obținut de pe urma conductei de alimentare cu gaz natural a Europei Occidentale.

“[5] Utilizarea tot mai largă a posturilor Radio Liberty, Voice of America și Radio Free Europe, pentru transmiterea mesajelor Administrației către națiunile Europei Răsăritene.

“ ‘Asemenea tuturor conducătorilor mari și norocoși, Papa și Președintele au exploatat puterile istoriei pentru a-și realiza propriile lor scopuri’”. *Time*, 4 februarie, 1992, 29 – 30.

Ceea ce este incredibil în această istorie este faptul că Dumnezeu o oferit, prin intermediul profetului Daniel, o descriere foarte concisă a acestor evenimente, în numai un singur verset, care conține doar cincizeci de cuvinte.

În cartea sa, *Keys of This Blood*, Malachi Martin, personalitate din interiorul Vaticanului, descrie în cuvinte emoționante faptul că încercarea de asasinare a Papei era considerată de către Ioan Paul al II-lea ca fiind dovada divină că el trebuie să fie acel papă care va urca pe tronul lumii. Papa a considerat că tentativa de asasinare pe care o suferise era un semn din partea Mariei, care confirma mesajul trimis Bisericii Catolice și întregii lumi – prin arătarea așa zisei “fecioare” Fatima, în Portugalia. Acest miracol, și mesajele legate de el, constituie forța călăuzitoare a Catolicismului în pregătirile ei pentru următorul mileniu de pace. Miracolul Fatimei conține o informație specifică privitoare la Comunism, Rusia și transformarea lumii. Suficient de ciudat, acest miracol s-a petrecut chiar în 1917 – tocmai anul Revoluției Bolșevice.

Vindecarea răniilor de moarte reprezintă restaurarea puterii Papalității ca putere geopolitică. Vaticanul și-a pierdut tronul în 1798, când împăratul de la miază-zi a pornit război împotriva împăratului de la miază-noapte. Este de asemenea vrednic de subliniat că, în 1981, tentativa de asasinare a Papei – împăratul de la miază-noapte – a fost organizată, se pare, de către împăratul de la miază-zi – Uniunea Sovietică.

Pe o pagină de titlu, în care erau expuse cele două fotografii ale tentativelor de asasinare a Papei și a lui Ronald Reagan, se afla următoarea declarație:

“Legăți prin confruntarea cu moartea – La prima lor întâlnire, Reagan și Ioan Paul al II-lea au discutat și cu privire la un alt lucru pe care îl aveau în comun: ambii supraviețuiseră tentativelor de asasinat care s-au petrecut cu numai șase săptămâni înainte în 1981, și ambii credeau că Dumnezeu îi salvase pentru o misiune specială. De asemenea, ambii făceau referire la modul ‘miraculos’ în care ‘supraviețuiseră’.

“În mai 1981, Papa Ioan Paul fusese împușcat de către Mehmet Ali Ağa, sub ochii unei vaste audiențe în piața Sfântul Petru, suferind răni multiple. Imediat s-a făcut speculația că trăgătorul turc fusese trimis de către conspiratorii blocului răsăritean din Bulgaria și plătit de poliția secretă sovietică. Scopul lor era să aducă la tăcere singurul om capabil să zguduie temeliile comunismului internațional”. *Life*, decembrie 1989.

“Solidaritatea (Partidul muncitorilor polonezi) a luat ființă cu sprijinul Papei, iar Ioan Paul al II-lea a trimis mesaj Moscovei, anunțând că, dacă armatele sovietice vor distruge Solidaritatea, el însuși va merge în Polonia și se va alătura poporului său. Sovieticii au fost atât de alarmați, încât s-au hotărât să-l ucidă. . . . Papa i-a avertizat pe liderii Solidarității, îndeosebi pe prietenul său Lech Walensa, să acționeze cu precauție. Aceștia au făcut întocmai. În 1988, Generalul Wojciech Jaruzelski, conducător comunist polonez, a încercat să ajungă la o înțelegere cu aceștia. Solidaritatea insistă să se desfășoare alegeri, având de partea ei 80% dintre voturi. Când guvernul comunist a căzut, impactul asupra Europei Răsăritene fusese electrizant”. *Reader's Digest*, martie 1990.

Ultimii pași în procesul de vindecare a răni de moarte a Papalității au început deja și, în mod ironic, însuși papa a suferit o rană mortală fizică, în acest timp. Împlinirea pasajului din Daniel 11:40, constituie primul dintre cei trei pași necesari în vederea vindecării complete a răni de moarte a Papalității. Primul pas este de acum de domeniul istoriei. Rapoartele istorice confirmă faptul că războiul dintre cele două împărății va continua până la sfârșitul timpului. Următoarea cucerire spre care se îndreaptă Vaticanul este “țara minunată” a Statelor Unite.

Probabil, cel mai semnificativ aspect din versetul 40 este acela că Statele Unite au realizat deja o alianță cu vrăjmașul care se pregătește să preia controlul asupra ei. Acest fapt constituie o repetare a modului în care Papalitatea a ajuns pe tronul lumii încă de la începuturi, deoarece, așa cum Clovis a renunțat la concepțiile lui păgâne când a venit în ajutorul Papalității, tot astfel Statele Unite a renunțat la concepțiile ei protestante, venind în ajutorul Papalității. Acest fapt este adevărat, deoarece pentru a corespunde definiției de protestant, cineva trebuie să protesteze împotriva doctrinelor Catolicismului și să respingă în mod ferm orice fel de alianță cu acesta. În continuarea studiului, ne vom ocupa de consecințele acestei alianțe.

## Tara minunată modernă

“Va intra și în țara cea minunată și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui” Daniel 11:41.

În articolele precedente ale acestei serii, am identificat împăratul de la miază-noapte ca fiind Papalitatea. Eu sunt convins că Daniel 11:40 identifică următorul domeniu spiritual al cuceririlor împăratului de la miază-noapte ca fiind “țara cea minunată”. În *Strong's Concordance*, termenul tradus prin cuvântul “minunată” este definit prin expresiile: “proeminență, splendoare, frumusețe, grandoare”.

În conformitate cu definițiile de mai sus, expresia este tradusă uneori prin “țara cea bună” și este folosită de câteva ori pentru a descrie Palestina străveche, Țara făgăduinței, în care “curge lapte și miere”. Aceasta a fost țara în care Moise dorea cu ardoare să intre – deși îi fusese interzis.

“Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd **țara cea bună** de dincolo de Iordan, **munții aceia frumoși** și Libanul” Deuteronom 3:25. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

Marele Conducător al națiunilor declarase că Moise nu va conduce adunarea lui Israel în **țara cea bună**, iar rugăciunea stăruitoare a slujitorului lui Dumnezeu nu a putut obține o modificare a hotărârii Sale. Moise știa că trebuie să moară. Cu toate acestea, nu și-a neglijat nici măcar un singur moment grija față de Israel. El se străduia cu credincioșie să pregătească poporul pentru a intra în posesia **moștenirii făgăduite**". *Patriarchs and Prophets*, p. 469.

Țara cea bună era "moștenirea făgăduită", destinată să împlinească un rol special în istoria Israelului din vechime.

"În Egipt, gusturile lor ajunseseră pervertite. **Dumnezeu plănuise** să restabilească puritatea și sănătatea apetitului lor, pentru ca ei să se poată bucura de fructele simple care le fuseseră oferite lui Adam și Eva în Eden. El dorea să-i așeze într-un al doilea Eden, **o țară minunată**, unde să se poată bucura de fructele și cerealele pe care Domnul le va pune la dispoziția lor. Scopul Lui era acela de a înlocui alimentația excitantă pe care o consumaseră în Egipt; deoarece dorea ca atunci când vor intra în **țara cea bună** spre care îi călăuzea, să posede o stare de sănătate deplină, pentru ca **națiunile păgâne din jurul lor să fie determinate să-L slăvească pe Dumnezeu lui Israel**, Dumnezeul care făcuse lucruri atât de minunate pentru poporul Lui. Dacă poporul care Îl recunoștea pe El ca Dumnezeu al cerului, nu se bucura de o sănătate desăvârșită, **numele Lui nu putea fi slăvit**". *The Seventh-day Adventist Bible Comentary*, vol. 1, 1102.

"Legea lui Dumnezeu trebuia înălțată și autoritatea Lui trebuia afirmată; și această lucrare mare și nobilă îi fusese încredințată casei lui Israel. Dumnezeu i-a separat de lume, pentru a-i consacra unei **misiuni sfinte. El i-a făcut depozitarii legii Sale, și Și-a propus ca prin ei să ofere lumii o cunoaștere nealterată cu privire la Sine**. Astfel, lumina Cerului avea să strălucească în lumea învăluită de întuneric, iar glasul Său avea să fie auzit, adresându-le tuturor popoarelor chemarea de a se întoarce de la idolatrie pentru a-I sluji viului Dumnezeu.

"Dumnezeu a scos pe poporul ales din țara Egiptului, 'cu mare putere și cu mână tare' (Exodul 32:11). 'A trimis pe robul Său Moise, și pe Aaron, pe care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor, și minuni în țara lui Ham'. 'A muștrat Marea Roșie, și ea s-a uscat; și I-a trecut prin adâncuri ca printr-un pustiu' Psalmii 105:26 – 27; 106:9. El i-a salvat din starea lor de robie, pentru a-i putea duce într-o **țară bună, o țară în care, în providența Sa, le pregătise** un loc de scăpare împotriva vrăjmașilor lor. Domnul dorea să-i aducă aproape de Sine și să-i înconjure cu armatele Sale nemuritoare; iar în schimbul bunătații și harului Său **ei trebuiau să înalțe și să glorifice numele Lui** pe pământ.

" 'Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate, l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și-i poartă pe penele lui; așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El' Deuteronom 32:9 – 12. Așa i-a ales Dumnezeu pe israeliți pentru Sine, pentru ca ei să poată **locui la umbra Celui Prea Înalt**. În mod miraculos, El i-a păzit de pericolele pelerinajului prin pustie, iar, în cele din urmă, au fost așezați în **Țara făgăduinței, ca națiune favorizată**". *Prophets and Kings*, 16 – 17.

Palestina a fost "pregătită" de către Domnul, pentru a fi o țară fertilă și prosperă, capabilă să asigure cu ușurință toate nevoile trecătoare ale Israelului din vechime. Domnul a prevăzut în mod providențial ca Palestina să fie așezată la răscrucea drumurilor care străbăteau lumea antică. Această localizare centrală facilita contactul Israelului cu omenirea, iar ei căutau să "ofere lumii o cunoaștere nealterată cu privire la Sine". Dumnezeu "Își propusese" să ridice "o națiune favorizată", care urma să fie "depozitara legii Sale". Dacă ei ar fi respectat prevederile acestei "misiuni sfinte", ar fi înălțat "numele Lui" și "L-ar fi glorificat pe pământ". Pentru a corespunde acestui plan sfânt, Dumnezeu a prevăzut o țară deosebită și prosperă, așezată în centru, pe scena teatrului lumii. Definiția termenului "minunată" descrie foarte bine Palestina și scopul existenței ei, în sensul proeminenței și a frumuseții.

## **Daniel și Țara cea minunată**

În capitolul 11, Daniel vorbește despre “țara cea minunată” de două ori. Prima dată menționează această țară în Daniel 11:16.

“Cel ce va merge împotriva lui, va face ce va voi, și nimeni nu i se va împotrivi; el se va opri în **țara cea minunată**, nimicind cu desăvârșire tot ce-i va cădea în mână”.

Comentând acest verset, Uriah Smith declară: “După ce a pus capăt războiului, Pompei a demolat zidurile Ierusalimului, a transferat mai multe cetăți din jurisdicția Iudeii sub jurisdicția Siriei, și a impus un tribut pentru iudei. Pentru prima dată, Ierusalimul a fost luat în stăpânire prin cucerire de către **Roma, puterea care avea să prindă cu mâinile ei de fier ‘țara cea minunată’** până la distrugerea lui definitivă”. *Daniel and the Revelation*, p. 247.

Uriah Smith și alți pionieri adventiști au înțeles în mod corect că descrierea cuceririi “țării minunate” din Daniel 11:16 se referă la Palestina antică. Invazia și victoria Romei este ilustrată profetic prin folosirea simbolică a termenului “mână”.

Termenul “mână” este folosit în profeție pentru simbolizarea unei supuneri impuse prin forță. Acest simbol poate descrie, atât o supunere literală, cât și una spirituală, în funcție de context. Înțelegând semnificația simbolică a “mâinii” ca fiind o folosire a forței, putem înțelege modul în care va fi aplicat semnul fiarei. În Daniel 11:41, alături de descrierea celor care vor scăpa din “mâna lui”, vedem Roma papală cucerind din punct de vedere spiritual țara cea minunată a Statelor Unite. În următorul articol ne vom ocupa mai îndeaproape de folosirea profetică a cuvântului “mână”.

Daniel 11:16 descrie invadarea literală a Palestinei atice, înfățișând cucerirea Israelului din vechime de către Roma păgână. Daniel descrie Roma păgână ca “oprindu-se” în Palestina, deoarece Roma a cucerit această țară în mod literal. În Daniel 11:41, Roma papală cucerește în mod spiritual țara minunată modernă și, în realizarea acestui fapt, este descrisă ca “întrând” în țară – și nu “oprindu-se” în ea. Țara minunată a Israelului antic a fost cucerită în sens literal de către Roma păgână, dar țara minunată a Israelului modern va fi cucerită de către Roma papală în sens **spiritual**.

Sora White ne sfătuiește, afirmând că “întreaga experiență” a Israelului din vechime conține lecții importante, pe care Israelul modern ar trebui să le “cerceteze cu atenție” și să le ia în considerare.

## **Antic și Modern**

**“Întreaga experiență a Israelului conține o lecție pentru noi** cei care trăim în ultimele ceasuri ale istoriei. **Ar trebui să cercetăm cu atenție** conduita și faptele lor, precum și **modul în care i-a tratat Dumnezeu** și, imitând virtuțile lor, să ne ferim de acele acte care au adus dezaprobarea Lui asupra lor. Acest Dumnezeu puternic al lui Israel este Dumnezeu nostru. Ne putem încrede în El și, dacă respectăm cerințele Lui, El **va lucra pentru noi**, într-o manieră la fel de evidentă **precum a lucrat pentru poporul Său din vechime**. Studiul cel mai sânguinos și efortul perseverent al Israelului modern ar trebui să fie acela de a ajunge într-o relație strânsă și apropiată cu Dumnezeu”. *The Signs of the Times*, 11 noiembrie, 1880.

**“Atenția mi-a fost îndrumată spre Israelul din vechime.** Din poporul numeros care părăsise Egiptul, doar doi adulți au intrat în țara Canaanului. Din cauza neascultării lor, trupurile celorlalți au rămas presărate în pustie. **Israelul modern se află în pericolul** de a-L uita pe Dumnezeu și de a se lăsa dus în idolatrie, iar acest pericol este **mai mare decât cel care pândește poporul Său din vechime**”. *Testimonies*, vol.1 , p. 609.

“Pentru a ajunge la înălțimea standardului dorit de Dumnezeu, **Israelului din vechime** i s-a cerut convingere și pocăință deplină. **Dumnezeu nu cere cu nimic mai puțin de la poporul Lui din zilele noastre.** Pentru intra în legământul purtării de grijă și a iubirii protectoare a lui Dumnezeu este nevoie de o

umilire adevărată a inimii și de o pocăință veritabilă. Dovezile inconfundabile arată că Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și că **El adresează Israelului modern îi sunt adresate are aceleași cerințe pe care le-a pretins Israelul din vechime**, adică să asculte legea Sa. **Această istorie sacră, scrisă de pana inspirată este valabilă pentru toți cei ce trăiesc pe pământ**”. *The Signs of the Times*, 27 mai, 1880.

“Necredința, spiritul de nemulțumire și de revoltă au împiedicat pe **poporul Israel din vechime** să se apropie de țara Canaanului timp de patruzeci de ani. Intrarea **Israelului modern** în Canaanul ceresc este împiedicată de aceleași păcate. În nici una dintre situații, nu făgăduințele lui Dumnezeu sunt cele care au eșuat. Ci necredința, neconsacrarea, spiritul lumesc și certurile din interiorul poporului care pretinde a fi al lui Dumnezeu sunt ceea ce ne ține încă în această lume a păcatului și a suferinței atât de mulți ani”. *Selected Messages*, book 1, p. 69.

Când sora White afirmă că “experiența Israelului conține o lecție pentru noi”, și că “această istorie sfântă” a fost “scrisă” pentru “toți cei ce trăiesc pe pământ”, ea recunoaște faptul că **Țara făgăduinței** are un rol important în paralele dintre Israelul antic și cel modern.

Să privim cu atenție următorul citat. Deși se referă în principal la Statele Unite, sora White citează mai întâi Ieremia 3:18 – 19. Acest pasaj menționează în mod special Palestina din vechime ca fiind “țara” primită de către Israel “ca moștenire”. Apoi, sora White identifică o țară deosebit de favorizată care a fost pregătită de Dumnezeu în mod providențial – pentru Israelul modern:

“ ‘În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și **vor veni împreună din țara de la miază-noapte, în țara pe care am dat-o în stăpânire** părinților voștri. Eu ziceam: “Cum să te pun printre copiii Mei, și să-ți dau **o țară plăcută, o moștenire**, podoabă între podoabele neamurilor?” Mă gândeam că Mă vei chema: “Tată!” Și nu te vei mai abate de la Mine’ Ieremia 3:18 – 19.

“Când **țara pe care Domnul a pregătit-o ca loc de adăpost pentru poporul Lui**, pentru ca ei să I se poată închina așa cum le dictează propria lor conștiință, **țara** care s-a bucurat multă vreme din **protecția Celui Atotputernic, țara pe care Dumnezeu a favorizat-o**, făcând-o **depozitarea religiei curate a lui Hristos** – când **acea țară**, prin intermediul legiuitorilor ei, se va dezice de principiile Protestantismului și va făuri un chip al apostaziei romane, desconsiderând și alterând legea lui Dumnezeu – atunci se va dezvălui ultima lucrare a omului fărădelegii”. *Signs of the Times*, 12 iunie, 1893.

Am observat că făgăduința făcută de Dumnezeu poporului Israel din vechime a fost că “vor locui la umbra Celui Prea Înalt”, iar El “îi va înconjura cu armatele Sale nemuritoare”. Pentru Israelul modern, “țara” pregătită ca “loc de adăpost pentru poporul Său” este Statele Unite. Aceasta este “țara” care a fost “favorizată” prin “protecția Celui Atotputernic”. În acest pasaj, sora White menționează în mod specific “**țara**” de patru ori, accentuând aspectul geografic al Statelor Unite. Statele Unite a fost “prevăzută” de Dumnezeu pentru a îndeplini, pentru Israelul modern, același rol pe care l-a avut Palestina pentru Israelul antic, oferindu-i poporului lui Dumnezeu numeroase avantaje spirituale și seculare pentru realizarea misiunii Sale pe pământ.

“Domnul a făcut pentru **Statele Unite** mai mult decât pentru oricare altă **țară** peste care răsare soarele. **Aici**, El a pregătit un loc de adăpost pentru poporul Său, în care ei să I se poată închina așa cum le dictează conștiința. Doctrina dătătoare de viață cu privire la unicul Mijlocitor dintre Dumnezeu și om a fost prezentată fără restricții. Dumnezeu **a prevăzut ca această țară** să rămână liberă pentru totdeauna, ca oamenii să I se închine așa cum le dictează conștiința. **Planul Lui** a fost ca instituțiile ei civile, prin realizările lor expansive, să reprezinte libertatea privilegiilor Evangheliei”. *Maranatha*, p. 193.

“**Statele Unite este o țară care s-a aflat sub protecția specială a Celui Atotputernic**. Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru **această țară**, dar, prin încălcarea legii Sale, oamenii au înfăptuit lucrare venită de la omul fărădelegii. Satana își aduce la îndeplinire planurile sale de a implica familia omenească în neascultare și lipsă de loialitate”. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, p. 975.

Statele Unite a fost prevăzută să fie țara modernă unde curge lapte și miere, pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată proclama ultimul mesaj de avertizare către lume. Prosperitatea ei, principiile de guvernare și poziția ei ca un mare creuzet pentru diferitele naționalități ale lumii, au fost “menite” să asigure

aceleași avantaje evanghelistice care au fost oferite Israelului antic prin țara cea minunată a Palestinei din vechime. În această privință, asemenea Israelului din vechime, nici noi nu am reușit să profităm pe deplin de avantajul favorii providențiale. Timpul se scurge cu rapiditate!

“**Oare în zadar i-a fost încredințată acestei națiuni** declarația adevărilor veșnice care trebuie purtată în toate popoarele lumii? Dumnezeu a ales un popor și l-a făcut depozitarul unor adevăruri a căror rezultate sunt veșnice. Lor le-a fost dată lumina care trebuie să lumineze lumea. A făcut Dumnezeu o greșeală? Suntem noi cu adevărat aleșii Săi? Suntem noi bărbații și femeile care trebuie să ducă lumii soliile din Apocalipsa 14, să proclame solia mântuirii pentru toți cei care se află pe marginile prăpăstiei? Acționăm noi în conformitate cu această calitate?” *Selected Messages*, book 1, p. 92.

Așa cum am studiat în articolele precedente ale acestei serii, în războiul dintre împărații de la miază-zi și miază-noapte din Daniel 11:40, anul 1798 constituie punctul de pornire a conflictului dintre ateism și Catolicism. Războiul descris în acest verset continuă până când, “carele și corăbiile”, care simbolizează puterea militară și economică a Statelor Unite, se aliază cu Catolicismul. În momentul în care au identificat U.R.S.S. – împăratul modern de la miază-zi, ca fiind dușmanul lor comun, Statele Unite și Papalitatea au format o alianță. Această alianță s-a format, nu numai pentru a asigura libertatea națiunilor înrobite de către U.R.S.S., ci și pentru a lupta împotriva filozofiei ateismului.

Alianța dintre Statele Unite și Papalitate constituie o paralelă a activităților lui Clovis, regele Franței, care se renunțase la convingerile religiei predominante a națiunii lui, pentru a veni în ajutorul Catolicismului, în lupta cu Arianismul. Alianța dintre Clovis și Catolicism a avut ca rezultat asaltul împotriva ostrogoților, vandalilor și herulilor, care nu însemna doar războiul împotriva celor trei națiuni, ci și un război împotriva filozofiei religioase a arianismului susținut de către acestea. După formarea alianței, Clovis și alte națiuni ale Europei, care fuseseră păgâne, au început cuceririle militare care au așezat Papalitatea pe tronul lumii. Acțiunea de smulgere a celor **trei coarne** din Daniel 7 a durat din anul 508 d.Hr. până în 538 d.Hr. La această dată s-a instaurat urâciunea pustiirii puterii Papalității.

Alianța dintre Clovis și Vatican a dus la 1260 de ani de domnie a Papalității și s-a încheiat prin primirea de către aceasta a “rânii de moarte”, în 1798. Franța lui Clovis a împuternicit Papalitatea la începutul celor 1260 de ani, iar Franța lui Napoleon și-a folosit puterea pentru a pune capăt aceleiași perioade. Ceea ce a început printr-o alianță, s-a sfârșit prin război și captivitate. Încheierea primei epoci de domnie papală, în 1798, este urmată de relansarea împotriva împăratului de la miază-zi, care inițiază epoca finală de domnie papală.

Această încheiere este localizată din punct de vedere istoric în 1798, iar relansarea viitoare este identificată în termeni simbolici în Daniel 11:40. În acest verset, care descrie rezultatul final al alianței lui Clovis, vedem cum Statele Unite, simbolizată prin “corăbii și care”, începe să repete infamul raport istoric al alianței lui Clovis. Autorității tiranice a Romei i s-a pus capăt, dar cu toate acestea, în același verset, vedem cum Roma începe să-și redobândească puterea poziției ei anterioare. Într-un comentariu istoric cu privire la anul 1798, sora White se referă la Statele Unite astfel:

“Ce națiune a Noii Lumi a venit la putere în 1798, făgăduind putere și măreție și **atrăgând atenția lumii**? Semnificația simbolului nu admite nici o problemă. O națiune și numai una singură îndeplinește caracteristicile specificate în profeție; aceasta indică în mod inconfundabil spre Statele Unite ale Americii. Din nou și din nou, oratorii și istoricii au folosit pentru descrierea apariției și dezvoltării acestei națiuni, în mod neintenționat, exact aceleași cuvinte ale scriitorului sfânt. Fiara era văzută ‘ieșind din pământ’; și, în conformitate cu traducătorii, termenul folosit aici pentru expresia ‘ieșind’, înseamnă în sens literal ‘a crește sau a răsări asemenea unei plante. . . .’.

“ ‘Și ea avea două coarne ca ale unui miel’ Apocalipsa 13:11. Coarnele asemănătoare cu ale unui miel indică tinerețea, inocența și spiritul reconciliant, care se potrivesc foarte bine caracterului Statelor Unite din 1798, perioadă în care profetul o descrie ‘ridicându-se din pământ’. Printre exilații creștini care au fugit la început în America, căutând un loc de refugiu din calea opresiunii regale și a intoleranței religioase, au existat mulți care erau decizi să instituie un sistem de guvernare întemeiat pe libertatea civilă și religioasă.

Concepțiile lor se regăsesc în Declarația de Independență și evidențiază marele adevăr care spune că ‘toți oamenii sunt creați egali’ și au dreptul inalienabil la ‘viață, libertate și realizarea fericirii’. Constituția garantează dreptul auto-guvernării și prevede ca reprezentanții aleși prin votul popular să aplice și administreze legile. De asemenea, asigură libertatea credinței religioase, fiecărei persoane i se permite să se închine lui Dumnezeu în conformitate cu modul în care îi dictează conștiința. Republicanismul și Protestantismul au devenit principiile fundamentale ale națiunii. Aceste principii constituie secretul puterii și prosperității ei. Creștinismul persecutat și oprimat pretutindeni s-a îndreptat spre această țară cu speranță și interes. Milioane de oameni plecau spre țărmurile ei, iar **Statele Unite și-a ocupat locul printre cele mai puternice națiuni ale lumii**”. *The Great Controversy*, p. 440 – 441.

Demn de subliniat este faptul că sora White prezintă cărțile Daniel și Apocalipsa ca fiind complementare. Dacă recunoaștem prezența simbolică a Statele Unite în Daniel 11:40 – 41, putem corela această mărturie cu cea din Apocalipsa 13, potrivitându-se ca o “mână într-o mânășă”. Știm că versetul patruzeci ne plasează din punct de vedere istoric în perioada “rânii de moarte”. Apocalipsa 13 este mărturia privitoare la fiara ce primise rana de moarte și fiara care folosește puterea celei care primise rana de moarte. Aceste versete din Daniel se încadrează perfect în tabloul descris de Apocalipsa 13; și se potrivesc, de asemenea, cu mărturia Spiritului Profeției cu privire la această perioadă de timp istoric.

În 1798, ateismul și-a instaurat capitala pe teritoriile Franței, migrând în Rusia, și dezvoltându-se apoi în imperiul Sovietic. În 1798, Catolicismul devenise fiara înjunghiată, îndepărtată de pe poziția geopolitică de împărat al lumii, dar destinată să revină în cele din urmă exact în aceeași poziție pe care o pierduse. Atât ateismul, cât și Catolicismul sunt descrise ca fiind într-un proces de schimbare. Tot într-un asemenea proces era și Statele Unite – deoarece în 1798 Statele Unite era o națiune încă tânără, asemenea unui miel. La începuturile ei, Statele Unite au fost susținute de puritatea doctrinei ei Protestante, dar, cu timpul, aceasta va înceta să mai fie un miel, îndată ce va începe să vorbească asemenea unui balaur.

În Daniel 11:40 aceste trei entități se află în relație, iar începând cu versetul 41 Statele Unite va completa procesul de metamorfozare descris în Apocalipsa 13:11, prin votarea Legii naționale duminicale. “Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur”.

Inspirația descrie în Daniel 11:40 trei puteri specifice și, de asemenea, identifică un punct de pornire din punct de vedere istoric. Cele trei puteri sunt plasate într-un context în care relația dintre ele este marcată de lupta pentru dominarea lumii. Dar în evidențierea setei de putere descoperim de asemenea trei perspective ale unui conflict spiritual și filozofic.

Începând prin contraatacul împotriva puterii ateiste a împăratului de la miază-zi, succesiunea evenimentelor desfășurate în versetele următoare descrie dezvoltarea puterii spirituale a Catolicismului care vor învinge datorită sprijinului puterilor Protestantismului apostaziat. Victoriile spirituale reprezentate au o paralelă literală, pe măsură ce națiunile lumii ajung, una după alta, sub dominația și controlul Papalității susținute de Statele Unite.

Țara cea minunată a Statelor Unite constituie următoarea țintă a cuceririlor spirituale a împăratului papal de la miază-noapte:

“Cea mai mare și **mai favorizată** națiune de pe pământ **este Statele Unite**. **Această țară** a fost apărută de Providența care a revărsat asupra ei cele mai alese binecuvântări. **Aici** au găsit refugiu cei oprimați și persecutați. **Aici** a fost învățată credința creștină în puritatea ei. Acest popor a fost recipientul unei mari lumini și a unor haruri inegalabile. Dar darurile fuseseră răsplătite prin lipsă de recunoștință și uitare de Dumnezeu. Cel Infinit are de reglat conturile cu națiunile și vinovăția lor este proporțională cu lumina respinsă. Împotriva **țării noastre**, în registrele cerului se află acum un raport înfricoșător; dar fărâdelegea care va umple paharul nelegiuirii lor este aceea de a anula legea lui Dumnezeu.

“Ultimul mare conflict în controversa dintre adevăr și eroare, va avea loc între legile oamenilor și percepțiile lui Iehova. Intrăm acum în această ultimă bătălie – o bătălie care nu se va da pentru supremație între biserici rivale, ci între religia Bibliei și religia tradiției și a fabulelor. **Agenții care se vor uni în acest**

**conflict, împotriva adevărului și a neprihănirii, se află acum în plină activitate.** *The Signs of the Times*, 4 iulie, 1899.

“**America**, . . . locul în care a strălucit cea mai mare lumină pentru oameni, poate deveni locul celui mai mare întuneric și pericol, deoarece oamenii nu continuă să trăiască adevărul și să umble în lumină”. *Selected Messages*, book 3, p. 387.

“Poporul **Statelor Unite a fost un popor favorizat**; dar când restrânge libertatea religioasă, renunță la Protestantism și oferă sprijin Papalității, măsura vinovăției lui va fi deplină, iar ‘apostazia națională’ va fi înscrisă în cărțile cerului. Rezultatul acestei apostazii va fi ruina națională”. *Review and Herald*, 2 mai, 1893.

“**Țara noastră** se află în pericol. Se apropie timpul când legiitorii ei vor renunța la Protestantism și vor susține apostazia Romană. **Poporul pentru care Dumnezeu a lucrat atât de minunat**, întărindu-i pentru a răsturna jugul insuportabil al Papalității, vor da forță credinței corupte a Romei printr-un act național și vor stârni tirania care nu are nevoie decât de o scânteie pentru a aprinde din nou focul cruzimii și al despotismului. Ne apropiem deja cu pași repezi de această perioadă”. *The Spirit of Prophecy*, vol. 4, p. 410.

Pasajele precedente din Spiritul Profeției, care evidențiază obiectivul Statelor Unite, conțin și o altă dezvăluire importantă pe care am amintit-o deja până în momentul prezent. În aceste nouă citate am căutat să identificăm țara cea minunată modernă și am ajuns la concluzia că este Statele Unite. Parcurgând încă o dată declarațiile, veți descoperi, nu numai că toate aceste pasaje menționează Statele Unite, ci și faptul că vorbesc despre o Lege națională duminicală.

Toate referințele la “țara cea minunată” din Daniel 11, identifică intrarea Romei în această țară, care slujește ca loc de adăpost pentru Israel. În conformitate cu Daniel, sora White așează informațiile privitoare la țara minunată modernă în legătură cu împăratul papal de la miază-noapte, care intră în această țară prin intermediul unei legi naționale cu privire la duminică.

Istoria Israelului din vechime prezintă o paralelă importantă pe care Israelul modern trebuie să o cerceteze cu atenție și rugăciune. O lecție de cea mai mare importanță în această serie de articole este recunoașterea faptului că, întocmai precum Dumnezeu a pregătit “țara cea minunată” a Palestinei pentru Israelul din vechime, tot astfel El a pregătit “țara cea minunată” a Statelor Unite pentru poporul Adventist de Ziua a Șaptea – Israelul Său modern. Noi suntem cei cărora ne-a fost încredințată misiunea proclamării ultimului mesaj de avertizare a lumii, care este înspăimântător de neștiutoare cu privire la problemele implicate și cu privire la catastrofele iminente legate de aceste clipe finale ale timpului de probă. Israelului din vechime i se încredințase o lucrare asemănătoare, dar nu a reușit să o îndeplinească. Semnele timpului, alături de lumina revelatoare a profeției, cer în mod imperativ ca noi, ca popor, să începem să dăm la o parte în propria noastră viață orice obstacole care ar putea să ne împiedice să fim printre cei care proclamă cu voce tare această solie finală.

## Marea Scăpare

“Va intra și în țara cea minunată, și multe țări vor cădea. Dar Edomul, Moabul, și frunzașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui” Daniel 11:41. (traducerea engleză)

În Daniel 11:40 – 42, în fiecare verset este simbolizată o zonă specifică a cuceririlor Papalității. În articolele precedente am observat că, în versetul 40, Uniunea Sovietică este simbolizată de împăratul de la miază-zi, iar în versetul 41, Statele Unite este simbolizată de țara cea minunată. În versetul 42, întreaga lume este simbolizată de Egipt, despre care vom discuta într-un articol viitor. În fiecare dintre aceste versete se află termenul **țară**, scris cu litere italice pentru a evidenția un cuvânt care a fost înlocuit de traducători.

În versetul 40, Papalitatea cucerește numeroasele țări care au format Uniunea Sovietică, iar în versetul 42, Papalitatea aduce toate aceste țări sub dominația ei. Dar în versetul 41, când Papalitatea intră în

țara cea minunată a Statelor Unite, este scris și că mulți (oameni) vor cădea – și **nu** multe țări vor cădea. (Comentariul se adresează traducerii engleze, dar este valabil și pentru traducerea Cornilescu – n. trad.)

Din neatenție, traducătorii versiunii biblice King James (și cei români – n. trad.) au minimalizat o distincție importantă în contextul acestor versete, prin excluderea cuvântului țări, care apare în versetul 41. Papalitatea intră mai întâi în țările fostei Uniuni Sovietice; apoi, intră în Statele Unite; iar apoi, fiecare țară de pe glob este adusă în starea de supunere.

## Un marș înainte

În Daniel 11:40 – 45, vedem Papalitatea mărșăluind pe drumul ascensiunii ei spre tronul lumii, iar în cele din urmă spre distrugerea ei finală. Aceste versete descriu succesiunea de evenimente progresive ale înaintării împăratului de la miază-noapte. În versetul 40, acesta **se năpustește** asupra împăratului de la miază-zi; apoi **înaintează** asupra țărilor lui; și apoi **le îneacă**. În versetul 41, **intră** în țara cea minunată; iar în versetul 42 se deplasează în Egipt și, începând cu versetul 43, toate țările “**vin în alai** după el”. În versetul 44, **pornește** cu mânie să nimicească, și în viitor, în versetul 45, își “**întinde corturile** palatului său”, după care își **ajunge sfârșitul**. Aceste evenimente revelatoare oferă un tablou ce ilustrează faptul că evenimentele simbolizate în contextul pasajului, se află într-un proces de progresie. Tot într-un proces de progresie sunt și evenimentele asociate cu apropierea încercării legate de Legea duminicală, simbolizată în versetul 41.

## O dublă separare

După cum Papalitatea intră, în sens spiritual, în țara cea minunată, prin actul de emitere a Legii duminicale, cei care “vor scăpa din mâna sa” se află în contrast cu cei care “au căzut”. Separarea dintre cei **căzuți** și cei care **scapă** are loc mai întâi în rândul poporului lui Dumnezeu, iar apoi se întinde în întreaga lume. Legea duminicală constituie partea finală a unui proces de segregare a poporului lui Dumnezeu și începutul unui proces de segregare a lumii. Prima separare are loc în interiorul bisericii lui Dumnezeu și îi deosebește pe cei care vor primi ploaia târzie, de cei care vor asculta de spiritele și doctrinele înșelătoare ale diavolilor:

“**Marea încercare** care este foarte aproape [încercarea Sabatului], îi **va cerne** pe cei care nu au fost aleși de Dumnezeu, iar El va avea un popor curat, adevărat și sfințit, pregătit pentru ploaia târzie”. *Selected Messages*, book 3, p. 385.

“Am văzut că, dacă nu vor câștiga biruința asupra oricărei porniri firești, împotriva mândriei, a egoismului, a iubirii de lume și asupra oricărei fapte și a oricărui cuvânt greșit, nici unul nu va putea împărtăși ‘înviorarea’. Prin urmare, trebuie să venim tot mai aproape și tot mai aproape de Domnul și să căutăm stăruitor acea pregătire necesară pentru a fi capabili să rezistăm în bătălia zilei Domnului. Să ne aducem aminte că Dumnezeu este sfânt și că numai ființele sfinte pot trăi veșnic în prezența Sa”. *Early Writings*, p. 71.

“**Când legea lui Dumnezeu va fi anulată**, biserica se va diviza prin încercări de foc, și numărul celor care vor da ascultare spiritelor și doctrinelor înșelătoare ale diavolilor, va fi mai mare decât anticipăm noi în prezent”. *Selected Messages*, book 2, p. 368.

Cea de a doua separare începe atunci când mireasa curată a lui Dumnezeu va începe să le cheme pe “celelalte oi” să iasă afară din Babilon.

“**Când** cei care ‘nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire’ (2 Tesaloniceni 2:12), acceptă lucrarea unei mari rătăcirii și cred o minciună, **atunci** lumina adevărului va străluci asupra tuturor celor ale căror inimi sunt deschise pentru a-l primi, și toți copiii Domnului, care au rămas în Babilon, vor asculta chemarea: ‘Ieșiți din ea, poporul Meu’. Apocalipsa 18:4”. *Maranatha*, p. 173.

Persecuția care însoțește încercarea legii duminicale, divide poporul lui Dumnezeu în cei care “acceptă lucrarea unei mari rătăcirii” și cei care “sunt pregătiți pentru ploaia târzie”.

“În absența persecuției, în rândul nostru s-au strecurat oameni care par demni de încredere și a căror creștinism este indiscutabil, dar care, **dacă ar izbucni persecuția**, ar ieși din mijlocul nostru”. *Evangelism*, p. 360.

“**Pe măsură ce se apropie furtuna**, un mare număr dintre cei care **mărturisiseră** credința în întreita solie îngerească, dar care nu au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, își vor abandona pozițiile și vor intra în rândurile opoziției”. *The Great Controversy*, p. 608.

## **O schimbare în rău**

Când Statele Unite va forma o alianță cu Catolicismul, așa cum descrie Daniel 11:40, Statele Unite va înceta să mai susțină definiția și principiile Protestantismului. Această schimbare se va desfășura în mod progresiv, conducând la votarea Legii duminicale, simbolizată prin actul de întindere a mâinii. În afară de impunerea Legii duminicale, această alianță va continua să ia amploare, până în punctul în care Statele Unite va forța întreaga lume să facă un chip fiarei, iar în cele din urmă va fi promotorul unui decret de condamnare la moarte.

“Nu putem înțelege cum se poate disculpa Biserica Romană de acuzația de idolatrie. . . . Dar aceasta este religia către care protestanții încep să privească într-o manieră atât de favorabilă, și care **în viitor se va uni** cu Protestantismul. Cu toate acestea, unirea nu se va înfăptui printr-o schimbare a Catolicismului; deoarece Roma nu se schimbă niciodată. Ea pretinde că este infailibilă. Cel care se va schimba va fi Protestantismul. Adoptarea ideilor liberale îi vor face în stare să dea mâna cu Catolicismul”. *Review and Herald*, 1 iunie, 1886.

Înainte de “impunerea strictă” a Legii duminicale, pe măsură ce Statele Unite se apropie de Catolicism și pe măsură ce se îndepărtează de moștenirea ei protestantă, protecția divină care a fost oferită acestei națiuni, datorită principiilor protestantismului, va începe să-i fie retrasă. Retragera favorii divine aduce asupra națiunii calamități și necazuri proporționale cu micșorarea distanței dintre Statele Unite și Catolicism. Aceste necazuri contribuie la inițierea persecuției, care la rândul ei, contribuie la separarea poporului lui Dumnezeu.

“Se va declara că oamenii Îl ofensează pe Dumnezeu prin încălcarea sabatului duminical; că acest păcat constituie cauza **calamităților care nu vor înceta până când** duminica nu va fi **impusă cu strictețe**; iar cei care prezintă cerințele celei de a patra porunci, duc oamenii în rătăcire, împiedicând **revenirea favorii divine și prosperitatea**. Astfel, se vor repeta, atât acuzația adusă în trecut slujitorilor lui Dumnezeu, cât și argumentele pe care a fost întemeiată”. *The Great Controversy*, p. 590.

Poporul acestei țări va dori o “revenire a favorii divine și a prosperității”. Dorința lor după restabilirea “prosperității” indică faptul că, înainte de decretarea Legii duminicale, va exista o cădere economică.

“Mijloacele materiale investite pentru cauza lui Dumnezeu cu o atât de mare precauție în prezent, și care sunt reținute în mod egoist, vor fi aruncate în scurt timp la cârțițe și la lilioci, împreună cu toți idoli. **Banii se vor devaloriza curând și brusc**, în timp ce conștiințele oamenilor se vor deschide în fața realității scenelor veșniciei”. *Welfare Ministry*, p. 266.

Instabilitatea economică crescândă și calamitățile tot mai devastatoare care vor contribui la solicitarea unei păziri a duminicii pe de o parte, și la accelerarea persecuției pe de altă parte, vor contribui la adâncirea separării din interiorul poporului Dumnezeu. Atunci, lucrarea noastră de avertizare va fi împiedicată de persecuție, de crize economice, de calamitățile tot mai mari și de apostazia din rândurile noastre:

“Lucrarea pe care biserica nu a reușit să o îndeplinească în timp de pace și prosperitate, va trebui realizată în miezul unei crize teribile și în cele mai descurajatoare și potrivnice circumstanțe. Avertismentele împotriva conformării cu lumea, care au fost aduse la tăcere sau evitate, trebuie proclamate în mijlocul celei mai înfocate opoziții a vrăjmașilor credinței. Și, **în acel timp**, clasa celor superficiali și conservatori, a căror influență a întârziat progresul lucrării, va renunța la credință și va intra în rândurile vrăjmașilor ei declarați, pe care îi simpatizaseră multă vreme”. *Testimonies*, vol. 5, p. 463.

## Zguduirea

Acest proces de separare este numit “zguduire”. Zguduirea își va încheia lucrarea în poporul lui Dumnezeu la scurt timp după ce Legea duminicală este votată în Statele Unite, urmând a fi impusă tuturor locuitorilor pământului. Legea duminicală reprezintă linia de sosire pentru cei care se declară a fi Adventiști de Ziua a Șaptea, și linia de start pentru cei pe care zguduirea îi determină să plece din Adventism în lume. Criza referitoare la sfințenia Sabatului sau a duminicii, va constitui linia de demarcație între ascultare și neascultare în această lume.

“Sabatul va fi marele test al loialității, deoarece este punctul cel mai controversat al adevărului. Când oamenii vor fi supuși acestui test final, **linia de demarcație** dintre cei ce Îi slujesc și cei ce nu Îi slujesc lui Dumnezeu, va fi trasată. În timp ce păzirea sabatului fals în conformitate cu legile statului și împotriva poruncii a patra, va constitui votul de recunoaștere a unei puteri aflate în opoziție cu Dumnezeu, păzirea adevăratului sabat, în ascultarea de legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă a loialității față de Creator. În timp ce, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, o clasă de oameni va primi semnul fiarei, ceilalți vor alege semnul supunerii față de autoritatea divină și vor primi sigiliul lui Dumnezeu”. *The Great Controversy*, p. 605.

## La înălțimea chemării

Odată cu intensificarea persecuțiilor, cei care doar au pretins că dețin adevărul, dar nu l-au experimentat, vor continua să fugă din rândurile Adventismului. În acel timp, cei care nu numai că au mărturisit adevărul, ci l-au și experimentat, vor deveni mai zeloși, pe măsură ce se va accentua apostazia din lume și din biserică:

“**Când** legea lui Dumnezeu este anulată, **când** numele Lui este dezonorat, **când** se consideră că păzirea Sabatului zilei a șaptea constituie un act de trădare față de țară, **când**, în orbirea minții și în împietrirea inimii, lupii îmbrăcați în haine de oi caută să-și liniștească conștiința, vom renunța noi oare la loialitatea noastră față de Dumnezeu? Nu, nu. Făcătorul de rele este plin de ură satanică împotriva celor ce sunt loiali poruncilor lui Dumnezeu, dar valoarea legii lui Dumnezeu ca normă de conduită trebuie dovedită în mod vizibil. **Pe măsură ce lumea și biserica se unesc în anularea legii, zelul celor care ascultă de Domnul va crește.** Ei vor spune asemenea psalmistului: ‘Eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul; da, mai mult decât aurul curat’ Psalmii 119:127. Aceasta se va întâmpla în mod sigur, când legea lui Dumnezeu va fi anulată printr-un act național. **Când** duminica va fi înălțată și susținută prin lege, **atunci principiul motivator al poporului lui Dumnezeu va fi evidențiat**, așa cum a fost evidențiat principiul celor trei evrei, atunci când Nebucadnețar le-a poruncit să se închine înaintea chipului de aur din câmpia Dura. Când adevărul va fi înlocuit cu falsitatea, vom putea înțelege care este datoria noastră”. *Manuscript Releases*, vol 13, p. 71.

## ***Timpul judecăților distrugătoare***

Separarea poporului lui Dumnezeu, care “scapă” de împăratul de la miez-noapte, de aceia care sunt “cucerii” de către acesta, va atinge punctul culminant când legea lui Dumnezeu va fi anulată “într-o manieră specifică”. Acest act de apostazie națională este urmat de ruină națională, deoarece judecățile distrugătoare ale lui Dumnezeu se revarsă:

“Vine un timp **când** legea lui Dumnezeu va fi anulată **într-o manieră specifică**. Prin acte legislative, conducătorii națiunii noastre vor întări Legea duminicală și astfel poporul lui Dumnezeu va ajunge într-un mare pericol. **Când** națiunea noastră va decreta în consiliile ei legislative, legi care prin care conștiințele oamenilor vor fi înlănțuite în ceea ce privește privilegiile lor religioase, obligând păzirea duminicii și exercitând presiuni împotriva celor care păzesc sabatul zilei a șaptea, în țara noastră vor fi anulate toate prevederile și scopurile legii lui Dumnezeu; **iar apostazia națională va fi urmată de ruina națională.**” *Review and Herald*, 18 decembrie, 1888.

“Protestanții vor influența pe conducătorii țării să conceapă legi care restaurează supremația pierdută a omului fărădelegii, care stă în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Principiile Bisericii Romano-Catolice vor fi luate sub protecția și grija statului. **Această apostazie națională va fi urmată rapid de ruina națională.** Protestul adevărului Bibliei nu va mai fi tolerat de către cei care nu au făcut din legea lui Dumnezeu o normă de conduită”. *Review and Herald*, 15 iunie, 1897.

## ***Ușa închisă***

Când Legea duminicală va fi impusă, “ruina națională” va urma “cu rapiditate”. În acest timp al “judecăților distrugătoare”, pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea din Statele Unite, perioada de probă se va încheia.

“Mulți dintre cei care cunoscuseră adevărul, au trăit o viață lipsită de loialitate față de Dumnezeu și s-au îndepărtat de credință. Locurile rămase goale în rândul credincioșilor, vor fi ocupate de către cei pe care Domnul Hristos i-a prezentat ca venind în cel de-al unsprezecelea ceas. Duhul lui Dumnezeu luptă pentru a câștiga inimile multora. Pentru cei care nu au avut ocazia de a învăța adevărul, **timpul judecăților distrugătoare ale lui Dumnezeu este un timp al harului.** Domnul îi caută cu duioșie. Inima Lui plină de milă este impresionată; mâna Lui este încă întinsă pentru a-i salva, în timp ce, **pentru cei care nu vor dori să intre, ușa harului este închisă.** Un mare număr dintre cei care aud adevărul pentru prima dată în aceste zile din urmă, vor fi primiți”. *This Day With God*, p. 163.

Cei aflați în Babilon, pentru “inimile cărora luptă Duhul lui Dumnezeu”, vor răspunde soliei vestite cu glas tare și vor lua locurile adventiștilor care “au trăit o viață lipsită de loialitate față de Dumnezeu”. Pentru aceștia, timpul “ruinei naționale” va fi “un timp al judecăților distrugătoare ale lui Dumnezeu”, în timp ce, pentru cei care nu avuseseră “nici o ocazia de a învăța adevărul”, va fi “un timp al harului”. Timpul harului și timpul judecății sunt determinate de propriul nostru răspuns față de lumina care a fost la dispoziția noastră a tuturor.

## ***Ce ar fi putut face***

Mai mult decât oricare alt popor, Adventiștii de Ziua a Șaptea nu vor avea nici o scuză pentru faptul că nu au înălțat Sabatul în timpul impunerii Legii duminicale, deoarece noi nu suntem judecați numai pentru ceea ce știm, ci și pentru ceea ce am fi putut cunoaște, dacă am fi folosit fiecare ocazie de iluminare:

“Pedepsa **celor care avuseseră ocazii abundente de a cunoaște adevărul**, dar care în orbire și necredință au luptat împotriva lui Dumnezeu și a solilor Săi, va fi proporțională cu lumina pe care au respins-o. **Dumnezeu i-a favorizat într-o mare măsură**, oferindu-le avantaje și daruri deosebite, pentru ca ei să poată lăsa ca lumina lor să strălucească mai departe și asupra altora. Dar în perversitatea lor, ei i-au dus pe alții în rătăcire. **Dumnezeu îi va judeca pentru binele pe care l-ar fi putut face, dar nu l-au făcut**. El le va cere socoteală pentru **ocaziile greșit folosite**. Ei au părăsit calea lui Dumnezeu, mergând pe propriile lor căi, și vor fi judecați după faptele lor. Trăind în contradicție cu principiile adevărului, ei L-au dezonorat pe Dumnezeu. Au ajuns niște neînțelepți înaintea ochilor Lui, deoarece au schimbat adevărul Său într-o minciună. Pe cât de renumiți au fost datorită harurilor revărsate asupra lor, pe atât de renumiți vor fi datorită severității pedepsei care va cădea asupra lor”. *Review and Herald*, 25 iunie 1901.

Pe măsură ce adevărul, aflat în miezul controversii, se va răspândi în lume prin Adventism, cei care se află în lume, vor fi supuși aceluiași test de verificare la care fuseseră supuși adventiștii. Încercarea va determina modul în care răspundem adevărului în momentul în care ne este adus la cunoștință. Primirea “semnului fiarei” presupune în mod necesar o alegere conștientă cu privire la Sabatul lui Dumnezeu.

Nimeni nu va primi “semnul fiarei”, până când “adevărul nu i-a fost descoperit cu claritate”. Pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, acest subiect a fost prezentat în mod clar, cu mult timp înainte apariția Legii duminicale. Ei au fost “luminați cu privire la obligativitatea respectării adevăratului Sabat” și pentru ei, “a încălca legea lui Dumnezeu” și “a asculta o poruncă a cărei autoritate nu este mai înaltă decât autoritatea însăși a Romei”, înseamnă “a recunoaște supremația Papalității”, a primi semnul fiarei și a pune capăt timpului de probă acordat.

## **Marea scăpare**

În versetul 41 sunt menționați cei “care vor scăpa din mâna lui”. În această expresie, termenul “mână” constituie un simbol profetic ce descrie puterea și autoritatea exercitate prin intermediul unei cuceriri.

“Așa vorbește Domnul: ‘Iată, voi da pe Faraon Hofra, împăratul Egiptului în țara lui Iuda, în mâinile vrăjmașilor lui, în mâinile celor ce vor să-l omoare, cum am dat pe Zedechia, împăratul lui Iuda, în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, vrăjmașul Său, care voia să-l omoare’” Ieremia 44:30. Vezi de asemenea Zaharia 11:6.

Când împăratul de la miază-noapte intră în țara cea minunată, unii scapă din **mâna** lui, iar alții sunt doborâți. Cuvântul “mână” este folosit pentru a reprezenta puterea și autoritatea exercitate de Papalitate atunci când intră în Statele Unite și face să cadă multe țări. Autoritatea Papalității este exprimată prin Legea duminicală:

“Scriitorii papali citează, ca semn al autorității Bisericii Catolice, ‘actul de schimbare a Sabatului cu duminica, act pe care protestanții îl acceptă; . . . deoarece prin păzirea duminicii, ei recunosc puterea bisericii de a stabili sărbători și de a emite porunci a căror încălcare înseamnă păcat.’ - Henry Tuberville, *An Abridgement of the Christian Doctrine*, pagina 50. Prin urmare, ce altceva este schimbarea Sabatului, dacă nu simbolul, sau semnul autorității Bisericii Romane – ‘semnul fiarei?’” *The Great Controversy*, p. 448.

“Semnul, sau sigiliul, lui Dumnezeu este dezvăluit în păzirea Sabatului zilei a șaptea, memorialul Creațiunii Domnului.

... Semnul fiarei este opusul acestuia – păzirea primei zile a săptămânii. Acest semn îi separă pe cei care recunosc supremația autorității papale, de cei care recunosc autoritatea lui Dumnezeu”. *Testimonies*, vol 8, p.117.

Când Daniel 11:41 este înțeles în acest context, folosirea termenului “mână” reprezintă preluarea de către papalitate a autorității spirituale în Statele Unite, prin decretarea Legii duminicale. În mărturia din Apocalipsa 13:16, care spune că “toți” oamenii trebuie să primească un semn pe “mâna dreaptă”, Ioan

folosește de asemenea termenul “mână”, pentru a identifica semnul autorității Papalității. În Daniel 11:42, impunerea Legii duminicale este simbolizată prin căderea Statelor Unite în “mâna” Papalității. Salvarea celor care “vor scăpa” din mâna lui, are loc abia atunci când este decretată Legea duminicală, deoarece, înainte de aceasta, nu se poate vorbi despre o problemă juridică.

Actul de întindere a mâinii Protestantismului spre Catolicism este de fapt un act de subjugare spirituală a Protestantismului de către autoritatea Papalității. Referindu-se la aceleași subiecte și la aceeași perioadă de timp, Spiritul Profetic de asemenea folosește în sens simbolic termenul “mână” și descrierea marșului împăratului de la miază-noapte. Observați cum este menționat termenul “mână”:

“**Când** națiunea noastră se va dezice de principiile ei de guvernământ, într-o asemenea măsură încât să pună în aplicare o Lege duminicală, prin acest act, Protestantismul **va da mâna** cu Papalitatea”. *Testimonies*, vol. 5, p. 712.

“Prin decretul de impunere a instituției Papalității și de încălcare a legii lui Dumnezeu, **națiunea noastră** se va îndepărta în totalitate de neprihănire. **Când Protestantismul își va întinde mâna** dincolo de prăpastie, **pentru a strânge mâna puterii Romane, când va traversa abisul pentru a da mâinile cu spiritismul, când**, sub influența acestei triple alianțe, țara noastră va respinge orice principiu aflat în Constituția ei, ca țară protestantă și republicană, și va asigura propagarea minciunilor și înșelăciunilor papale, **atunci** putem ști că a sosit ceasul lucrărilor miraculoase ale Satanei și că sfârșitul este aproape”. *Mărturii*, vol. 5, p. 451.

“Cel care se va schimba este Protestantismul. Adoptarea ideilor liberale de către acesta, îl va face în stare **să dea mâna cu Catolicismul**”. *Review and Herald*, 1 iunie, 1886.

“Protestanții din Statele Unite vor fi primii care **își vor întinde mâinile dincolo de prăpastie**, pentru a **da mâna cu spiritismul**; **ei vor traversa abisul** pentru a-și **strânge mâinile cu** puterea Romană; și sub influența acestei **triple alianțe, țara aceasta va păși pe urmele Romei în încălcarea drepturilor libertății de conștiință**”. *The Great Controversy*, p. 588.

“Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” Amos 3:3.

Sora White, nu numai că folosește termenul “mână” pentru a simboliza susținerea autorității Romei de către Statele Unite, prin impunerea Legii naționale duminicale, ci, de asemenea, descrie Papalitatea din această perioadă istorică, ca fiind lansată într-o succesiune de cuceriri spirituale. Daniel îl descrie pe împăratul de la miază-noapte mărșăluind în Uniunea Sovietică, apoi în Statele Unite, și apoi în întreaga lume. Sora White descrie aceste scene în mod asemănător și prezintă înaintarea Romei, prin declarația, “această țară va păși pe urmele Romei în încălcarea drepturilor libertății de conștiință”.

## Edom, Moab, Amon

“Va intra și în țara cea minunată, și multe țări vor cădea. Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui”. Danie 11:41.

În cele două articole precedente ale acestei serii, am identificat țara cea minunată din Daniel 11:41 ca fiind Statele Unite și, de asemenea, am observat că, atunci când Papalitatea, simbolizată prin împăratul de la miază-noapte, va intra în Statele Unite, mulți vor cădea, iar alții vor scăpa din “mâna lui”. Cei care vor cădea, **își vor da mâna** cu Papalitatea, simbolizând o recunoaștere a autorității spirituale a puterii papale, iar acest fapt va avea loc când împăratul de la miază-noapte va “intra” în țara cea minunată, prin intermediul decretării Legii naționale duminicale în Statele Unite.

## Un marș înainte

În ultimul articol am descris acest verset ca ilustrând o succesiune progresivă de evenimente, care se desfășoară odată cu apropierea crizei legate de Legea duminicală, impusă cu tot mai multă insistență în Statele Unite. Pe măsură ce înaintează în timp, evenimentele și criza produsă se accentuează, accelerând procesul de “zguduire”.

Pentru Adventism, zguduirea culminează cu purificarea finală a bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Această purificare este determinată de apostazia adventiștilor care nu au trăit niciodată “adevărul” în experiența lor personală, și ca urmare, sunt nepregătiți să reziste în fața persecuției declanșate împotriva poporului lui Dumnezeu, datorită păzirii Sabatului. În acest timp, influența și autoritatea Papalității continuă să sporească, aducându-și la îndeplinire cuceririle spirituale asupra lumii înainte de “a-și ajunge sfârșitul”.

În această perioadă de timp, poporul lui Dumnezeu va fi purificat, pregătind calea pentru revărsarea ploii târzii, care va da putere poporului lui Dumnezeu pentru a rezista în timpul strâmtorării, precum și pentru a proclama ultima solie de avertizare. Ultima solie de avertizare este solia “vestită cu glas tare” care, de asemenea, devine din ce în ce mai puternică, pe măsură ce înaintează în întreaga lume.

“Cuvântul lui Dumnezeu, care se află în legea Sa, este adus la cunoștința fiecărei ființe inteligente. Pe măsură ce ne apropiem de testul final, adevărul prezent, solia celui de-al treilea înger, trebuie proclamat cu glas tare, **adresându-se o putere crescândă.**” *Ellen G. White 1888 Materials*, p. 1710. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

## **Scăpați din propriile lor țări**

În istoria recentă, numeroși cetățeni de diferite naționalități s-au refugiat datorită guvernelor represive din țările lor. Fie că ne gândim la vietnamezi, sau mai recent la cetățenii cubanezi sau haitieni, care au încercat să fugă din țările lor, înțelegem, nu numai că au scăpat din propriile lor țări, dar și faptul că au continuat să-și păstreze particularitățile naționale. Vietnamezii sunt refugiați, dar continuă să fie vietnamezi. Tot astfel putem spune că, Edom, Moab și Amon îi reprezintă pe acei “refugiați” care au părăsit Babilonul în timpul soliei vestite cu glas tare și reprezintă tripla împărțire a Babilonului modern.

Încă de la începutul dezbaterii privitoare la Edom, Moab și Amon, trebuie să înțelegem că, aceste simboluri sunt localizate în succesiunea evenimentelor, în perioada de început a timpului soliei vestite cu glas tare, când Legea duminicală tocmai fusese impusă în Statele Unite. În acea perioadă, criza străbate Adventismul și, prin intermediul lui, ajunge în întreaga lume, iar imediat după aceea este descris Edomul, Moabul și copiii lui Amon ca fiind cei ce “scapă” din mâna Papalității.

Termenul tradus aici prin “a scăpa” are sensul de “a aluneca din mâna, a scăpa pe furiș”, semnificând de asemenea o acțiune de “**eliberare sau salvare**”. Această definiție implică faptul că, înainte de a scăpa, cele trei popoare erau prinse în mâna Papalității. Mesajul pe care poporul lui Dumnezeu îl proclamă în această perioadă de timp, este chemarea de a ieși din Babilon, iar Edom, Moab și Amon simbolizează acele popoare care încep să răspundă soliei finale din Apocalipsa 18:4, în care este adresată chemarea: “**ieșiți din ea poporul Meu**”.

“**De această dată**, cu privire la Babilon se declară că, ‘păcatele ei s-au îngrămadit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei’ Apocalipsa 18:5. Cetatea Babilonului a umplut deja măsura vinovăției, iar pedeapsa distrugerii este pe punctul de a cădea asupra ei. Dar **Dumnezeu încă mai are un popor care se află în Babilon**; și înainte de revărsarea judecăților Lui, cei **credincioși** trebuie **chemăți să iasă afară**, ca să ‘nu fie părtași la păcatele ei, și să nu fie loviți cu urgiile ei’. Această mișcare este simbolizată de coborârea din cer a îngerului care luminează pământul cu slava sa, și strigă cu glas tare, anunțând păcatele Babilonului. În continuarea soliei, se aude chemarea: ‘**Ieșiți din ea poporul meu**’. Aceste avertismente se alătură soliei celui de-al treilea înger, rostită cu un strigăt puternic.

Cele trei popoare simbolice, care răspund chemării de a ieși din Babilon și de a scăpa în acest fel din mâna Papalității, sunt reprezentate de asemenea și de “celelalte oi” pe care Domnul Hristos a făgăduit că le va chema la Sine:

“Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor” Ioan 10:16.

Ilustrația prin care Domnul Hristos descria “ziua arătării Fiului Omului” conține o aluzie la aceste popoare:

“Dar, în ziua în care **a ieșit Lot din Sodoma**, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului” Luca 17:29 – 30.

Sora White ne ajută să înțelegem mai bine acest pasaj, prin descrierea perioadei timp a “strigătului cu glas tare”:

“Slujitorii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus și cu fețe luminate, strălucind în sfântă consacrare, au ieșit pentru a proclama solia venită din Cer. **Suflete împrăstiate pretutindeni, în toate organismele religioase**, au răspuns **chemării**, iar cei prețioși au fost zoriții **să iasă din bisericile blestемate, asemenea lui Lot** care a fost zorit **să iasă din Sodoma** înainte de nimicirea acesteia”. *Early Writings*, p. 278 – 279.

## **Revenirea din moarte**

Sora White declară că a văzut “companie după companie părăsind armata Domnului și alăturându-se vrăjmașului”, și apoi “**popor după popor**, ieșeau din rândurile vrăjmașului și se uneau cu poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu”. Aceste popoare vin din “bisericile blestемate”, și de asemenea din “rândurile vrăjmașului”.

“În viziune mi-au fost arătate două armate aflate într-un teribil conflict. Una dintre armate se afla sub steaguri ce purtau însemnele lumii; cealaltă era condusă de stindardul însângерat al prințului Emanuel. Standard după standard, erau lăsate să se prăbușească în țărână, în timp ce companie după companie părăsea armata Domnului, alăturându-se vrăjmașului și **popor după popor, ieșeau din rândurile vrăjmașului și se uneau cu poporul păzitor al lui Dumnezeu**”. *Testimonies*, vol. 8, p. 41.

Înțelegem că cele trei popoare îi reprezintă pe acei membrii care răspund soliei vestite cu glas tare. Aceste popoare sunt cele care vor fugi din Babilon. Ele au fost prinse în lanțurile Babilonului modern, dar odată ce adevărul devine limpede, aceste popoare răspund chemării de a se despărți de Babilon. Ele sunt acele “alte oi”, sau “ceilalți copii ai Domnului care rămân în Babilon” și pe care Domnul îi va chema să iasă afară în timpul ploii târzii.

“**Când** cei care ‘nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire’ (2 Tesaloniceni 2:12), vor fi lăsați să accepte o lucrare de amăgire și să creadă o minciună, **atunci** lumina adevărului va străluci asupra tuturor celor ale căror inimi sunt deschise pentru a-l primi, și toți **copiii Domnului care rămân în Babilon** vor asculta chemarea: ‘Ieșiți din ea, poporul Meu’ Apocalipsa 18:4”. *Maranatha*, p. 173.

## **O istorie a opoziției și a urii**

Pentru a identifica cine sunt și ce anume simbolizează aceste popoare, trebuie să aplicăm regula de interpretare profetică pe care am utilizat-o anterior în această serie de articole. Regula ne impune să înțelegem Edom, Moab și Amon în sens spiritual, și nu ca popoare literale. Pentru a înțelege aplicațiile spirituale moderne ale profeției, este necesar să înțelegem mai întâi paralela literală istorică, și procedând astfel, să stabilim fundamentul informațiilor care constituie temelia aplicației spirituale moderne.

Edom înseamnă “roșu” și este celălalt nume al lui Esau și al descendenților lui:

“Și Esau a zis lui Iacov: ‘Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală’. Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom. Iacov a zis: ‘Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!’ Esau a răspuns: ‘Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?’ Și Iacov a zis: ‘Jură-mi întâi’. Esau i-a jurat, și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut?” Geneza 25:30 – 34.

“Vegheați să nu fie între voi nimeni desfrânat sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut” Evrei 12:16 – 17.

Poporul Edomit era fratele poporului Israel. Esau fusese un om desfrânat și lumesc, care a renunțat la dreptul de întâi născut pentru plăcerile acestei lumi. Moab înseamnă, “de la tatăl”, iar ca popor a fost descendentul relației incestuoase dintre Lot și fiica cea mare a acestuia. Amon înseamnă, “unchi din partea tatălui”, și ca popor, a fost descendentul relației incestuoase dintre Lot și fiica cea mică a acestuia.

“Cele două fete ale lui Lot au rămas astfel însărcinate de tatăl lor. Cea mai mare a născut un fiu, căruia i-a pus numele Moab; el este tatăl Moabiților din ziua de azi. Cea mai tânără a născut și ea un fiu, căruia i-a pus numele Ben-Ammi: el este tatăl Amoniților din ziua de azi” Geneza 19:36 – 38.

Observăm că cele trei popoare din Daniel 11:41 se află într-o relație de înrudire spirituală cu poporul Israel și sunt caracterizate de desfrâu sau incest, ceea ce reprezintă implicarea lor în legături nelegiuite – o caracteristică principală a Babilonului modern. Istoria acestor popoare descrie o ură străveche și respingerea lucrării poporului lui Dumnezeu, ilustrând opoziția spirituală manifestată împotriva poporului lui Dumnezeu din zilele noastre.

“Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‘Pentru că **Edomul s-a dedat la răzbunare față de casa lui Iuda**, pentru că s-a făcut vinovat și s-a răzbunat pe ea”. Ezechiel 25:12.

“Am auzit ocările Moabului și batjocurile copiilor lui Amon, când defăimau pe poporul Meu, și se ridicau cu trufie împotriva hotarelor lor. De aceea, pe viața Mea, zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, că Moabul va fi ca Sodoma, și copiii lui Amon ca Gomora: un loc acoperit cu mărăcini, o groapă de sare, un pustiu veșnic; rămășița poporului Meu **îi va jefui, rămășița neamului Meu îi va stăpâni**”. Țefania 2:8 – 10.

Observați că profeția prezicea că rămășița poporului lui Dumnezeu, nu numai că le va jefui, ci le va și stăpâni. În timpurile străvechi, aceste trei popoare se împotriviseră poporului lui Dumnezeu, iar închinarea lor falsă a fost o continuă ispită pentru acesta.

În ciuda legăturilor de rudenie cu Israelul din vechime, Edomul, Moabul și Amonul au fost vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu, practicând o formă de închinare falsă, în contrast cu adevărata închinare a lui Dumnezeu. Luând considerare legăturile de rudenie și opoziția lor față de Israelul antic, Dumnezeu apreciază în mod deosebit faptul că aceste popoare acceptă adevărata închinare înaintea lui Dumnezeu Vezi 1 Regi 11:5, 7; 2 Cronici 25:14.

“**Amonitul și Moabitul** să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecilea neam, pe vecie, pentru că nu v-au ieșit înainte cu pâine și apă, pe drum, la ieșirea voastră din Egipt, și pentru că au adus, pe preț de argint, împotriva ta pe Balaam, fiul lui Peor, din Petor din Mesopotamia, ca să te blesteme. Dar Domnul, Dumnezeul tău, n-a voit să asculte pe Balaam; și Domnul, Dumnezeul tău, a schimbat blestemul acela în binecuvântare, pentru că tu ești iubit de Domnul, Dumnezeul tău. Să nu-ți pese nici de propășirea lor, nici de bunăstarea lor, toată viața ta, pe vecie. Să nu urăști pe **Edomit**, căci este fratele tău; să nu urăști pe Egiptean, căci ai fost străin în țara lui: fiii care li se vor naște, în al treilea neam, să intre în adunarea Domnului” Deuteronom 23:3 – 8.

Sora White ne informează că Daniel și Apocalipsa “se completează” reciproc. Când sunt privite ca o singură entitate simbolică, cele trei popoare reflectă împărțirea Babilonului modern, completând descrierea Babilonului modern din cartea Apocalipsei.

## ***Babilonul și tripla alianță***

“Și **femeia**, pe care ai văzut-o, este **cetatea cea mare**, care are stăpânire peste împărății pământului” Apocalipsa 17:18.

În profeție, “o mare cetate” reprezintă o împărăție. Vezi Apocalipsa 11:8; 21:10. Solia celui de-al doilea înger este o chemare de a ieși din împărăția Babilonului, deoarece în această solie, Babilonul este identificat ca fiind “cetatea cea mare”.

“Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: ‘A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!’ ” Apocalipsa 14:8.

Apocalipsa descrie natura tripartită a “cetății celei mari” (împărăția Babilonului):

“**Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți**, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui” Apocalipsa 16:19.

“Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște” Apocalipsa 16:13.

Tripla confederație a Babilonului modern este reprezentată de balaur, fiară și profetul mincinos. Această triplă alianță este constituită din spiritism, simbolizat de balaur; Catolicism, simbolizat de fiară; și Protestantismul apostaziat, simbolizat de profetul mincinos. Protestantismul nu poate fi etichetat ca fiind apostaziat până când nu se împlinește Apocalipsa 13:11, și până când nu vorbește ca un balaur prin emiterea Legii naționale duminicale. Prin urmare, acesta este momentul în care cele trei duhuri necurate sunt descrise ca asociindu-se într-o triplă alianță.

“Prin decretul de impunere instituției Papale și încălcarea legii lui Dumnezeu, **națiunea noastră se va îndepărta pe deplin** de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie, pentru a prinde mâna puterii Romane, când vom traversa abisul pentru a da mâinile cu spiritismul, când, sub influența **acestei triple alianțe**, țara noastră se va dezice de orice principiu al Constituției ei, ca țară protestantă și republicană, și va asigura propagarea minciunilor și a înșelăciunilor Papalității, atunci putem ști că a venit timpul lucrărilor miraculoase ale Satanei și că sfârșitul este aproape”. *Testimonies*, vol. 5, p. 451.

În timp ce aceste trei puteri se unesc împotriva legii lui Dumnezeu și împotriva poporului Lui, ele manifestă aceeași ură și rezistență pe care au manifestat-o predecesorii lor literală în istoria Edomului, Amonului și Moabului. Prin urmare, aceste trei popoare reflectă tripla constituție a Babilonului modern și pe de altă parte, îi reprezintă pe acei oameni care fug din Babilonul modern. Tripla alianță dintre balaur, fiară și proorocul mincinos, care constituie marea cetate a Babilonului va fi oficializată în timpul Legii duminicale, în care Edom, Moab și Amon sunt descrise ca scăpând din mâna Papalității.

## **Confirmarea din partea profeților**

În concordanță cu profețiile din Daniel și Apocalipsa, multe alte profeții biblice care prezintă scenariul sfârșitului descriu de asemenea trei vrăjmași care se opun lucrării lui Dumnezeu și a poporului Său.

În Numeri 22, descoperim o paralelă clară a perioadei timpului ploii târzii, în care copiii lui Israel se aflau pe punctul de a intra în Țara Făgăduinței. Apoi, Moab, Madian și Balaam sau ridicat pentru a se opune planurilor lui Dumnezeu și ale poporului Său.

În relatarea timpului lui Neemia, un fragment istoric despre care sora White spune că “simbolizează” lucrarea pe care trebuie să o îndeplinească poporul lui Dumnezeu din zilele noastre, îi descoperim pe Sanbalat, un moabit; Tobia, un amonit; și pe Gheșem, un arab, ridicându-se împotriva lucrării lui Dumnezeu și împotriva poporului Său.

În istorisirea triumfului lui Iosafat, aflată în 2 Cronici 20, când Iosafat intră în război cu Edom, Moab și Amon, avându-i în fruntea oștirii pe cântăreți, descoperim o ilustrare a triumfului final a poporului lui Dumnezeu.

O altă ilustrare deosebit de sugestivă a ultimelor evenimente ale istoriei, se află în istoria lui Ghedeon din Judecători 6 – 8, unde Ghedeon se războiește împotriva Madianiului, descendent al lui Avraam; a lui Amalec, descendent al lui Esau, și de asemenea împotriva fiilor Răsăritului.

Dar una dintre cele mai importante pasaje profetice care identifică trei vrăjmași, se află în Isaia 11:10 – 15. Sora White comentează primele trei versete ale acestui pasaj:

“ ‘Așa vorbește **Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: ‘Voi mai strânge și alte popoare** la cei strânși acum din el’ Isaia 56:8.

“ ‘Căutați în cartea Domnului, și citiți!’ ‘În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi **ca un steag** pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi **locuința Lui**. În același timp, Domnul își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării. El **va înălța un steag** pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului.’ Isaia 11:10 – 12.

“**Aceste cuvinte descriu lucrarea noastră**. Această scriptură trebuie să fie acceptată de către poporul nostru ca fiind o solie pentru zilele noastre. **Veștile bune ale mântuirii trebuie să fie duse la cei care nu le-au auzit**”. *Review and Herald*, 23 Iunie, 1904.

Acest pasaj din Isaia reprezintă lucrarea noastră în legătură cu problema Sabatul, deoarece acesta este definită ca fiind un steag, o emblemă sau un stindard:

“emblemă – 5251: definiție derivată din poziția 5264; un steag; un sigiliu; semnificațiile implică și ideea de loc de refugiu; în sens general, un semnal; în sens figurat, un punct de referință, o velă (nautică), un **însemn, un stindard**.

“5264: o lumină călăuzitoare ce strălucește de la distanță; a fi remarcabil asemenea unui semnal luminos; a se înălța ca un far: **a înălța o emblemă**, a purta un stindard”. *Strong's*.

Emblema sau steagul care este asociat cu “cartea legii”, și care va fi “înălțat” este Sabatul:

“Este timpul ca **adevăratul Sabat să fie prezentat înaintea poporului**, atât prin scrieri, cât și prin predicare. Dacă porunca a patra a Decalogului, precum și cei care o respectă sunt ignorați și disprețuiți, puținii credincioși știu că este timpul să nu se ascundă, ci **să înalțe legea lui Iehova, fluturând steagul** pe care este înscris mesajul celui de-al treilea înger, ‘Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus’ Apocalipsa 14:12”. *Evangelizare*, p. 281; vezi de asemenea *Testimonies*, vol. 6, p. 352 – 353; și *Early Writing*, p. 74.

Sora White comentează și următorul verset din profeția lui Isaia:

“Pizma lui Efraim va înceta, și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim **nu va mai fi gelos** pe Iuda, și Iuda **nu va mai fi vrăjmaș** lui Efraim” Isaia 11:13.

“Crucea lui Hristos este garanția înfrățirii și unirii noastre. Trebuie să sosească timpul când **străjerul va privi față în față**, când trâmbița va da un semnal puternic; când ‘Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, și Iuda nu va mai fi vrăjmaș lui Efraim’” *Review and Herald*, 3 ianuarie, 1899.

Prin urmare, înțelegem că acest pasaj reprezintă lucrarea noastră cu privire la subiectul Sabatului. De asemenea, reprezintă perioada de timp în care poporul lui Dumnezeu se va uni și va duce “veștile bune ale mântuirii” la “toți cei care nu le-au auzit încă”.

Următorul verset din profeția lui Isaia identifică trei popoare care vor scăpa din mâna împăratului de la miază-noapte din profeția lui Daniel:

“Ci vor zbura pe umărul Filistenilor la apus, și vor jefui împreună pe fiii Răsăritului. **Edom și Moab** vor fi prada **mâinilor lor**, și **fiii lui Amon le vor fi supuși**.

“Domnul va seca limba mării Egiptului, Își va ridica mâna asupra Râului în mânia Lui, îl va împărți în șapte pâraie, așa că Îl vor putea trece încălțați.

“Și va fi un drum pentru rămășița poporului Său, care va mai rămâne în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieșit din țara Egiptului” Isaia 11:14 – 16.

Problema care confruntă lumea în această perioadă de timp este legea lui Dumnezeu, și vedem că “Edom, Moab și fiii lui Amon vor fi prada” poporului unificat al lui Dumnezeu. Cele trei popoare care scăpaseră din mâna Papalității în profeția lui Daniel, vor ajunge sub “mâna” sau dominarea poporului lui Dumnezeu și “le vor fi supuși”, ceea ce simbolizează acceptarea din partea lor a puterii și autorității care motivează poporul lui Dumnezeu. Prin urmare, aceste trei popoare, nu numai că sunt jefuite, ci și stăpânite, ca o împlinire a profeției din Țefania 2:8 – 10 pe care am citat-o anterior.

“Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și-i vor zice: “Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” Zaharia 8:22 – 23.

Acest pasaj se încheie cu înfățișarea eliberării finale, în timp ce rămășița urmează “calea” pregătită pentru ei, “așa cum fusese pregătită pentru Israel în ziua în care a ieșit din țara Egiptului”.

Vedem că aici Edom, Moab și Amon sunt descrise chiar în perioada de sfârșit a ploii târzii, deoarece eliberarea finală este următoarea scenă a pasajului din Isaia. În prezentarea momentului de încetare a soliei vestite cu glas tare, Isaia menționează popoarele Amon, Moab și Amon, în timp ce, în Daniel 11:41, cele trei popoare sunt prezentate chiar la începutul vestirii acestei solii. Între cele trei popoare descrise în Isaia și cele din Daniel, există o singură diferență. Această diferență constă în faptul că în Daniel se vorbește despre **frunțașii** copiilor lui Amon”, în timp ce Isaia spune simplu, “fiii lui Amon”.

În Daniel 11:41, termenul “frunțașii” înseamnă *primele roade*, și provine din rădăcina unui cuvânt care are sensul de *a scutura sau a zgudui*. În Daniel, Edom, Moab și Amon sunt **primele roade** ale soliei vestite cu glas tare, care încep să se alăture poporului lui Dumnezeu în timpul votării Legii duminicale în Statele Unite, care are loc în aceeași perioadă în care **zguduirea** ajunge în toată lumea prin adventism. Când Isaia descrie încetarea timpului ploii târzii, cele trei popoare nu mai sunt primele roade și, prin urmare, nu mai reprezintă “frunțașii” copiilor lui Amon.

Dacă înțelegem aceste trei popoare ca fiind o reflectare în Daniel a triplei subîmpărțiri a Babilonului identificat în Apocalipsa, recunoaștem o puternică legătură dintre cele două cărți profetice. Acest acord este cel la care ni s-a spus că trebuie ne așteptăm când ajungem să înțelegem aceste cărți profetice “așa cum ar trebui”.

Daniel 11:41 oferă informații cu privire la evenimente ce înaintează progresiv, cum ar fi zguduirea, persecuția, purificarea poporului lui Dumnezeu, Legea duminicală și ploaia târzie. Dacă această înțelegere a evenimentelor este corectă, nu înseamnă că propria noastră experiență trebuie să progreseze în raport cu timpurile în care trăim? Unul dintre punctele forte ale acestei interpretări a lui Daniel 11:40 – 45 este reprezentat de evenimentele care au loc în lumea noastră în prezent. Noi putem asista cu certitudine la semnele timpului care, pe măsură ce se produc, dovedesc că subiectele descrise în aceste ultime trei articole legate de Daniel 11:41 sunt tot mai apropiate, cu fiecare zi care trece.

## Revenire din moarte

“Își va întinde mâna peste feluritele țări; și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe visteriile de aur și de argint, și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și Etiopenii vor veni în alai după el”. Daniel 11:42 – 43.

Anterior, în această serie a articole, am identificat folosirea profetică a termenului “mână” ca fiind o ilustrare a unei puteri ce aduce țară după țară sub dominația, influența sau controlul ei. În succesiunea de evenimente începută în versetul 40 din Daniel 11:40 – 45, am văzut cum împăratul de la miază-noapte se năpustește asupra împăratului de la miază-zi. Cu toate acestea, nici unde în descrierea căderii împăratului de

la miază-zi sub dominația împăratului de la miază-zi, nu întâlnim folosirea profetică a cuvântului “mână”. Împăratul de la miază-noapte “intră” în țările lui, dar nu-și “întinde mâna asupra” lui.

În versetul 40 vedem că împăratul de la miază-zi începe să fie pur și simplu înlăturat, pe măsură ce împăratul de la miază-noapte trece prin țările care constituiseră domeniul împăratului de la miază-zi. Am interpretat mesajul versetului 40 ca reprezentând căderea Uniunii Sovietice în 1989, prin eforturile combinate ale Papalității și Statelor Unite. Deși versetul 40 prezintă războiul dintre ateism și Papalitate, care a început în timpul Revoluției Franceze și a continuat până în 1989, nu ilustrează faptul că Uniunea Sovietică a ajuns sub controlul Papalității în 1989, ci, pur și simplu, identifică punctul de pornire pentru versetul final al lui Daniel 11.

În Daniel 11:41, prin simbolurile folosite în acest verset, înțelegem Statele Unite sunt aduse sub **controlul spiritual** la Papalității. Mai înainte, am discutat despre învățătura serei White, care spune că “o mare parte din istoria” prezentată în Daniel 11 se va “repetă”, atunci când se va împlini ultimul verset al acestui capitol. Unele dintre aceste scene istorice au fost constituite de evenimente legate de ridicarea la putere a Papalității, care a marcat începutul Evului Mediu Întunecat. Însăși ridicarea Papalității pentru a conduce lumea a fost o repetare a istoriei, deoarece, pentru a ajunge în conducerea lumii, Roma păgână a cucerit **trei zone geografice**, iar Papalitatea, înainte de a urca pe tronul lumii, de asemenea, a trebuit să smulgă **trei coarne**.

Roma modernă este prezentată **mai întâi** ca întorcându-se și îndepărtând împărăția de la miază-zi – “împărăția” ateismului care i-a produs rana de moarte în 1798. Apoi, **cel de-al doilea** obstacol este țara cea minunată a Statelor Unite. După Statele Unite, are loc înlăturarea celei **de a treia** piedici, prin aducerea “Egiptului”, adică a restului lumii, sub controlul ei spiritual, revenind astfel la poziția ei din trecut, în calitate de conducător al lumii.

Pentru a prelua tronul lumii, Roma păgână, Roma papală a Evului Mediu Întunecat, și Papalitatea de azi, fiecare dintre cele trei, cucerește trei obstacole. Deși aceste faze istorice sunt paralele în privința celor trei obstacole, ele diferă în câteva aspecte. Roma păgână a cucerit lumea **în sens literal**, folosindu-se de puterea militară proprie. Roma papală a Evului Întunecat a preluat tronul lumii cucerirea **literală** a celor trei coarne, deși nu au realizat aceasta prin propria armată, ci prin folosirea forțelor armate ale aliaților simpatizanți. Sclavia spirituală a fost impusă abia după subjugarea literală a celor trei coarne. Papalitatea din zilele noastră va cuceri țara cea minunată și Egiptul mai întâi în sens **spiritual**, și abia după aceea vor urma consecințele literale.

În Daniel 11:42, Statele Unite ajung sub controlul Papalității prin decretarea Legii naționale duminicale – semnul autorității papale. În versetul 41, subjugarea Statelor Unite este reprezentată prin “mâna” care se întinde și prin identificarea celor care scapă din mâna Papalității.

## **Ultimul obstacol**

În Daniel 11:42 vedem că împăratul de la miază-noapte își “întinde” încă o dată “mâna”. De data aceasta, împotriva ultimului obstacol aflat în calea ei, care este identificat ca fiind “felurile țări” și “țara Egiptului”. “Țara Egiptului” simbolizează toate țările din întreaga lume.

“De ce este atât de greu de trăit o viață umilă de renunțare la sine? Deoarece, aceia care pretind a fi creștini, nu sunt morți față de **lume**. Este ușor să trăim după ce am murit față de lume. Dar mulți tânjesc după prajii și ceapa **Egiptului**. Ei sunt înclinați să se îmbrace și să acționeze cât mai mult cu puțință asemenea lumii și se așteaptă să meargă totuși în cer. Asemenea creștini urcă pe alte căi. Ei nu intră pe poarta cea strâmtă și nu merg pe calea îngustă”. *Testimonies*, vol. 1, p. 131. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificații în acest sens.)

“Sunt copleșită tristețe când mă gândesc la starea noastră ca popor. Domnul nu a închis cerul pentru noi, dar propria noastră viață și continua noastră retragere, ne-au separat de Dumnezeu. Mândria, invidia și

iubirea de **lume** au rămas în inimile noastre, fără teama de a fi condamnate sau alungate. . . . Biserica a întors spatele Conducătorului ei, Domnul Hristos, și a încetat să-L urmeze, retrăgându-se încetul cu încetul spre **Egipt**. . . Oare nu am căutat noi prietenia și aplauzele **lumii**, mai degrabă decât prezența lui Hristos și o mai profundă cunoaștere a voinței Lui?” Ibid., vol. 5, p. 217 – 218.

“Mulți nu devin mai puternici, deoarece nu Îl cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Ei se conformează **lumii**. Cu fiecare zi ce trece, ei își ridică corturile lor tot mai aproape de **Egipt**, în timp ce ar trebui să-și așeze tabăra la tot mai aproape de Canaanul ceresc”. *Sign of The Times*, 6 martie, 1884.

“Plăgile care au căzut asupra Egiptului când Dumnezeu era pe punctul de a elibera poporul Israel, au un caracter asemănător celor care vor cădea asupra **lumii** chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu”. *The Great Controversy*, p. 627 – 628.

“Domnul Dumnezeu lui Israel își va executa judecățile îndreptate împotriva dumnezeilor acestei lumi, așa cum a făcut-o împotriva zeilor Egiptului”. *Manuscript Releases*, vol. 10, p. 240.

Contextul pasajului aflat în atenția noastră, indică faptul că următorul pas al Papalității după votarea Legii duminicale, este acela de a se îndrepta împotriva celorlalte țări ale lumii. Această succesiune de evenimente este identificată și de Spiritul Profeției:

“Când America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea, încălcând libertatea de conștiință și obligându-i pe oameni să respecte sabatul fals, popoarele din toate țările globului vor fi determinate să-i urmeze exemplul”. *Testimonies*, vol. 6, p. 18.

“Țările străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși vor începe cu Statele Unite, aceleași crize vor veni asupra poporului nostru din toate părțile lumii”. Ibid., p. 395.

Nu numai sora White susține această succesiune a cuceririi lumii de către Papalitate, ci este și ordinea evenimentelor descrise în Apocalipsa 13:11.

Cuvântul “vorbea” descrie acțiunea unui guvern:

“ ‘Vorbirea’ națiunii reprezintă acțiunea autorității ei juridice și legislative”. *The Great Controversy*, p. 442.

“Chipul fiarei” este o descriere a folosirii puterii seculare pentru a impune o doctrină religioasă:

“**Când** bisericile din țara noastră se vor uni în privința unor asemenea puncte de credință pe care le susțin în comun și vor influența Statele să impună decrete în sprijinul instituțiilor lor, **atunci** putem spune că America protestantă a făurit o icoană a ierarhiei Romane”. *The Spirit of Prophecy*, vol. 4, p. 278.

Atât actul de “a vorbi ca un balaur”, cât și acela de “a face o icoană fiarei”, vor avea loc în mod oficial în timpul Legii naționale duminicale. Există, fără îndoială, multe evenimente care conduc spre acest act culminant al apostaziei, dar acesta are loc după evenimentul din Apocalipsa 13:11, când Statele Unite va obliga lumea să facă un chip fiarei:

“Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia”. Apocalipsa 1:14, ultima parte.

Lumea își va face propria ei icoană a fiarei, iar Statele Unite îi va conferi putere. Prin definiție, pentru ca lumea să facă o icoană fiarei și pentru a “impune” și “susține” “decretele” “bisericilor” este necesară instituirea unei organizații mondiale, cum ar fi Națiunile Unite:

“I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei”. Apocalipsa 13:15.

## **Înșelat prin spiritism**

Când Statele Unite votează Legea națională duminicală, nu numai că vorbește asemenea unui balaur ci și înalță o icoană fiarei. **După** această acțiune, țara cea minunată a Statelor Unite va înșela întreaga lume prin intermediul puterilor spiritiste care au fost atât de profund asociate cu istoria Egiptului:

“Atenția mi-a fost îndreptată spre copiii lui Israel **din Egipt**. Am văzut [că] atunci când Dumnezeu a lucrat prin Moise înaintea lui Faraon, vrăjitorii s-au ridicat și au declarat că și ei pot face aceleași minuni. Am văzut că **aceeași lucrare** se desfășoară acum **în lume** și în pretensele biserici creștine ale căror lucrări se aseamănă lucrărilor vrăjitorilor din vechime”. *Manuscript Releases*, vol. 19, p. 129 – 130.

Prin aceste înșelăciuni, lumea întreagă va fi determinată să se închine Papalității:

“Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei”. Apocalipsa 13:14, prima parte.

Sclavia spirituală descrisă de Ioan este reprezentată de Daniel în versetul 42, când împăratul de la miază-noapte își întinde “mâna” asupra “țărilor” și “Egiptului”. Când Statele Unite “fac ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi; a cărei rană de moarte fusese vindecată” (Apocalipsa 13:12), lumea se va închina în realitate Satanei, deoarece a se închina “fiarei” înseamnă “a se închina balaurului care îi dăduse putere fiarei”.

“În mândria și aroganța lui, **Satana** s-a **autodeclarat domnul** de drept și definitiv **al lumii**, posesorul tuturor bogățiilor și a slavei ei, pretinzând închinarea tuturor celor care trăiesc în ea, ca și când el ar fi fost creatorul lumii și al tuturor lucrurilor care sunt în ea”. *Review and Herald*, 1 septembrie, 1874.

“Cum ai căzut din cer, **Luceafăr** strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt’” Isaia 14 – 12.

“Satana este la lucru, încă de la căderea sa, pentru a se instaura ca domn al acestei lumi”. *Review and Herald*, 9 martie, 1886.

## **Cele două clase de oameni din lume**

După ce Ioan îi identifică pe “locuitorii pământului” care “fac o icoană fiarei”, în Apocalipsa 13:16, declară că “toți” oamenii vor fi afectați de această icoană. Întreaga lume va urma exemplul Statelor Unite, dar, după ce îi descrie pe “toți” cei care vor fi afectați de această acțiune, Ioan împarte acest grup în două clase – “mari și mici, bogați și săraci, slobozi și robi”. Daniel, de asemenea, împarte lumea în “bogați și săraci”. Egiptul antic avea doi vecini cu o istorie interesantă:

**Libienii**, la miază-zi de Egipt, au trăit la periferia deșertului care i-a împiedicat să prospere în vreun fel. De-a lungul întregii lor istorii, libienii au trăit cu un ochi îndreptat spre Egipt și spre fertila vale a Nilului. Ei au încercat de multe ori să invadeze Egiptul, dar întotdeauna au fost respinși. Egiptul simbolizează întreaga lume, în timp ce Libia reprezintă acea zonă pe care noi o numim astăzi Lumea a Treia. Libia simbolizează țările sărace, lipsite de privilegii și năpăstuite, care tânjesc după prosperitatea Lumii Occidentale.

**Etiopia** antică includea, nu numai Nubia, ci și o parte a Arabiei Vestice, care se învecina cu Marea Roșie. Egiptenii erau invidioși pe Etiopia, datorită minelor de aur din munții ei, a bogățiilor ei în vite, fildeș, piele și abanos și datorită faptului că produsele care veneau din Africa Centrală ajungeau în Egipt prin intermediul negustorilor etiopieni. Bogăția Egiptului trecea mai întâi prin mâinile abile ale negustorilor etiopieni. Dacă Egiptul reprezintă lumea modernă, Libia – țările sărace ale lumii a treia, atunci Etiopia reprezintă țările cele mai bogate ale lumii.

Descrierea lui Daniel se potrivește mărturiei lui Ioan în ceea ce privește precizarea faptului că Papalitatea va conduce lumea, atât pe cei mici, cât și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei liberi și pe robi – Libia și Etiopia. Vezi Daniel 11:43; Apocalipsa 13:16.

“Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, profețiile redată de Daniel solicită o atenție specială din partea noastră, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim noi. Acestea trebuie corelate cu învățăturile ultimei cărți a Scripturilor Noului Testament”. *Prophets and Kings*, p. 547.

Daniel adaugă faptul că libienii și etiopienii vor veni **alai după el** (împăratul de la miază-noapte). Vezi Daniel 11:43. În traducerea engleză, “. . . se vor afla pe urmele **pașilor săi**”.

“**pași** – 4703: provenit din definiția de la poziția 6805; un pas; în sens figurat – a se întovărăși, a merge alături.

“6805: rădăcina primitivă a cuvântului care înseamnă, a păși, ca în exemplul: a păși regulat; (în sus) a urca, a escalada; (alături) a mărșălui, a merge în alai; (în jos sau în sens cauzal) a se arunca în mod violent asupra: - a traversa, a trece peste”. *Strong's Exhaustive Concordance*.

A te afla pe urmele împăratului de la miază-noapte, sau a merge în alai după el, înseamnă a mărșălui alături de el în cucerirea întregii lumi. Ioan declară că cea de a doua fiară face ca “pământul și locuitorii lui să se închine primei fiare” Apocalipsa 13:12. În cartea, *Keys of This Blood*, scrisă de Malachi Martin, găsim un paragraf interesant. Martin este un membru al Vaticanului, care a scris multe cărți despre Catolicism. În *Keys of This Blood*, Martin argumentează motivele pentru care el crede că papa va fi așezat pe tronul întregii lumii chiar în acest secol.

Referindu-se la structura țărilor lumii, Malachi Martin descrie cu profunzime modul în care sunt privite acestea de către Papa. Iată câteva citate din *Keys of This Blood*, care arată cum ar fi trasată “o hartă contemporană” de către Papa:

“Pe scurt, această hartă contemporană a rușinii ar fi expresia grafică a atrocităților pe care am ajuns să le descriem atât de moderat, ca fiind divizarea lumii în **miază-noapte și miază-zi**, ceea ce înseamnă a vorbi, în termeni simpli, despre divizarea națiunilor și a populațiilor din interiorul națiunilor, în **bogați și săraci**. . . .

“Tocmai o asemenea hartă a rușinii este cea pe care o prezintă lumii Papa Ioan Paul în critica morală a aranjamentelor geopolitice care se pregătesc pentru viitor. . .

“Pe harta modernă a rușinii, care este supusă atât de mult atenției lui Ioan Paul, termenii miază-zi și miază-noapte nu au un sens strict geografic, ci sunt frontiere globale care separă **bogăția și sărăcia**, nu numai între țări, ci și în societățile din interiorul țărilor. . .

“Fie că se adresează Statelor Unite, sau lumii întregi, critica morală a lui Ioan Paul, care folosește termenii **miază-noapte și miază-zi** este simplă și clară. Într-o economie ajustată din punct de vedere moral, insistă el, cei bogați nu ar trebui să ajungă mai bogați, iar cei săraci nu ar trebui să ajungă mai săraci”. *Keys of This Blood*, Malachi Martin, p. 163 – 164, 171.

## **Egiptul nu va scăpa**

În Daniel 11:42, țara Egiptului reprezintă întreaga lume care, în conformitate cu Daniel, nu va scăpa. Termenul tradus în acest verset prin “scăpa” este diferit de termenul tradus prin cuvântul “scăpare” din versetul precedent. Versetul precedent sugerează că Edom, Moab și fruntașii copiilor lui Amon vor fi salvați prin “alunecarea” sau “scăparea” din mâna care le prinsese în strânsoare. Cuvântul **scăpare** din versetul 42 sugerează faptul că Egiptul nu va găsi nici o posibilitate de eliberare din pumnul de fier al Romei.

“**scăpare** – 6413: femininul cuvântului definit în poziția 6412; eliberare; în mod concret, o parte care rămâne: - eliberare, (ceea ce este) scăpat, ceea ce rămâne – rămasiță.

“6412: un refugiat: – cel care a scăpat, fugat”. *Strong's Exhaustive Concordance*.

În versetul 41, în timp ce Statele Unite votează Legea națională duminicală, vorbește ca un balaur și înalță o icoană fiarei, vor cădea mulți oameni – **dar** nu multe țări. Apoi, lumea va urma exemplul Statelor Unite, de fapt, toate țările pământului vor cădea, alăturându-se alaiului care merge după Papalitate.

Versetul 41 ni-l prezintă pe Papa în curs de a aduce lumea în armonie cu Papalitatea. Aici vedem cum este învins cel de-al treilea obstacol, fapt care îi permite Papalității să urce pe tronul lumii. În acest moment, împăratul de la miază-noapte încetează să fie o simplă biserică, și revine pe poziția de conducător geopolitic al lumii. Această poziție de autoritate îi fusese luată în Daniel 11:40, când împăratul de la miază-

zi “se împunsese cu el”, în 1798. Când Papalitatea își va întinde mâna asupra lumii și asupra țărilor ei și, ca urmare, i se va oferi “controlul” asupra economiei mondiale, rana de moarte va fi pe deplin vindecată.

Știm că Papalitatea își va asuma controlul economiei mondiale, deoarece Ioan ne spune că “nimeni nu va putea cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” Apocalipsa 13:17. Mărturia lui Daniel este corelată cu mărturia lui Ioan, deoarece în versetul 43 afirmă că, în această perioadă de timp, împăratul de la miază-noapte “se va face stăpân pe visteriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului” Daniel 11:43.

Daniel folosește Egiptul pentru a ne prezenta scenariul necesar identificării acestor evenimente ale sfârșitului. El folosește Egiptul pentru a simboliza lumea, iar vecinii antici ai Egiptului pentru a simboliza divizarea lumii în bogați și săraci, liberi și robi. Dacă ne amintim rolul vrăjitorilor egipteni în rezistența față de plăgile trimise de Dumnezeu, istoria Egiptului ne ajută să înțelegem influența spiritistă care a amăgit și a atras lumea în acceptarea acestei înșelăciuni. De asemenea, istoria Egiptului oferă un scenariu perfect pentru a ne ajuta să recunoaștem eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu, care este reprezentată de trecerea Mării Roșii. Cu toate acestea, interpretarea Egiptului ca fiind o ilustrare a lumii, ne oferă chiar mai multe informații care au un impact asupra acestei perioade de timp.

## ***Apostazia duce la ruină***

În Daniel 11:43, vedem că Papalitatea preia controlul “visteriilor de aur și argint și asupra tuturor lucrurilor scumpe ale Egiptului”. În Daniel 11:41, Statele Unite începe unirea cu Papalitatea, prin legiferarea respectării duminicii. În acest moment, legile cauzei și efectului încep să aibă un impact tot mai puternic asupra lumii:

“Ne apropiem de această perioadă cu **pași repezi**. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea civilă pentru a susține o religie falsă, împotrivindu-se principiilor pentru care predecesorii lor au suferit cele mai sângeroase persecuții: când statul își va folosi puterea pentru a impune doctrine și pentru a susține instituțiile bisericesti – atunci putem spune că America protestantă a făcut o icoană Papalității și urmează o **apostazie națională care va sfârși în mod sigur printr-o ruină națională**”. *Signs of Times*, 22 martie, 1910.

În timp ce Statele Unite, și apoi întreaga lume, legiferează și impun apostazia și împotrivirea față de Dumnezeu, fiecare pas al îndepărtării de adevăr este urmat de judecăți din ce în ce mai distrugătoare:

“Principiile romano-catolice vor fi luate în grija și protecția statului. Această apostazie națională va fi urmată cu rapiditate de ruina națională”. *Last Day Events*, p. 134.

Fiecare pas al apostaziei va aduce o mai mare devastare asupra lumii. În Daniel 11:42, când Daniel îl descrie pe împăratul de la nord întinzându-și mâna asupra Egiptului și asupra țărilor lumii, apostazia va ajunge foarte aproape de punctul ei culminant. În acel timp, lumea va fi ținta judecăților lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu se va retrage și răzvrătirea omului va fi aproape de măsura deplină. În această stare de lucruri, lumea va căuta un salvator care să le promită o revenire a prosperității. Vedem în acest scenariu o strategie perfectă menită să-i creeze Papei ocazia de a adresa promisiuni de pace unei populații devastate. Această situație de criză își găsește paralela în istoria plăgilor Egiptului:

“**Egiptul a fost devastat de plăgile** care au căzut asupra lui, înainte ca Faraon să fie de acord să asculte de Marele EU SUNT. Faraon a insistat în încăpățânarea sa, până când Egiptul a fost ruinat și până când toți egiptenii, de la cel mai umil slujitor și până la împăratul de pe tron, au început să caute trupurile decedate ale întâilor lor născuți”. *Review and Herald*, 23 Aprilie, 1901.

În această situație copleșitoare, populația Egiptului era terorizată și dispusă să renunțe la “visteriile lor de aur și de argint și la toate lucrurile scumpe”.

“Egiptenii se îmbogățiseră prin exploatarea nedreaptă a Israeliților și, în cele din urmă, când erau pe punctul de a porni în călătoria spre noul lor cămin, israeliții aveau dreptul să pretindă răsplata anilor lor de

trudă. Ei trebuiau să ceară articole de valoare, care puteau fi transportate cu ușurință, iar Dumnezeu le-a dat trecere înaintea Egiptenilor. Minunile uimitoare făcute pentru eliberarea lor, au răspândit teroarea în sufletele opresorilor, așa că cererile lor aveau să fie îndeplinite”. *Patriarchs and Prophets*, p. 253.

Când omenirea se va confrunta cu judecățile distrugătoare, când apostazia mondială va prelua controlul asupra Papalității, stările din lume vor provoca o asemenea stare de panică, încât oamenii își vor vinde cu ușurință privilegiile economice în schimbul falselor promisiuni de pace. Istoria Egiptului răspândește o lumină deosebit de puternică în înțelegerea pasajului din Daniel 11:42 – 43.

## Zvonuri înspăimântătoare

**“Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miază-noapte, îl vor înspăimânta, și atunci vor porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți” Daniel 11:44.** (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificări în acest sens.)

În versetul 44, termenul tradus prin **înspăimântare** este folosit și în Daniel 5:6, 9:

“Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au **tulburat** că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul. . . . Din pricina aceasta împăratul Belșatar s-a **spăimântat** foarte tare, fața i s-a îngălbenit, și mai marii lui au rămas încremenți”. În *Strong’s Concordance*, definiția sugerează în primul rând ideea de *a tremura înăuntru*, sau de a fi alarmat dintr-o dată, agitat, înspăimântat, deziluzionat. În Daniel 11:44, împăratul de la miază-noapte aude un mesaj care îi stârnește o reacție interioară, asemănătoare reacției lui Belșatar când a văzut apărând pe perete acea scriere misterioasă.

“Zvonurile” reprezintă un mesaj care îl va tulbura profund pe împăratul de la miază-noapte. Cheia înțelegerii mesajului care îl înfurie și îl alarmează pe împăratul de la miază-noapte este identificată prin semnificația simbolică a termenilor “răsărit și miază-noapte”. Aceste direcții sunt asociate cu persoana Domnului Hristos. Răsăritul simbolizează venirea Domnului Hristos, iar miază-noapte este direcția din care sunt lansate atacurile vrăjmașilor lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le folosește pentru a-Și aplica judecățile retributive împotriva apostaziei Israelului. Miază-noapte semnifică un mesaj al judecății.

“Deodată, **la răsărit** va apare un mic nor negru, de mărimea unei jumătăți de palme. Acesta este norul care Îl înconjură pe Mântuitor și care, de la distanță, pare a fi învăluit în întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta va fi semnul Fiului omului”. *The Great Controversy*, p. 640.

“Cuvântul, care a fost spus lui Ieremia despre tot poporul lui Iuda, în al patrulea an al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda – acesta era cel dintâi an al lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului – cuvânt, pe care l-a rostit Ieremia înaintea întregului popor al lui Iuda și înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului, zicând: . . . Iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la **miază-noapte**, zice Domnul; și-i voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; **îi voi aduce împotriva acestei țări** și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice”. Ieremia 25:1 – 2, 9.

“Cel ce se află la cârma bisericii Sale și conduce destinele popoarelor aduce la îndeplinire ultima lucrare ce urmează a fi realizată pentru această lume. El îi însărcinează pe îngeri cu misiunea de a **executa judecățile**. Pastorii trebuie să se trezească și să înțeleagă situația. Lucrarea judecății începe în sanctuar. ‘Și iată că **au venit șase oameni** de pe drumul porții de sus, **dinspre miază-noapte**, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de în, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă’. Vezi Ezechiel 9:2 – 10. Porunca este, ‘Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt! Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului’. Dumnezeu a zis. ‘Voi face să cadă asupra capului lor faptele lor’”. *Testimonies to Ministers*, p. 431 – 432.

Miază-noapte reprezintă și controversa, care a început în ceruri, între Satana și Hristos, deoarece Satana dorise să ia locul lui Dumnezeu în curțile cerului:

“Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul **miază-noaptei**’” Isaia 14:13.

“Capătul miază-noaptei” este biserica lui Dumnezeu sau muntele Său cel sfânt:

“Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miază-noapte este cetatea Marelui Împărat”. Psalmii 48:2.

Reacția împăratului de la miază-noapte la mesajul venit dinspre miază-noapte este o aluzie la încercarea Satanei de a uzurpa poziția lui Dumnezeu.

Răsăritul și miază-noaptea, nu numai că reprezintă un mesaj al judecății și revenirii lui Hristos, ci Îl și identifică pe Domnul Hristos în persoană:

“Cine a ridicat de la **răsărit pe acela care în neprihănirea Lui**, îl cheamă să calce pe urmele Lui? Cine îi supune neamuri și împărați? Cine le face sabia praf, și arcul o pleavă luată de vânt? . . . Am sculat pe cineva **de la miază-noapte**, și vine **de la răsărit**; el cheamă Numele Meu; trece peste voievozi ca pe noroi și-i calcă în picioare cum calcă olarul lutul. Cine a vestit lucrul acesta de la început, ca să-l știm, și cu mult înainte, ca să zicem: ‘Are dreptate?’ Nimeni nu l-a vestit, nimeni nu l-a proorocit, și nimeni n-a auzit cuvintele voastre. Eu, Cel dintâi, am zis Sionului: ‘Iată-i, Iată-i!’ Și Ierusalimului: ‘Îți trimit un vestitor de **vești bune!**’” Isaia 41:2, 25 – 27.

Acest pasaj în identifică pe Domnul Hristos ca fiind Cel ce va fi ridicat de la răsărit și de la miază-noapte. Este solia neprihănirii lui Hristos, ultima solie a harului pentru o lume aflată pe moarte – solia caracterului lui Hristos. Vezi *Christ's Object Lessons*, p. 415. În Daniel 11:44 se află aceleași “vești bune” din Isaia 41, și, de asemenea, aceleași “vești bune” pe care Domnul Hristos le-a anunțat la începutul slujirii Sale:

“Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc **vești bune** celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați” Isaia 61: 1 – 2.

Deosebirea dintre “zvonurile” sau “veștile” din Daniel 11:44 și mesajul adresat de Domnul Hristos la venirea Sa pe pământ, constă în faptul că “ziua răzbunării Dumnezeului nostru” nu a avut loc atunci. Ceea ce îl face pe împăratul de la miază-noapte să tremure și să se înspăimânte este recunoașterea “răzbunării” legate de veștile din Daniel 11:44.

“Veștile bune” ale neprihănirii Domnului Hristos sunt însoțite întotdeauna de o revărsare a Duhului Său:

“Care a fost rezultatul revărsării Duhului în Ziua Cinzecimii? **Veștile bune despre Mântuitorul înviat** au fost purtate până în cele mai îndepărtate locuri ale lumii”. *The Acts of the Apostles*, 48.

În curând, această solie a veștilor bune va fi proclamată încă o dată. De această dată, nu va fi în contextul legat de “învierea Mântuitorului”, ci în contextul revenirii Lui Hristos și al încheierii judecății care precede “ziua răzbunării Domnului”, Isaia 34:8. Această solie va avea ca rezultat teama și retragerea puterilor asociate cu împăratul de la miază-noapte.

Daniel 11:40 – 43 descrie primirea rănii de moarte de către Papalitate în 1798, urmată de o revenire în trei etape a Papalității, la poziția ei anterioară ca putere. Aceasta se întoarce mai întâi împotriva armatelor împăratului de la miază-zi, apoi intră în țara cea minunată a Statelor Unite. După aceea, toate națiunile pământului, simbolizate prin țara Egiptului, sunt aduse în captivitate. După doborârea acestor trei obstacole, vedem cum împăratul de la miază-noapte controlează toate finanțele lumii, reprezentând faptul că Papalitatea a revenit pe deplin la poziția pe care o avusese în timpul celor 1260 de ani de supremație.

După aceasta, în versetul 44, Daniel ne îndreaptă atenția către bătălia finală dintre Papalitate și Dumnezeu. Sigilarea poporului lui Dumnezeu începe în versetul 41, odată cu decretarea Legii duminicale în

Statele Unite, dar versetul 44 identifică mai direct solia care constituie sigiliul, și ilustrează de asemenea reacția satanică față de acea solie. Solia care constituie sigiliul este solia care vine dinspre Răsărit:

“Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăm pământul și marea, zicând: ‘Nu vătămați pământul și marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!’” Apocalipsa 7:2 – 3.

Solia îngerului care sigilează este solia celui de-al treilea înger:

“Apoi l-am văzut pe **cel de-al treilea înger**. Îngerul meu însoțitor mi-a spus: ‘Lucrarea lui este înfricoșătoare. Misiunea Lui este teribilă. El este îngerul care trebuie să separe grâul de neghină, și **să sigileze**, sau să lege snopii pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să absoarbă întreaga atenție’”. *Early Writings*, p. 118.

Prin solia celui de-al treilea înger, biserica și apoi lumea – vor fi testate. Este solia care îl înfurie pe împăratul de la miază-noapte:

“Când vestirea soliei celui de-al treilea înger se încheie, nu va mai fi nici o mijlocire a harului pentru locuitorii vinovați ai pământului. Poporul lui Dumnezeu își va fi încheiat lucrarea. Ei au primit ‘ploaia târzie’, ‘înviorarea din partea lui Dumnezeu’ și sunt pregătiți pentru încercarea care se află în fața lor. Îngerii coboară și urcă în grabă în cer. Întorcându-se de pe pământ, un înger anunță că lucrarea lui s-a încheiat; lumea a fost supusă **testului final**, și toți cei care s-au dovedit loiali percepțelor divine au primit deja ‘sigiliul viului Dumnezeu’ Apocalipsa 7:2. Apoi, Isus încetează lucrare de mijlocire din sanctuarul ceresc. El își ridică mâinile și spune cu glas tare, ‘S-a isprăvit’ și oștirile îngerești își așează își scot coroanele în timp ce El face un anunț solemn: ‘Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!’ Apocalipsa 22:11. Fiecare caz este hotărât, fie pentru viață, fie pentru moarte. Domnul Hristos a făcut ispășirea pentru poporul Său și a spălat păcatele lor. Numărul supușilor Lui este complet; ‘domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt sub ceruri’, (Daniel 7:27) este pe punctul de a fi dată în mâinile moștenitorilor mântuirii, iar Isus va domni ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor.

“Când părăsește sanctuarul, întinericul învăluie locuitorii pământului. În acel timp îngrozitor, cei neprihăniți trebuie să trăiască fără mijlocitor, înaintea unui Dumnezeu sfânt. **Piedicile așezate în calea celor nelegiuți sunt îndepărtate, și Satana deține controlul deplin asupra celor rămași pentru totdeauna nepocăiți.** Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a respins harul Său, a disprețuit dragostea Sa, și a încălcat legea Sa. Cei nelegiuți au trecut pragul timpului lor de probă; Duhul lui Dumnezeu, căruia i s-au împotrivit fără încetare, în cele din urmă, va fi retras. Lipsiți de apărarea harului divin, ei nu mai au nici o protecție în fața celor nelegiuți. Atunci, Satana va aduce asupra locuitorilor pământului un ultim mare necaz. În timp ce îngerii încetează să țină în frâu vânturile pasiunii umane, toate elementele războiului se vor lăsate să se dezlănțuie. Când David a hulit pe Dumnezeu, prin numărătoarea poporului, un înger a provocat o distrugere teribilă ca pedeapsă pentru păcat. Aceeași putere distrugătoare exercitată de îngerii sfinți la porunca lui Dumnezeu, va fi exercitată de către îngerii răi, când el le va îngădui. În prezent, există puteri pregătite, care nu fac altceva decât să aștepte permisiunea divină, pentru a devasta totul.

“Cei care onorează legea lui Dumnezeu au fost acuzați că aduc judecățile asupra lumii, și vor fi priviți ca și când ei ar fi cauza convulsiilor îngrozitoare ale naturii, a războiului și vărsării de sânge care umplu pământul de blestem. **Puterea care însoțește ultima avertizare i-a înfuriat pe cei răi; mânia lor este aprinsă împotriva tuturor celor ce au primit solia, și Satana îi va instiga provocând o și mai intensă manifestare a spiritului de ură și persecuție.**

“Când prezența lui Dumnezeu a fost retrasă, în cele din urmă, de la națiunea iudaică, preoții și poporul nu au știut nimic. Deși se aflau sub controlul Satanei și erau animați de cele mai oribile și mai rele pasiuni, ei continuau să se considere aleșii lui Dumnezeu. Slujba la templu continua; jertfele erau aduse pe altare întinate, și binecuvântarea divină era invocată zilnic asupra unui popor vinovat de vărsarea sângelui

Fiului iubit al lui Dumnezeu, care căuta să-i nimicească pe apostolii și slujitorii Săi. Deci, când este pronunțată decizia irevocabilă a sanctuarului și când destinul lumii este hotărât pentru totdeauna, locuitorii pământului nu vor ști nimic. Formele de religie vor fi continuate de un popor, de la care Duhul lui Dumnezeu s-a retras pentru totdeauna; și zelul satanic pe care prințul întunericului li-l va inspira pentru săvârșirea planurilor lui distrugătoare, va fi asemănător zelului pentru Dumnezeu.

“În timp ce Sabatul ajunge un subiect special de controversă în întreaga creștinătate, și în timp ce autoritățile religioase și civile se unesc pentru a impune păzirea duminicii, refuzul unei minorități de a ceda solicitării populare, îi va face obiectul unei anateme universale. Vor fi amenințați, spunându-se că puținii care se opun unei instituții a bisericii și legii statului nu merită a fi tolerați; că este mai bine să sufere ei, decât să fie aruncată o națiune întreagă în confuzie și nelegiuire. Același argument a fost adus de către ‘mai marii poporului’, împotriva Domnului Hristos, cu optsprezece secole în urmă. Vezi Fapte 4:8. ‘Este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul’ Ioan 11:50. Acest argument va părea convingător; și, în cele din urmă, se va da un decret împotriva tuturor celor care sfințesc Sabatul poruncii a patra, declarându-i vrednici de cea mai severă pedeapsă și, după un anumit timp, oferindu-le oamenilor libertatea de a-i ucide. Romanismul din Lumea Veche și Protestantismul apostaziat din Lumea Nouă, vor alege un procedeu similar împotriva celor care onorează toate poruncile divine.

“Atunci, poporul lui Dumnezeu va fi aruncat în miezul acelor scene de suferință și necaz pe care profetul le descrie ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. ‘Așa vorbește Domnul: “Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! . . . Pentru ce au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea”. Ieremia 30:5 – 7”. *The Great Controversy*, p. 613 – 616

Solia vestită cu glas tare începe să fie proclamată în grabă, odată cu votarea legii naționale duminicale. Din acest moment, persecuția se intensifică – incluzând în viitor martirajul:

“Când se va desfășura această mare lucrare, **înainte de conflictul final**, mulți vor fi închiși, mulți vor fugi din orașe pentru a-și salva viața, și **mulți vor fi martirizați** pentru că au rămas de partea lui Hristos și au rezistat în apărarea adevărului”. *Maranatha*, p. 199.

“**Întreaga lume** va fi stârnită împotriva Adventiștilor de Ziua a Șaptea care nu-și vor aduce omagiul Papalității, prin respectarea duminicii, instituția puterii anti-creștine. Scopul lui Satana este acela de a face să fie **ștersi de pe fața pământului**, pentru ca supremația lui asupra lumii să nu mai poată fi disputată”. *Review and Herald*, 22 August, 1893.

## **Ceea mai vie prezentare**

“Timpul de strâmtorare și agonie din fața noastră va necesita o credință care să poată suporta oboseala, amânarea și foamea – o credință care nu va ceda numeroaselor încercări. . . . ‘Timpul de strâmtorare cu n-a mai fost’ (Daniel 12:1), este foarte aproape de noi; și noi vom avea nevoie de o experiență care în prezent ne lipsește și pe care mulți sunt prea nepăsători să o obțină. Adesea se întâmplă ca necazul să fie mai mare în anticipare decât în realitate; **dar nu este cazul crizei care se află în fața noastră. Nici cea mai vie reprezentare nu poate atinge magnitudinea acestei încercări**”. *The Great Controversy*, p. 621 – 622.

Când se încheie timpul de probă al lumii, nu vor mai fi martiri:

În versetul 44 Papa și aliații lui vor porni “ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți”. Textul ebraic indică un infinitiv al acestor două cuvinte (a prăpădi și a nimici), lăsând să se înțeleagă că verbul **va porni** sugerează în principal, mai degrabă intenția, decât o acțiune reală. Acțiunile intenționate, dar care nu se vor înfăptui niciodată în această succesiune de evenimente, se referă la un decret mondial de condamnare la moarte. De asemenea, expresia “să nimicească cu desăvârșire” provine din cuvântul ebraic *charam*, care în conformitate cu *Strong's Concordance*, înseamnă “a se dedica practicilor religioase, în

special distrugerii”. Concluzia la care ajungem este că, în încercarea de a distruge poporul lui Dumnezeu, împăratul de la miază-noapte are motivații predominant religioase.

Vestirea soliei venite de la răsărit și de la miază-noapte, adică solia celui de-al treilea înger, se apropie de încheiere, odată cu încheierea timpului de probă pentru lume. Vrajmașii poporului lui Dumnezeu ajung în totalitate sub controlul spiritului lui Satana:

“Atenția mi-a fost îndreptată spre timpul în care vestirea soliei celui de-al treilea înger va înceta. Puterea lui Dumnezeu a venit asupra poporului Său; ei și-au încheiat lucrarea și au fost pregătiți pentru ceasul încercării care se află în fața lor. Ei au primit ploaia târzie, sau înviorarea venită din prezența Domnului, iar mărturia vie a fost reînviată. Ultima mare avertizare a fost auzită pretutindeni, **și a stârnit și infuriat pe locuitorii pământului** care nu au primit solia”. *Early Writings*, p. 279.

În ultimul articol al acestei serii, vom vedea că Daniel 11:45 descrie termenii relațiilor dintre împăratul de la miază-noapte, biserica lui Dumnezeu și locuitorii pământului, la încheierea timpului de probă.

## Nimeni nu va veni în ajutor

“Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor”. Daniel 11:45. (vom lua în considerare traducerea engleză în care cuvântul mare este la plural: “. . . între mări . . .” – n.trad.)

Acest verset descrie locul în care își va găsi sfârșitul împăratul de la miază-noapte. Deși Versiunea King James sugerează că Papalitatea se află **pe** muntele cel sfânt și slăvit, multe alte traduceri ale Bibliei arată că acest verset ar putea fi tradus astfel încât să indice faptul că Papalitatea își așează corturile palatului (corturile de război) **între** mări și muntele cel sfânt:

“Și își va întinde corturile palatului său **între** mări **și** muntele sfânt și slăvit (Sion); dar își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor”. Daniel 11:45, Amplified Version. (Accentuarea cuvintelor este adăugată cu excepția cazurilor în care se fac specificații în acest sens.)

“Și își va instala corturile palatului său **între** mări **și** muntele cel sfânt și slăvit; dar își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu îl va ajuta”. Daniel 11:45, New King Version. Vezi de asemenea American Standard Version și Young’s Literal Translation.

În conformitate cu următoarele versete, “Muntele cel sfânt slăvit”, este biserica lui Dumnezeu:

“Se va întâmpla în **surgerea vremurilor**, că muntele **Casei Domnului** va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: “Veniți să ne suim la **muntele Domnului**, la **Casa Dumnezeului** lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui”. Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului” Isaia 2:2 – 3.

“Marea” reprezintă omenirea:

“Apoi mi-a zis: “Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade desfrânata, sunt noroade, neamuri și limbi” Apocalipsa 17:15.

Una dintre întrebările cel mai frecvent ridicate cu privire la Daniel 11:40 – 45 este dacă **muntele** cel sfânt și slăvit din versetul 45 are aceeași semnificație ca și **țara** cea minunată din versetul 41. Să le comparăm. Ambele simboluri conțin adjectivele traduse prin “slăvit” (În traducerea Cornilescu adjectivele sunt traduse diferit: “țara cea minunată” și “muntele slăvit”. Traducerea engleză prezintă același adjectiv care în traducerea română poate fi: “țara cea minunată” și “muntele cel minunat” sau “țara slăvită” și “muntele slăvit” – n.trad.). Dar dacă scoatem cuvântul “slăvit” (sau minunată) din cele două expresii, observăm că există o distincție între o țară și un munte.

**Țara** din versetul 41 este locul în care au fost așezați, poporul lui Dumnezeu și adevărul, pentru a facilita proclamarea ultimului mesaj de avertizare. Biserica ridicată pentru a proclama acest mesaj este

**muntele** cel sfânt din versetul 45. Ambele sunt “slăvite”, în felul lor, dar o biserică și țara în care a fost ridicată această biserică sunt două entități diferite, deși se află în strânsă legătură.

Acest verset descrie timpul în care omenirea va fi împărțită în două grupe. Papalitatea este prezentată ca fiind la mijloc, între cele două grupe de oameni, deoarece Papalitatea fusese obiectul principal folosit de Satana pentru a împiedica omenirea să audă ultimul mesaj de avertizare. Avându-l pe Papa între ei, oamenii care resping ultimul mesaj de avertizare sunt de o parte, în timp ce poporul lui Dumnezeu se află de cealaltă parte:

“În zilele noastre, în lume există numai două clase de oameni, iar la judecată vor fi recunoscute doar două clase – cei care încalcă legea lui Dumnezeu, și cei care păzesc legea Lui. **În marea bătlie se dezvăluie două mari puteri opuse.** De o parte stă Creatorul cerului și al pământului. Toți cei ce sunt alături de El poartă semnul Lui. Ei sunt ascultători față de poruncile Lui. În partea cealaltă, stă prințul întunericului, alături de toți cei care au ales apostazia și răzvrătirea”. *Review and Herald*, 7 mai, 1901.

Daniel 11:45 descrie linia de demarcație care separă omenirea, ilustrată prin corturile palatului omului fărădelegii. Într-o parte se află cei care reflectă caracterul înălțării de sine a omului fărădelegii, în timp ce în cealaltă parte îi vedem pe cei care reflectă iubirea și sacrificiul de sine a Domnului Isus, Regele lor. În acest verset, principiul fundamental al tainei nelegiuirii – auto înălțarea – este simbolizat prin împăratul de la miază-noapte care își întinde în mod ostentativ corturile înaintea ochilor întregului univers, și se proclamă pe sine împărat al celor reprezentați prin “mare”, pregătindu-se în același timp să-i nimicească pe cei care constituie muntele cel sfânt și slăvit. În punctul culminant al acestui act arogant, împăratul de la miază-noapte își ajunge sfârșitul – și nu-i va fi nimeni într-ajutor.

În lexiconul ebraic din *Strong's Exhaustive Concordance*, se află următoarele definiții care ne pot ajuta să înțelegem câteva dintre cuvintele cheie ale versetului 45:

“**a întinde** – 5193: rădăcina primitivă a cuvântului; *a înfîge, a fixa*; termen folosit în mod specific cu referire la plante (literal sau figurativ): - a înrădăcina, a planta.

“**tabernacolele (corturile** în traducerea Cornilescu) – 168: provenit din definiția de la poziția 166; un cort (**vizibil de la distanță în mod clar**): – acoperiș, (locuință) (loc), casă, tabernacol, cort.

“166: rădăcina primară a termenului; a fi *clar*: – **strălucire**.

În versetul 45 este prezentată acțiunea de a se interpune, între mesajul lui Dumnezeu și destinatarii acestuia, iar ilustrația apare și în Spiritul Profeției:

“Deși nu a fost capabil să-L alunge pe Dumnezeu de pe tronul Său, Satana l-a atribuit în mod acuzator lui Dumnezeu caracteristici sale satanice, în timp ce el a pretins că deține atributele lui Dumnezeu. Satana este un înșelător și, prin istețimea și prin practicile lui frauduloase, a atras spre sine omagiul care ar fi trebuit să-i fie adus lui Dumnezeu, și **și-a instalat tronul satanic între închinătorii umani și Tatăl divin**”. *Manuscript Releases*, vol. 7, p. 215.

“Chiar înainte de venirea Fiului Omului, din partea vrăjmașului există – și a existat timp de ani – o hotărâre de a împrăștiă întunericul exact **între om și Mântuitorul lui**”. *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 7.

“Marele Învățător a fost în lume; El a fost în lumina lumii; dar Satana și-a interpus umbra diabolică **între El și sufletele pe care Hristos a venit să-i salveze**”. *The Signs of the Times*, 20 martie, 1901.

“Vă conjur pe cei ce vă opuneți luminii adevărului, **pentru a sta în calea poporului lui Dumnezeu.** Lumina trimisă din Cer trebuie să strălucească asupra lor cu raze limpezi și puternice”. *Review and Herald*, 27 mai, 1890.

“Nimeni să nu-și asume riscul de a se interpune **între popor și mesajul Cerului.** Solia lui Dumnezeu va ajunge la popor; și dacă nu ar fi fost nici voce omenească pentru a-l rosti, chiar pietrele îl vor striga cu glas tare”. *Counsels to Writers and Editors*, p. 38.

“Sabatul este testul Domnului, și nici un om, fie el rege, preot sau conducător, nu este autorizat să se interpună **între Dumnezeu și om**”. *Testimonies*, vol. 9, p. 234.

În articolul precedent am dezbătut Daniel 11:44 și am observat reacția împăratului de la miază-noapte la auzirea “zvonurilor” care vin dinspre “răsărit și miază-noapte”. Acest verset descria teama și furia

împăratului de la miază-noapte la auzirea soliei vestite cu glas tare. Când acesta pornește “să prăpădească și să nimicească pe mulți”, timpul de probă se încheie și lumea este divizată în două clase. Versetul 45 continuă descrierea acestei divizări, și folosește simboluri profetice care indică spre Armaghedonul descris în Apocalipsa 16.

## ***Între Mări și Muntele sfânt***

La răsărit de Marea Mediterană, la sud-vest de Marea Galileii și la nord de Marea Moartă, se află Meghido. La aproximativ 35 de mile nord-vest de Meghido este Ierusalimul, la numai 10 mile nord-vest de Meghido este Muntele Carmel. Între Meghido și Ierusalim sunt situați Munții Garizim și Ebal, munții blestemului și binecuvântării. Acesta este cadrul geografic în care este reprezentat sfârșitul Papalității descris în mod simbolic în Daniel 11:45. Istoria biblică a acestor locuri este abundentă în informații simbolice și indică războiul care se va încheia cu cea de a doua venire a lui Hristos.

Majoritatea comentatorilor Bibliei localizează împăratul de la miază-noapte din Daniel 11:45 chiar în mijlocul acestei zone geografice vechi testamentale. Această zonă geografică este chiar locul în care se desfășoară bătălia Armaghedonului, descrisă în Apocalipsa 16. Deși aluzia la Meghido este ușor de sesizat în Daniel 11:45, pentru a fi consecvenți în aplicarea regulilor de interpretare profetică, trebuie să continuăm să descoperim aplicația **spirituală** a localizării din acest verset, și nu pe cea literală.

În Catolicism, în Protestantism și chiar în Adventismul contemporan, există persoane care interpretează acest verset ca pe o referire la Israelul literal. Informația geografică și istorică oferită de acest verset, descrie zona în care este localizată **spiritual** întreaga lume, în timpul izbucnirii războiului Armaghedonului. Identificarea muntelui cel sfânt și slăvit ca fiind Ierusalimul literal și modern, ar însemna să fim neconsecvenți cu modul de interpretare a celor cinci versete precedente, deoarece acestea au fost înțelese într-un context modern **spiritual**. Dacă cineva alege să interpreteze muntele cel sfânt și minunat din acest verset ca fiind Ierusalimul din zilele noastre, atunci consecvența aplicațiilor profeției necesită ca toate celorlalte simboluri din această succesiune să fie interpretate literal. Acest lucru nu este posibil, deoarece Edomul din versetul 41 nu mai există ca națiune sau ca popor.

Dacă ar trebui să revedem interpretarea pasajul din Daniel 11:40 – 45, începând cu primul articol care a fost publicat în Ianuarie 1996 și până la acest ultim articol, am descoperi că aplicațiile personajelor și a simbolurilor au fost realizate cu consecvență, pornind de la înțelegerea faptului că aceste evenimente se desfășoară în perioada de după cruce.

## ***Un apel la trezire***

Am văzut că succesiunea cuceririlor realizate de către Papalitate la revenirea sa pe “poziția de putere din trecut”, este aceeași succesiune evidențiată în cartea Apocalipsei. De asemenea, am înțeles această succesiune ca fiind o repetare a “istoriei” descrise în Daniel 11:30 – 35, pe care sora White o prezintă ca fiind tiparul cu care trebuie comparate evenimentele finale raportate în Daniel 11.

În timp ce am evidențiat faptul că ultimele scene profetice se referă la omul fărădelegii, am observat de asemenea că în privința înțelegerii cărților Daniel și Apocalipsa, va fi o “creștere a cunoștinței”, care va “pregăti pe poporul lui Dumnezeu să reziste” în zilele de pe urmă, și că această “creștere a cunoștinței” va include și cunoștința privitoare la “omul fărădelegii”. Nu numai că am stabilit câteva legături între aceste versete și cartea Apocalipsei, dar tema predominantă a acestor versete poate fi verificată cu ușurință, prin intermediul evenimentelor care se petrec în zilele noastre. Am considerat că cea mai mare nevoie a poporului lui Dumnezeu este o reînviore și o reformă spirituală și am subliniat faptul că sora White a afirmat că această nevoie se va împlini în urma unei înțelegeri a profețiilor Daniel și Apocalipsa.

La începutul acestui studiu, am comparat evenimentele descrise în primul capitol al cărții *Testimonies*, volumul 9, și am descoperit că sora White consideră aceste evenimente finale ca fiind o împlinire a Daniel 11. Ceea ce este și mai solemn, este faptul că, referindu-se la aceste evenimente din Daniel 11, sora White a afirmat că “evenimentele finale se vor desfășura cu rapiditate”. Frați și surori, evenimentele finale și rapide, descrise în Daniel 11:40 – 45 au început deja să se desfășoare cu șapte ani în urmă, în 1989, odată cu căderea Uniunii Sovietice. Este un timp solemn, în care să ne trezim în fața semnelor timpului!

“Există o zi pe care Dumnezeu a prezis-o ca fiind ziua în care se va încheia istoria acestui lumi. “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” Matei 24:14. Profeția se împlinește cu repeziciune. **Ar trebui să se vorbească mult mai mult despre aceste subiecte minunate.** Ziua în care destinul fiecărui suflet va fi decis pentru totdeauna este aproape. Ziua Domnului este la ușă. Falsul străjer anunță că totul este bine; dar ziua lui Dumnezeu se apropie în grabă. Zgomotul pașilor ei este atât de tăcut, încât lumea nu se trezește din somnul de moarte în care a căzut. În timp ce străjerul anunță, “Pace și liniște”, “o mare prăpădenie neașteptată va veni peste ei”, “și nu va fi chip de scăpare” (1 Tesaloniceni 5:3). “Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului” Luca 21:35. Ea va veni ca un hoț asupra omului păcătos și iubitor de plăceri. Pe furiș și fără a fi observat, hoțul își lansează atacul asupra prăzii, când totul pare a fi în siguranță și când oameni se odihnesc liniștiți și mulțumiți. După ce va fi prea târziu pentru a preveni răul, se va descoperi că unele uși și ferestre au rămas nepăzite. “De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” Matei 24:44. Oamenii se pregătesc acum pentru liniște și odihnă, imaginându-și că se află în siguranță sub îndrumarea bisericilor populare; dar toți trebuie să fie atenți, deoarece, dacă nu vor fi atenți, vrăjmașul va găsi o poartă deschisă prin care să reușească să intre. **Pentru a păstra acest subiect în atenția oamenilor este nevoie de multe eforturi. Avertismentul solemn că ziua Domnului va fi iminentă și neașteptată, nu trebuie prezentat în mod viu doar înaintea lumii, ci și înaintea propriei noastre biserici.** Avertizarea plină de teamă a profeției se adresează fiecărui suflet. Nimeni să nu creadă că se află în siguranță în fața pericolului de a fi luat prin surprindere. Nici o interpretare a profeției să nu vă răpească convingerea cu privire la evenimentele care demonstrează că marele eveniment este aproape”. *Fundamentals of Christian Education*, p. 335 – 336.